ருக்மிணீஸமேத ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமிநே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத் தனியன்கள்

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादि गुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் ।
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

लक्ष्मीनाथसमारंभां नाथयामुनमध्यमाम् ।
अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरंपराम् ॥

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் ।
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

यो नित्यमच्युतपदांबुजयुग्मरुग्म व्यामोहत स्तदितराणि तृणायमेने ।
अस्मद्गुरो भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்ம ருக்மவ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாயமேநே ।
அஸ்மத்குரோர் பகவதோऽஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिः सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ॥
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदंघ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥

மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம்யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ॥

भूतं सरश्च महदाह्वय भट्टनाथ श्रीभक्तिसार कुलशेखर योगिवाहान् ।
भक्तांघ्रिरेणु परकाल यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्कुशमुनिं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந் ।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந் ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோऽஸ்மி நித்யம் ॥

।। श्रीः ।।

।। श्रीमते रामानुजाय नमः ।।

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतम्

।। शरणागति गद्यम् ।।

योनित्यमच्युतपदाम्बुज युग्मरुग्म व्यमोहस्तदितराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरो भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ।।

वन्दे वेदान्त कर्पूर चामीकर करण्डकम् ।
रामानुजार्यमार्याणां चूडामणि महर्निशम् ।।

ओं भगवन्नारायण अभिमतानुरूप स्वरूप रूपगुण विभव ऐश्वर्य शीलादि अनवधिकातिशय असङ्ख्येय कल्याणगुणगणाम्, पद्मवनालयाम्, भगवतीम्, श्रियम्, देवीम्, नित्यानपायिनीम्, निरवद्याम्, देवदेवदिव्यमहिषीम्, अखिलजगन्मातरम्, अस्मन्मातरम्, अशरण्यशरण्याम्, अनन्यशरणः शरणमहं प्रपद्ये ।। १ ।।

पारमार्थिक भगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिक आत्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्तिकृत परिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवधिकातिशयप्रिय भगवदनुभवजनित अनवधिकातिशयप्रीतिकारित अशेषावस्थोचित अशेपशेषतैकरतिरूप नित्यकैङ्कर्यप्राप्त्यपेक्षया परमार्थिकी भगवच्चरणारविन्द शरणागतिः यथा अवस्थिता अविरताऽस्तुमे ।। २ ।।

अस्तु ते ।। ३ ।।   तयैव सर्वं संपत्स्यते ।। ४ ।।

अखिलहेय प्रत्यनीक कल्याणैकतान स्वेतर समस्तवस्तु विलक्षण अनन्तज्ञानानन्दैक स्वरूप! स्वाभिमतानुरूपैकरूप अचिन्त्य दिव्याद्भुत नित्य निरवद्य निरतिशय औज्वल्य सौन्दर्य सौगन्ध्य सौकुमार्य लावण्य यौवनाद्यनन्त गुणनिधि दिव्यरूप! स्वाभाविक अनवधिकातिशय ज्ञानबलैश्वर्य वीर्यशक्ति तेजस्सौशील्य वात्सल्य मार्दव आर्जव सौहार्द साम्य कारुण्य माधुर्य गाम्भीर्य औदार्य चातुर्य स्थैर्य धैर्य शौर्य पराक्रम सत्यकाम सत्यसङ्कल्प कृतित्व कृतज्ञतादि असङ्ख्येय कल्याणगुणगणौघ महार्णव! स्वोचित विविध विचित्रानन्त आश्चर्य नित्य निरवद्य निरतिशयसुगन्ध निरतिशयसुखस्पर्श निरतिशयौज्वल्य किरीट मकुट चूडावतंस मकरकुण्डल ग्रैवेयक हार केयूर कटक श्रीवत्स कौस्तुभ मुक्तादाम उदरबन्धन पीताम्बर काञ्चीगुण नूपुरादि अपरिमित दिव्यभूषण! स्वानुरूप अचिन्त्यशक्ति शङ्खचक्र गदा[ऽसि]शार्ङ्गादि असङ्ख्येय नित्य निरवद्य निरतिशय कल्याण दिव्यायुध! स्वाभिमत नित्य निरवद्यानुरूप स्वरूप रूपगुण विभवैश्वर्य शीलादि अनवधिकातिशय असङ्ख्येय कल्याण गुणगण-श्रीवल्लभ! एवं भूत भूमिनीळा नायक! स्वच्छन्दानुवर्ति स्वरूप स्थिति प्रवृत्ति भेद अशेष शेषतैक रतिरूप नित्य निरवद्य निरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्यादि अनन्त कल्याण गुणगण शेष शेषाशन गरुडप्रमुख

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

சரணாகதிகத்யம்

(கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்)

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே |
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

(திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்த தனியன்)

வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூரசாமீகரகரண்டகம் |
ராமாநுஜார்யமார்யாணாம் சூடாமணிமஹர்நிசம் ||

ஓம் பகவந்நாராயணாபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூபகுண விபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசய-அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாம், பத்மவநாலயாம், பகவதீம், ச்ரியம், தேவீம், நித்யாநபாயிநீம், நிரவத்யாம், தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம், அகில ஜகந்மாதரம், அஸ்மந் மாதரம், அசரண்ய சரண்யாம், அநந்யசரண: சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (1)

பாரமார்த்திக பகவச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திக்ருத பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததம அநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிகாதிசயப்ரிய பகவதநுபவ ஜநிதஅநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைக ரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா பாரமார்த்திகீ பகவச் சரணாரவிந்த சரணாகதி: யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே. (2)

அஸ்து தே. (3) தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே. (4)

அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப! ஸ்வாபிமதாநுரூபைகரூப அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயௌஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணநிதி திவ்யரூப! ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதுர்ய ஸ்தைர்ய தைர்யசௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்ய ஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாதி அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவ! ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஸுகந்த நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ச நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹாரகேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதர பந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷண! ஸ்வாநுரூப அசிந்த்ய சக்தி சங்கசக்ரகதா (அஸி) சார்ங்காத்யஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத! ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூபரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப!ஏவம் பூத பூமிநீளா நாயக!ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதாசேஷசேஷதைகரதிரூப நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநக்ரியைச்வர்யாதி அநந்த கல்யாண குணகண சேஷ சேஷாசந கருடப்ரமுக

नानाविधानन्त परिजन परिचारिका परिचरित चरणयुगल! परमयोगि वाङ्मनसापरिच्छेद्य स्वरूप स्वभाव स्वाभिमत विविध विचित्रानन्तभोग्य भोगोपकरण भोगस्थान समृद्धानन्त आश्चर्यानन्त महाविभवानन्त परिमाण नित्यनिरवद्य निरतिशय वैकुण्ठनाथ! स्वसङ्कल्पानुविधायि स्वरूपस्थिति प्रवृत्ति स्वशेषतैकस्वभाव प्रकृति पुरुष कालात्मक विविध विचित्रानन्त भोग्य भोक्तृवर्ग भोगोपकरण भोगस्थानरूप निखिल जगदुदय विभवलयलील! सत्यकाम! सत्यसङ्कल्प! परब्रह्मभूत! पुरुषोत्तम! महाविभूते! श्रीमन्! नारायण! श्रीवैकुण्ठनाथ! अपार कारुण्य सौशील्य वात्सल्य औदार्य ऐश्वर्य सौन्दर्य महोदधे! अनालोचित विशेष अशेषलोकशरण्य! प्रणतार्तिहर! आश्रितवात्सल्यैकजलधे! अनवरत विदित निखिलभूत जात याथात्म्य! अशेष चराचरभूत निखिल नियमननिरत! अशेषचिदचिद्वस्तु शेषिभूत! निखिलजगदाधार! अखिल जगत्स्वामिन्! अस्मत्स्वामिन्! सत्यकाम! सत्यसङ्कल्प! सकलेतरविलक्षण! अर्थिकल्पक! आपत्सख! श्रीमन्! नारायण! अशरण्यशरण्य! अनन्यशरणः त्वत्पादारविन्द युगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ ५ ॥

[अत्र द्वयं]

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरून् ।
रत्नानि धन धान्यानि क्षेत्राणि च गृहाणि च ॥ ६ ॥

सर्वं धर्मांश्च सन्त्यज्य सर्वकामांश्च साक्षरान् ।
लोकविक्रान्त चरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो! ॥ ७ ॥

त्वमेवमाता च पितात्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥ ८ ॥

पिताऽसिलोकस्य चराचरस्य त्वमस्यपूज्यस्य गुरुर्गरीयान् ।
नत्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ९ ॥

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधायकायं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।
पितेवपुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥ १० ॥

मनोवाक्कायैः अनादिकाल प्रवृत्तानन्त अकृत्यकरण कृत्याकरण भगवदपचार भागवतापचार असह्यापचाररूप नानाविध अनन्तापचारान्, आरब्धकार्यान्, अनारब्धकार्यान्, कृतान्, क्रियमाणान्, करिष्यमाणांश्च, सर्वानशेषतः क्षमस्व ॥ ११ ॥

अनादिकालप्रवृत्तं विपरीतज्ञानं आत्मविषयं कृत्स्नजगद्विषयं च विपरीत वृत्तं च अशेषविषयमद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणं च सर्वं क्षमस्व ॥ १२ ॥

நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகள! பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்த அநந்தாச்சர்யாநந்த மஹா விபவாநந்த பரிமாண நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்டநாத! ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக விவித விசித்ராநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தாநரூப நிகில ஜகதுதய விபவலய லீல ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத! புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந்! நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத! அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய ஔதார்ய ஐச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே! அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோகசரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே! அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்ம்ய! அசேஷ சராசர பூத நிகில நியமந நிரத! அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிபூத! நிகில ஜகதாதார! அகிலஜகத் ஸ்வாமிந்! அஸ்மத்ஸ்வாமிந்! ஸத்யகாம! ஸத்ய ஸங்கல்ப! ஸகலேதர விலக்ஷண! அர்த்திகல்பக! ஆபத்ஸக! ஸ்ரீமந்! நாராயண! அசரண்யசரண்ய! அநந்யசரண: த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (5)

[அத்ர த்வயம்]

*பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந் ।
ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச ॥ (6)

ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச் ச ஸாக்ஷராந் ।
லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ ॥ (7)

த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ் த்வமேவ ।
த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ! ॥ (8)

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ய குருர் கரீயாந் ।
ந த்வத் ஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோந்ய: லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ ॥ (9)

•தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீசமீட்யம் ।
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு: ப்ரிய ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் ॥ (10)

மநோவாக்காயை: அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தாநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப நாநாவிதாநந்தாபசாராந், ஆரப்த கார்யாந், அநாரப்த கார்யாந், க்ருதாந், க்ரியமாணாந், கரிஷ்யமாணாம்ச்ச, ஸர்வாந் அசேஷத: க்ஷமஸ்வ. (11)

அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தம் விபரீதஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜகத்விஷயஞ்ச விபரீதவ்ருத்தஞ்ச அசேஷவிஷயம் அத்யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணம் ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ. (12)

मदीयानादि कर्मप्रवाहप्रवृत्ताम् भगवत्स्वरूप तिरोधानकरीम् विपरीतज्ञानजननीम् स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीम् देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण च अवस्थितां दैवीं गुणमयीं मायां दासभूतं "शरणागतोऽस्मि; तवास्मि दासः" इति वक्तारं मां तारय ॥ १३ ॥

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्तः एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियोहि ज्ञानिनोऽत्यर्थं अहं स च मम प्रियः ॥

उदारास्सर्वं एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
वासुदेवस्सर्वमिति समहात्मा सुदुर्लभः ॥
इति श्लोकत्रयोदित ज्ञानिनं माम् कुरुष्व ॥ १४ ॥

* पुरुषस्स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया । *
* भक्त्या त्वनन्यया शक्यः * मत्भक्तिं लभते पराम् * ।

इति स्थान त्रयोदित परमभक्तियुक्तं मां कुरुष्व ॥ १५ ॥
परभक्ति परज्ञान परमभक्त्येकस्वभावं मां कुरुष्व ॥ १६ ॥

परभक्ति परज्ञान परमभक्तिकृत परिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवधिकातिशयप्रिय भगवदनुभवोऽहं तथाविध भगवदनुभवजनित अनवधिकातिशय प्रीतिकारित अशेषावस्थोचित अशेषशेषतैकरतिरूप नित्य किङ्करो भवानि ।

एवंभूत मत्कैङ्कर्य प्राप्त्युपायतया अवक्लृप्त समस्तवस्तुविहीनोऽपि, अनन्त तद्विरोधि पापाक्रान्तोऽपि, अनन्त मदपचारयुक्तोऽपि, अनन्त मदीयापचारयुक्तोऽपि, अनन्त असह्यापचारयुक्तोऽपि, एतत्कार्यकारणभूतानादि विपरीताहङ्कार विमूढात्म स्वभावोऽपि, एतदुभयकार्यकारणभूत अनादिविपरीतवासना संबद्धोऽपि, एतदनुगुण प्रकृति विशेष संबद्धोऽपि, एतन् मूल आध्यात्मिक आधिभौदिक आधिदैविक सुखदुःख तद्धेतु तदितरोपेक्षणीय विषयानुभवज्ञान सङ्कोचरूप मच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्ति विघ्न प्रतिहतोऽपि, येन केनापि प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं केवलं मदीययैव दयया निश्शेष विनष्ट सहेतुक मच्चरणारविन्द युगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्ति विघ्नः, मत्प्रसादलब्ध मच्चरणारविन्द युगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्तिः मत्प्रसादादेव साक्षात्कृत यथावस्थित मत्स्वरूप रूपगुण विभूति लीलोपकरण विस्तारः, अपरोक्षसिद्ध मन्नियाम्यता मद्दास्यैकस्वभावात्मस्वरूपः, मदेकानुभवः, मद्दास्यैकप्रियः, परिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवधिकातिशयप्रिय मदनुभवस्त्वं तथाविध मदनुभवजनित अनवधिकातिशय प्रीतिकारित अशेषावस्थोचित अशेषशेषतै करतिरूप नित्य किङ्करो भव ॥ १८ ॥

மதீயாநாதி கர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாந ஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாச்ச போக்ய புத்தேர் ஜநநீம் தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண ச அவஸ்திதாம் தைவீம் குணமயீம் மாயாம் தாஸபூதம் 'சரணாகதோஸ்மி; தவாஸ்மி தாஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தாரய. (13)

தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்ய யுக்த: ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே ।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥

உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் ।
ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் ॥

பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவஸ்ஸர்வ மிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: ॥
*இதி ச்லோகத்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ. (14)

புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த! பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா
பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: மத்பக்திம் லபதே பராம்*
இதி ஸ்தாநத்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ. (15)

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ. (16)

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திக்ருத பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிகாதிசய ப்ரிய பகவதநுபவோஹம் ததாவித பகவதநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கிங்கரோ பவாநி. (17)

ஏவம்பூத மத்கைங்கர்யப்ராப்த்யுபாயதயா அவக்லுப்த ஸமஸ்த வஸ்து விஹீநோபி, அநந்த தத்விரோதி பாபாக்ராந்தோபி, அநந்த மதபசாரயுக்தோபி, அநந்த மதீயாபசாரயுக்தோபி, அநந்தாஸஹ்யாபசாரயுக்தோபி, ஏதத்கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீதாஹங்கார விமூடாத்ம ஸ்வபாவோபி, ஏததுபய கார்ய காரணபூத அநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி, ஏததநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி, ஏதந் மூலாத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக ஸுகதுக்க தத்தேது ததிதரோபேக்ஷணீய விஷயாநுபவஜ்ஞாநஸங்கோசரூப மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி, யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரம பக்தி விக்ந:, மத்ப்ரஸாதலப்த மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி: மத்ப்ரஸாதாதேவ ஸாக்ஷாத்க்ருத யதாவஸ்தித மத் ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி லீலோபகரண விஸ்தார:, அபரோக்ஷஸித்த மந்நியாம்யதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபாவாத்மஸ்வரூப: மதேகாநுபவ:, மத்தாஸ்யைக ப்ரிய:, பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிகாதிசயப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவித மதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைக ரதிரூப நித்யகிங்கரோ பவ. (18)

एवं भूतोऽसि ॥ १९ ॥

आध्यात्मिक आधिभौदिक आधिदैविक दुःखविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेनसह-सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातं अत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व ॥ २० ॥

शरीरपातसमये तु केवलं मदीययैव दयया अतिप्रबुद्धः, मामेवावलोकयन् अप्रच्युतपूर्व संस्कारमनोरथः; जीर्णमिववस्त्रं सुखेन इमांप्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य, तदानीमेव मत्प्रसादलब्ध मच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिक अत्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्ति कृतपरिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवतिकातिशयप्रिय मदनुभवस्त्वं तथाविध मदनुभवजनित अनवधिकातिशय प्रीतिकारित अशेषावस्थोचित अशेष शेषतैकरतिरूप नित्यकिंकरो भविष्यसि ॥ २१ ॥

माते भूदत्र संशयः ॥ २२ ॥

* अनृतं नोक्तपूर्वं मे नच वक्ष्ये कदाचन, ॥ * रामो द्विर्नाभिभाषते ॥ * सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम ॥ * सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज। अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुचः ॥ * इति मयैव हि उक्तम् ॥ २३ ॥

अतस्त्वं तव तत्त्वतो मद्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयःसुखमास्व ॥ २४ ॥

अन्त्यकाले स्मृतिर्या तु तव कैङ्कर्यकारिता।
तामेनां भगवन्नद्य क्रियमाणां कुरुष्व मे ॥

॥ इति शरणागति गद्यम् ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतम्

॥ श्रीरङ्गगद्यम् ॥

चिदचित्परतत्वानां तत्त्वयाथात्म्यवेदिने।
रामानुजाय मुनये नमो मम गरीयसे ॥

स्वाधीन त्रिविध चेतनाचेतनस्वरूप स्थिति प्रवृत्ति भेदं, क्लेश कर्माद्यशेषदोषासंस्पृष्टं, स्वाभाविक अनवधिकातिशय ज्ञानबलैश्वर्य वीर्यशक्ति तेजस सौशील्य वात्सल्य मार्दव आर्जव सौहार्द साम्य कारुण्य माधुर्य गाम्भीर्य औदार्य चातुर्य स्थैर्य धैर्य शौर्य पराक्रम सत्यकाम सत्यसङ्कल्प कृतित्व कृतज्ञताद्यसङ्ख्येय कल्याण गुणगणौघ महार्णवं, परब्रह्मभूतं, पुरुषोत्तमं, श्रीरङ्गशायिनं, अस्मत्स्वामिनं,

ஏவம்பூதோஸி. (19)

ஆத்யாத்மிகாதிபௌதிகாதிதைவிக து:க்க விக்ந கந்த ரஹிதஸ் த்வம் த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ. (20)

சரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:, மாமேவ அவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்கார மநோரத:, ஜீர்ணமிவ வஸ்த்ரம் ஸுகேந இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய, ததாநீமேவ மத்ப்ரஸாதலப்த மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திக்ருத பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவிதமதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதி காரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷசேஷதைக ரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவிஷ்யஸி. (21)

மாதே பூதத்ர ஸம்சய: (22)

* அந்ருதம் நோக்த பூர்வம்மே ந ச வக்ஷ்யே கதாசந * ராமோ த்விர் நாபி பாஷதே * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே. அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம.* * ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:* இதி மயைவ ஹ்யுக்தம். (23)

அதஸ் த்வம் தவ தத்வதோ மஜ்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சய: ஸுகமாஸ்வ. (24)

அந்த்யகாலே ஸ்ம்ருதிர் யா து தவ கைங்கர்ய காரிதா ।
தாமேநாம் பகவந்நத்ய க்ரியமாணாம் குருஷ்வமே ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்த கத்யத்ரயத்தில் இரண்டாவது கத்யமான

ஸ்ரீ ரங்க கத்யம்

தனியன்

சிதசித்பரதத்வாநாம் தத்வ யாதாத்ம்யவேதிநே ।
ராமாநுஜாய முநயே நமோ மம கரீயஸே ॥

ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம், க்லேச கர்மாத் யசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம், ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதுர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய சௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம், பரப்ரஹ்மபூதம், புருஷோத்தமம், ஸ்ரீரங்கசாயிநம், அஸ்மத் ஸ்வாமிநம்,

प्रबुद्ध नित्य नियाम्य नित्य दास्यैकरसात्मस्वभावोऽहं तदेकानुभवः तदेकप्रियः परिपूर्णं भगवन्तं विशदतम अनुभवेन निरन्तरमनुभूय तदनुभवजनित अनवधिकातिशय प्रीतिकारित अशेषावस्थोचित अशेष शेषतैकरतिरूप नित्यकिङ्करो भवानि ॥ १ ॥

स्वात्म नित्य नियाम्य नित्यदास्यैकरस आत्मस्वभाव अनुसन्धानपूर्वक भगवदनवधिकातिशय स्वाम्याद्यखिल गुणगणानुभव जनित अनवधिकातिशयप्रीतिकारित अशेषावस्थोचित अशेष शेषतैकरतिरूप नित्यकैङ्कर्य प्राप्त्युपायभूत भक्ति तदुपाय सम्यग्ज्ञान तदुपाय समीचीनक्रिया तदनुगुणसात्त्विकतास्तिक्यादि समस्त आत्मगुणविहीनः, दुरुत्तरानन्त तद्विपर्ययज्ञान क्रियानुगुण अनादि पापवासना महार्णवान्तर्निमग्नः, तिलतैलवत् दारुवह्निवत् दुर्विवेच त्रिगुणक्षणक्षरण स्वभाव अचेतन प्रकृति व्याप्तिरूप दुरत्यय भगवन्मायातिरोहित स्वप्रकाशः, अनाद्यविद्या सञ्चित अनन्त अशक्य विस्रंसन कर्मपाशप्रग्रथितः, अनागत अनन्तकाल समीक्ष्याऽपि अदृष्टसन्तारोपायः, निखिलजन्तुजात-शरण्य! श्रीमन्! नारायण! तव चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ २ ॥

एवमवस्थितस्यापि अर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभव प्रीत्योपनीत ऐकान्तिक आत्यन्तिक नित्यकैङ्कर्यैकरतिरूप नित्यदास्यं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्य किङ्करतां प्रार्थये ॥ ३ ॥

* तवानुभूतिसंभूतप्रीतिकारित दासताम् ।
देहि मे कृपया नाथ! न जाने गतिमन्यथा ॥ ४ ॥

* सर्वावस्थोचिताशेष शेषतैकरतिस्तव ।
भवेयं पुण्डरीकाक्ष! त्वमेवैवं कुरुष्व माम् ॥ ५ ॥

एवंभूत तत्त्वयाथात्म्य अवबोध तदिच्छारहितस्यापि एतदुच्चारणमात्र अवलम्बनेन उच्यमानार्थ परमार्थनिष्ठं मे मनस्त्वमेव अद्यैव कारय ॥ ६ ॥

अपार करुणाम्बुधे! अनालोचित विशेषाशेषलोक शरण्य! प्रणतार्तिहर! आश्रितवात्सल्यैक महोदधे! अनवरत विदित निखिलभूतजातयाथात्म्य! सत्यकाम! सत्यसङ्कल्प! आपत्सख! काकुत्स्थ! श्रीमन्! नारायण! पुरुषोत्तम! श्रीरङ्गनाथ! मम नाथ! नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥

॥ इति श्रीरङ्गगद्यम् ॥

ப்ரபுத்த நித்யநியாம்ய நித்யதாஸ்யைகரஸாத்மஸ்வபாவோஹம் ததேகாநுபவ: ததேகப்ரிய: பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததமாநுபவேந நிரந்தர மநுபூய தததநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷசேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவாநி. (1)

ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைகரஸ ஆத்மஸ்வபாவாநுஸந்தாந பூர்வக பகவத நவதிகாதிசய ஸ்வாம்யாத்யகில குணகணாநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாயபூத பக்தி ததுபாய ஸம்யக் ஜ்ஞாந ததுபாய ஸமீசீந க்ரியா ததநுகுண ஸாத்விகதாஸ்திக்யாதி ஸமஸ்தாத்மகுண விஹீந:, துருத்தராநந்த தத் விபர்யய ஜ்ஞாந க்ரியாநுகுண அநாதிபாப வாஸநா மஹார்ணவாந்தர் நிமக்ந:, தில தைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுணக்ஷணக்ஷரண ஸ்வபாவ அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்திரூப துரத்யய பகவந்மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:, அநாதி அவித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாச ப்ரக்ரதித:, அநாகத அநந்தகால ஸமீக்ஷயாபி அத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய:, நிகில ஜந்துஜாதசரண்ய! ஸ்ரீமந்! நாராயண! தவ சரணாரவிந்தயுகளம் சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே. (2)

ஏவமவஸ்திதஸ்யாபி அர்த்தித்வமாத்ரேண பரமகாருணிகோ பகவாந் ஸ்வாநுபவ ப்ரீத்யோபநீத— ஐகாந்திகாத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிரூப நித்ய தாஸ்யம் தாஸ்யதீதி விச்வாஸபூர்வகம் பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே

*தவாநுபூதிஸம்பூதப்ரீதிகாரித தாஸதாம் ॥
தேஹி மே க்ருபயா நாத! ந ஜாநே கதிமந்யதா ॥ (4)

ஸர்வாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரதிஸ் தவ ।
பவேயம் புண்டரீகாக்ஷ! த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்* ॥ (5)

ஏவம்பூத தத்வயாதாத்ம்ய அவபோத ததிச்சாரஹிதஸ்யாபி ஏததுச்சாரணமாத்ர அவலம்பநேந உச்யமாநார்த்த பரமார்த்தநிஷ்டம் மேமநஸ்த்வமேவ அத்யைவ காரய. (6)

அபார கருணாம்புதே! அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே! அநவரத விதித நிகில பூதஜாத யாதாத்ம்ய! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்ஸக! காகுத்ஸ்த! ஸ்ரீமந்! நாராயண! புருஷோத்தம! ஸ்ரீரங்கநாத! மம நாத! நமோஸ்துதே. (7)

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीवैकुण्ठगद्यम् ॥

यामुनार्य सुधाम्भोधिं अवगाह्य यथामति ।
आदाय भक्तियोगाख्यं रत्नं संदर्शयाम्यहम् ॥

स्वाधीन त्रिविध चेतनाचेतन स्वरूपस्थिति प्रवृत्ति भेदं, क्लेशकर्मादि अशेषदोषासंस्पृष्टम्, स्वाभाविक अनवधिकातिशय ज्ञान बल ऐश्वर्य वीर्य शक्ति तेजः प्रभृत्यसंख्येय कल्याणगुणौघमहार्णवम्, परमपुरुषम्, भगवन्तम्, नारायणम्, स्वामित्वेन सुहृत्त्वेन गुरुत्वेन च परिगृह्य, ऐकान्तिकात्यन्तिक तत्पादाम्बुजद्वय परिचर्यैकमनोरथः, तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वय प्रपत्तेः, अन्यन्न मे कल्पकोटि सहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः, तस्यैव भगवतो नारायणस्य, अखिलसत्त्व दयैक सागरस्य, अनालोचित गुणागुण अखण्ड जनानुकूल अमर्यादशीलवतः, स्वाभाविक अनवधिकातिशय गुणवत्तया देव तिर्यङ्मनुष्यादि अखिल जनहृदयानन्दनस्य, आश्रितवात्सल्यैकजलधेः, भक्तजन संश्लेषैक भोगस्य, नित्यज्ञान क्रियैश्वर्यादि भोगसामग्री समृद्धस्य, महाविभूतेः, श्रीमच्चरणारविन्दयुगलम् अनन्यात्मसञ्जीवनेन तद्गतसर्व भावेन शरणमनुव्रजेत् ॥ १ ॥

ततश्च प्रत्यहं आत्मोज्जीवनाय एवमनुस्मरेत् ॥ २ ॥

चतुर्दश भुवनात्मकम् अण्डम् दशगुणितोत्तरं च आवरणसप्तकं, समस्तं कार्यकारण जातमतीत्य वर्तमाने परमव्योम शब्दाभिधेये, ब्रह्मादीनां वाङ्मनसागोचरे, श्रीमति वैकुण्ठे दिव्यलोके, सनक विधि शिवादिभिरपि अचिन्त्य स्वभावैश्वर्यैः नित्यसिद्धैः अनन्तैः भगवदानुकूल्यैकभोगैः दिव्यपुरुषैः महात्मभिरभिपूरिते, तेषामपि इयत्परिमाणं इयदैश्वर्यं ईदृशस्वभावमिति परिच्छेत्तुं अयोग्ये, दिव्यावरण शतसहस्रावृते, दिव्यकल्पकतरूपशोभिते, दिव्योद्यान शतसहस्रकोटिभिः आवृते, अति प्रमाणे दिव्यायतने कस्मिंश्चिद्विचित्र दिव्यरत्नमय दिव्यास्थानमण्डपे, दिव्यरत्नस्थम्भ शतसहस्रकोटिभिः उपशोभिते, दिव्यनानारत्न कृतस्थल विचित्रिते, दिव्यालङ्कारालङ्कृते, परितः पतितैः पतमानैः पादपस्थैश्च नानागन्धवर्णैः दिव्यपुष्पैः शोभमानैः दिव्यपुष्पोपवनैः उपशोभिते, सङ्कीर्ण पारिजातादि कल्पद्रुमोपशोभितैः असङ्कीर्णैश्च कैश्चिदन्तस्थ पुष्परत्नादि निर्मित दिव्य लीलामण्टप शतसहस्रोपशोभितैः सर्वदा अनुभूयमानैरपि अपूर्ववत् आश्चर्यमावहद्भिः क्रीडाशैल शतसहस्रैरलङ्कृतैः, कैश्चित् नारायणदिव्यलीला असाधारणैः कैश्चित् पद्मवनालया दिव्यलीला असाधारणैः

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கத்யத்ரயத்தில் மூன்றாவது கத்யமான

ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்

யாமுநார்ய ஸுதாம்போதிம் அவகாஹ்ய யதாமதி ।
ஆதாய பக்தியோகாக்யம் ரத்நம் ஸந்தர்சயாம்யஹம் ॥

ஸ்வாதீன த்ரிவித சேதனசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம், க்லேஶ கர்மாதி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம், ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிஶய, ஜ்ஞானபல ஐஶ்வர்ய வீர்ய சக்திதேஜ: ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம், பரமபுருஷம், பகவந்தம், நாராயணம்; ஸ்வாமித்வேன ஸுஹ்ருத்வேன குருத்வேனச பரிக்ருஹ்ய, ஐகாந்திக ஆத்யாந்திக தத்பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யைக மநோரத:, தத்ப்ராப்தயேச தத்பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே:, அந்யந்நமே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி சாதநமஸ்தீதி மந்வாந:, தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய, அகிலஸத்வ தயைக ஸாகரஸ்ய, அநாலோசித குணகண அகண்ட ஜநாநுகூலஅமர்யாத ஶீலவத:, ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய குணவத்தயா தேவதிர்யங்மநுஷ்யாதி அகிலஜந ஹ்ருதய ஆநந்தநஸ்ய, ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே:, பக்தஜந ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய, நித்யஜ்ஞானக்ரிய ஐச்வர்யாதிபோக ஸாமக்ரீ ஸம்ருத்தஸ்ய, மஹா விபூதே:, ஸ்ரீமத்சரணாரவிந்த யுகளம், அநந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந தத்கத ஸர்வ பாவேந சரணமநு வ்ரஜேத். (1)

ததச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாயைவம் அநுஸ்மரேத் (2)

சதுர்த்தஶ புவநாத்மகம் அண்டம் தசகுணிதோத்தரஞ்ச ஆவரணஸப்தகம், ஸமஸ்தம் கார்யகாரண ஜாதமதீத்ய வர்த்தமாநே பரமவ்யோம சப்தாபிதேயே, ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸாகோசரே, ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்யலோகே, ஸநக விதிஶிவாதிபிரபி அசிந்த்யஸ்வபாவ ஐஶ்வர்யை: நித்யஸித்தை: அநந்தை: பகவதாநுகூல்யைக போகை:, திவ்யபுருஷை: மஹாத்மபி:, ஆபூரிதே, தேஷாமபி இயத்பரிமாணம் இயத் ஐஸ்வர்யம் ஈத்ருஶ ஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்துமயோக்யே, திவ்யாவரண ஶத ஸஹஸ்ராவ்ருதே, திவ்யகல்பக தருபசோபிதே, திவ்யோத்யான ஶதஸஹஸ்ர கோடிபிராவ்ருதே, அதிப்ரமாணே திவ்யாயதநே கஸ்மிந்ஶ்சித்விசித்ர திவ்யரத்நமய திவ்யாஸ்தான மண்டபே, திவ்யரத்நஸ்தம்ப ஶதஸஹஸ்ரகோடிபிருபஶோபிதே, திவ்யநாநாரத்நக்ருதஸ்தல விசித்ரிதே, திவ்யாலங்கார அலங்க்ருதே, பரித: பதிதை: பதமாநை: பாதபஸ்தைஶ்சநாநாகந்தவர்ணை: திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை: திவ்ய புஷ்போபவநைருபஶோபிதே, ஸங்கீர்ண பாரிஜாதாதி கல்பத்ரும உபஶோபிதை: அஸங்கீர்ணைச்ச கைஶ்சித் அந்தஸ்த்த புஷ்பரத்நாதி நிர்மித திவ்யலீலா மண்டப ஶதஸஹஸ்ரோபஶோபிதை: ஸர்வதா அநுபூயமாநைரபி அபூர்வவத் ஆஶ்சர்ய மாவஹத்பி:, க்ரீடாஶைல ஶதஸஹஸ்ரை: அலங்க்ருதை:, கைஶ்சித் நாராயண திவ்ய லீலா அஸாதாரணை: கைசித் பத்மவநாலயா திவ்ய லீலா அஸாதாரணை:,

साधारणैश्च कैश्चित् शुकशारिका मयूर कोकिलादिभिः कोमलकूजितैः आकुलैः दिव्योद्यान शतसहस्र-कोटिभिः आवृते, मणि मुक्ता प्रवालकृत सोपानैः दिव्यामलामृत रसोदकैः दिव्याण्डजवरैः अति-रमणीयदर्शनैः अतिमनोहरमधुरस्वरैः आकुलैः अन्तस्स्थमुक्तामय दिव्यक्रीडास्थानोपशोभितैः दिव्य-सौगन्धिक वापीशतसहस्रैः दिव्यराजहंसावलीविराजितैः आवृते, निरस्त अतिशय आनन्दैकरसतयाच आनन्त्याच्च प्रविष्टानुन्मादयद्भिः क्रीडोद्देशैः विराजिते, तत्र तत्र कृत दिव्यपुष्पपर्यङ्कोपशोभिते, नानापुष्पासवास्वाद मत्त भृङ्गावलीभिः उद्गीयमान दिव्यगान्धर्वेणापूरिते, चन्दनागरु कर्पूर दिव्य पुष्पावगाहि मन्दानिलासेव्यमाने, मध्ये पुष्पसञ्चय विचित्रिते, महति दिव्ययोगपर्यङ्के अनन्त-भोगिनि श्रीमद्वैकुण्ठैश्वर्यादि दिव्यलोकं आत्मकान्त्या विश्वमाप्याययन्त्या, शेषशेषाशनादि सर्वं परिजनं भगवतः तत्तदवस्थोचित परिचर्यायां आज्ञापयन्त्या, शीलरूप गुण विलासादिभिः आत्मानु-रूपया, श्रिया सहासीनं, प्रत्यग्रोन्मीलित सरसिज सदृश नयन युगलं, स्वच्छ नीलजीमूतसङ्काशं, अत्युज्वलपीतवाससं, स्वया प्रभया अतिनिर्मलया अतिशीतलया अतिकोमलया स्वच्छया माणिक्या-भया कृत्स्नं जगद्भासयन्तं, अचिन्त्यदिव्याद्भुत नित्ययौवनस्वभाव लावण्यमय अमृतसागरं, अति-सौकुमार्यात् ईषत्प्रस्विन्नवत् आलक्ष्यमाण ललाटफलकदिव्यालक आवलीविराजितं, प्रबुद्धमुग्धाम्बुज-चारुलोचनं, सविभ्रमभ्रूलतम्, उज्वलाधरं, शुचिस्मितं, कोमलगण्डम्, उन्नसं, उदग्रपीनांसविलम्बि कुण्डल अलकावलीबन्धुर कम्बुकन्धरं, प्रियावतंसोत्पलकर्णभूषण श्लथालकाबन्धविमर्दशंसिभिः चतुर्भिः आजानु विलम्बिभिः भुजैः विराजितं, अति कोमल दिव्यरेखालङ्कृत आताम्रकरतलं, दिव्याङ्गुलीयक विराजितं, अतिकोमल दिव्यनखावलीविराजितं, अनुरक्ताङ्गुलीभिरलङ्कृतं, तत्क्षणोन्मीलित पुण्डरीक सदृश चरणायुगलं, अतिमनोहर किरीट मकुट चूडावतंस मकरकुण्डल ग्रैवेयक हार केयूर कटक श्रीवत्स कौस्तुभ मुक्तादाम उदरबन्धन पीताम्बर काञ्चीगुण नूपुरादिभिः अत्यन्तसुख स्पर्शैः दिव्य-गन्धैः भूषणैः भूषितं, श्रीमत्या वैजयन्त्या वनमालया विराजितं, शङ्ख चक्र गदासि शार्ङ्गादि दिव्य-युधैः सेव्यमानम्, स्वसङ्कल्पमात्रावक्लृप्त जगज्जन्मस्थिति ध्वंसादिके, श्रीमति, विष्वक्सेने न्यस्त समस्तात्मैश्वर्यम्, वैनतेयादिभिः स्वभावतो निरस्त समस्त सांसारिक स्वभावैः भगवत्परिचर्याकरण-योग्यैः भगवत्परिचर्यैकभोगैः नित्यसिद्धैः अनन्तैः यथायोगं सेव्यमानम्, आत्मभोगेनानुसंहित परा-दिकाल दिव्यामल कोमल अवलोकनेन विश्वमाह्लादयन्तम्, ईषदुन्मीलित मुखाम्बुजोदरविनिर्गतेन दिव्याननारविन्दशोभाजनकेन दिव्यगांभीर्यौदार्य सौन्दर्य माधुर्याद्यनवधिक गुणगण विभूषितेन अति-मनोहर दिव्यभावगर्भेण दिव्यलीलालाप अमृतेन अखिलजनहृदयान्तराणि आपूरयन्तम्, भगवन्तम्, नारायणत् ध्यानयोगेन दृष्ट्वा भगवतो नित्यस्वाम्यम्, आत्मनो नित्यदास्यं च यथावस्थितं अनु-सन्धाय, "कदाहं भगवन्तं नारायणम्, मम कुलनाथम्, ममकुलदैवतम्, ममकुलधनम्, मम भोग्यम्, मम मातरम्, मम पितरम्, मम सर्वम्, साक्षात्कराणि चक्षुषा? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयं शिरसा धारयिष्यामि? कदाहं भगतपादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभोगस्तत्पादौ परिचरिष्यामि? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वय परिचर्याशया निरस्त समस्तेतर भोगशः उपगत समस्त सांसारिक स्वभावः

ஸாதாரணைஶ்ச கைஶ்சித் ஶாரிகா மயூர கோகிலாதிபி: கோமலகூஜிதை: ஆகுலை: திவ்யோத்யாந ஶதஸஹஸ்ர கோடிபிராவ்ருதே, மணிமுக்தாப்ரவாளக்ருத ஸோபாநை: திவ்யாமல அம்ருதரஸோதகை: திவ்யாண்டஜ வரை: அதிரமணீய தர்ஶநை: அதிமநோஹர மதுரஸ்வரை: ஆகுலை: அந்தஸ்த்த முக்தாமய திவ்யக்ரீடாஸ்தாநோபஶோபிதை: திவ்யஸௌகந்திக வாபீஶதஸஹஸ்ரை: திவ்ய ராஜஹம்ஸாவளீ விராஜிதை ராவ்ருதே, நிரஸ்தாதிஶயாநந்தைக ரஸதயாச ஆநந்த்யாச்ச ப்ரவிஷ்டாநுந்மாதயத்பி: க்ரீடோத்தேஶைர் விராஜிதே, தத்ர தத்ர க்ருததிவ்ய புஷ்பபர்யங்கோபஶோபிதே, நாநா புஷ்பாஸவாஸ்வாதமத்த ப்ருங்காவளிபி: உத்கீயமான திவ்ய காந்தர்வேண ஆபூரிதே, சந்தநாகரு கர்ப்பூர திவ்ய புஷ்பாவகாஹி மந்தாநிலா ஸேவ்யமாநே, மத்யே புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ரிதே, மஹதி திவ்யயோக பர்யங்கே அநந்த போகிநி, ஸ்ரீமத் வைகுண்ட ஐஶ்வர்யாதி திவ்யலோகம் ஆத்ம காந்த்யா விஶ்வமாப்யாயயந்த்யா, ஶேஷஶேஷாஶநாதி ஸர்வ பரிஜநம் பகவத: தத்தத் அவஸ்தோசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா, சீலரூபகுண விலாஸாதிபி: ஆத்மாநுரூபயா, ஶ்ரியா ஸஹாஸீநம், ப்ரத்யக்ர உந்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ருஶ நயந யுகளம், ஸ்வச்ச நீல ஜீமூத ஸங்காஶம், அத்யுஜ்வல பீதவாஸஸம், ஸ்வயா ப்ரபயா அதிநிர்மலயா அதிஶீதலயா அதிகோமலயா ஸ்வச்சயா மாணிக்யாபயா க்ருத்ஸ்நம் ஜகத்பாஸயந்தம், அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய யௌவநஸ்வபாவ லாவண்யமய அம்ருத ஸாகரம், அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத் ப்ரஸ்விந்நவத் அலக்ஷ்யமாண லலாடபலக திவ்யாலகாவலீ விராஜிதம், ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம், ஸவிப்ரம ப்ரூலதம், உஜ்வலாதரம், ஶுசிஸ்மிதம், கோமலகண்டம், உந்நஸம், உதக்ர பீநாம்ஸ விலம்பி குண்டல அலகாவளீ பந்துர கம்புகந்தரம், ப்ரியாவதம்ஸோத்பல கர்ணபூஷண ஶ்லதாலகாபந்த விமர்த்த ஶம்ஸிபி: சதுர்ப்பி: ஆஜாநுவிலம்பிபிர்புஜைர் விராஜிதம், அதிகோமல திவ்ய ரேகாலங்க்ருதா தாம்ர கரதலம், திவ்யாங்குளீயக விராஜிதம், அதிகோமல திவ்ய நகாவளீ விராஜிதம், அநுரக்தாங்குளிபிர் அலங்க்ருதம், தத்க்ஷண முந்மீலித புண்டரீக ஸத்ருஶசரணயுகளம், அதிமநோஹர கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹாரகேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துபமுக்தாதாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராதிபி: அத்யந்த ஸுகஸ்பர்ஶை: திவ்யகந்தை: பூஷணைர்பூஷிதம், ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம், ஶங்கசக்ரகதாஸிஶார்ங்காதி திவ்யாயுதை: ஸேவ்யமாநம், ஸ்வஸங்கல்பமாத்ர அவக்லுப்த ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதி த்வம்ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்த ஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம், வைநதே யாதிபி: ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை: பகவத் பரிசர்யா கரணயோக்யை:, பகவத் பரிசர்யைக போகை: நித்யஸித்தை: அநந்தை: யதாயோகம் ஸேவ்யமாநம், ஆத்ம போகேந அநுஸம்ஹித பராதிகால திவ்யாமலகோமலாவலோகநேந விஶ்வ மாஹ்லாதயந்தம், ஈஷத் உந்மீலித முகாம்புஜோதர விநிர்க்கதேந திவ்யாநநா ரவிந்த ஶோபா ஜநகேந திவ்யகாம்பீர்ய ஔதார்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்யாத் யநவதிக குணகணவிபூஷிதேந, அதிமநோஹர திவ்ய பாவகர்பேண திவ்ய லீலாலாபாம்ருதேந அகில ஜந ஹ்ருதயாந்தராண்யாபூரயந்தம் பகவந்தம் நாராயணம் த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா, பகவதோ நித்ய ஸ்வாம்யம் ஆத்மநோ நித்யதாஸ்யம் ச யதாவஸ்திதம் அநுஸந்தாய, "கதாஹம் பகவந்தம், நாராயணம், மமகுலநாதம், மமகுலதைவதம், மமகுலதநம், மமபோக்யம், மமமாதரம், மமபிதரம், மமஸர்வம், ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா? கதாஹம் பகவத்பாதாம்புஜ த்வயம் ஶிரஸா தாரயிஷ்யாமி? கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யாகரண யோக்ய: தச்சேஷபோக: தத்பாதௌ பரிசரிஷ்யாமி? கதாஹம் பகவத்பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யாஶயா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதர போகாஶ: உபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவ:

तत्पादाम्बुजद्वयं प्रवेक्ष्यामि? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभोगस्तत्पादौ परिचरिष्यामि? कदा मां भगवान् स्वकीयया अतिशीतलया दृशाऽवलोक्य स्निग्धगम्भीरमधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति" इति भगवत्परिचर्याया माशां वर्धयित्वा, तयैवाशया तत्प्रसादोप-बृंहितया भगवन्तमुपेत्य, दूरादेव भगवन्तं शेषभोगे श्रियासहासीनं वैनतेयादिभिस्सेव्यमानं "समस्त-परिवाराय श्रीमते नारायणाय नमः" इति प्रणम्य उत्थायोत्थाय पुनः पुनः प्रणम्य अत्यन्त साध्वस-सविनयावनतः भूत्वा, भगवत्पारिषद गणनायकैः द्वारपालैः कृपया स्नेहगर्भया दृशाऽवलोकितः सम्यगभिवन्दितैः तैस्तैरेवानुमतः भूत्वा भगवन्तमुपेत्य श्रीमता मूलमन्त्रेण "भगवान्! माम् ऐकान्तिक आत्यन्तिक परिचर्याकरणाय परिगृह्णीष्व" इति याचमानः प्रणम्य आत्मानं भगवते निवेदयेत् ॥ ३ ॥

ततो भगवता स्वयमेवात्म सञ्जीवनेन अमर्यादशीलवत अतिप्रेमान्वितेन अवलोकनेन अवलोक्य सर्वदेश सर्वकाल सर्वावस्थोचित अत्यन्तशेषभावाय स्वीकृतः अनुज्ञातश्च अत्यन्त साध्वस-विनयावनतः, किं कुर्वाणः कृताञ्जलि पुटः भगवन्तमुपासीत ॥ ४ ॥

ततश्च अनुभूयमान भावविशेषः, निरतिशय प्रीत्या अन्यत्किञ्चित्कर्तुं द्रष्टुं स्मर्तुं अशक्यः पुनरपि शेषभावमेव याचमानः भगवन्तमेव अविच्छिन्नस्रोतो रूपेण अवलोकनेन अवलोकयन् आसीत ॥ ५ ॥

ततो भगवता स्वयमेव आत्मसञ्जीवनेन अवलोकनेन अवलोक्य सस्मितमाहूय समस्त-क्लेशापहं निरतिशय सुखावहं आत्मीयं श्रीमत्पादारविन्द युगलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृत साग-रान्तर्निमग्नः सर्वावयवस्सुखमासीत ॥ ६ ॥

लक्ष्मीपतेः यतिपतेश्च दयैकधाम्नोः योसौ पुरा समजनिष्ट जगद्धितार्थम् ।
प्राच्यं प्रकाशयतु नः परमं रहस्यं संवाद एष शरणागति मन्त्रसारः ॥

॥ इति श्री वैकुण्ठ गद्यम् ॥

॥ गद्यत्रयम् समाप्तम् ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

தத்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி? கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யாகரண யோக்ய: ததேக போகஸ்தத்பாதௌ பரிசரிஷ்யாமி? கதாமாம் பகவான் ஸ்வகீயயா அதிசீதலயா த்ருஶாவலோக்ய ஸ்நிக்த கம்பீரமதுரயாகிரா பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதீதி பகவத் பரிசர்யாயாம் ஆஶாம் வர்த்தயித்வா தயைவாஶயா தத்ப்ரஸாதோபப்ருஂஹிதயா பகவந்த முபேத்ய தூராதேவ பகவந்தம் சேஷபோகே ஶ்ரியா ஸஹாஸீநம் வைநதேயாதிபி: ஸேவ்யமாநம் "ஸமஸ்த பரிவாராய ஶ்ரீமதே நாராயணாயநம:" இதி ப்ரணம்யோத்தா யோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயா வநதோ பூத்வா ப்கவத் பாரிஷத கண நாயகை: த்வாரபாலை: க்ருபயா ஸ்நேஹகர்பயா த்ருஶாவலோகித: ஸம்யக் அபிவந்திதை: தைரேவாநுமத: பகவந்தமுபேத்ய ஶ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண "பகவந்! மாமைகாந்திக காத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்ருஹ்ணீஷ்வ" இதி யாசமாந: ப்ரணம்யாத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத். (3)

ததோபகவதா ஸ்வயமேவாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந அமர்யாத சீலவதா அதிப்ரேமாந்விதேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித அத்யந்தசேஷபாவாய ஸ்வீக்ருதோ நுஜ்ஞாதஶ்ச அத்யந்த ஸாத்வஸவிநயாவநத: கிங்குர்வாண: க்ருதாஞ்ஜலிபுட: பகவந்த முபாஸீத. (4)

ததஶ்ச அநுபூயமாநபாவ விசேஷ: நிரதிசய ப்ரீத்யா அந்யத் கிஞ்சித்கர்த்தும் த்ரஷ்டும் ஸ்மர்த்து மசக்த: புநரபிசேஷ பாவமேவ யாசமாந: பகவந்தமேவ அவிச்சிந்ந ஸ்ரோதோ ரூபேண அவலோகநேந அவலோக யந்நாஸீத. (5)

ததோ பகவதா ஸ்வயமேவாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸஸ்மித மாஹூய ஸமஸ்த க்லேஶாபஹம் நிரதிஶய ஸுகாவஹம் ஆத்மீயம் ஶ்ரீமத் பாதாரவிந்தயுகளம் சிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா அம்ருதஸாகர அந்தர் நிமக்ந: ஸர்வாவயவஸ் ஸுக மாஸீத. (6)

லக்ஷ்மீபதே: யதிபதேஶ்ச தயைகதாம்ந:
யோ அஸௌபுரா ஸமஜநிஷ்ட ஜகத்திதார்த்தம் ।
ப்ராப்யம் ப்ரகாஶயதுந: பரமம் ரஹஸ்யம்
ஸம்வாத ஏஷ சரணாகதி மந்த்ரஸார: ॥

கத்யத்ரயம் ஸமாப்தம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

கத்யத்ரயம்

இவற்றில் சரணாகதிகத்யத்துக்கு
பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகை

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பக்தியோகமே ப்ரதானமாக சொல்லப்பட்டது. "தத்வமஸி" இத்யாதி வாக்யஜந்யஞானமே மோக்ஷ சாதனமென்றும் கர்மஜ்ஞான ஸமுச்சயமே மோக்ஷ ஸாதனமென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கைக்காக, கர்மாங்கமாய், வேதந, த்யாந, உபாஸன சப்தவாச்யமாய், பக்தி ரூபாபன்னமான உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமே வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமான மோக்ஷஸாதனமென்று இவர் நிச்சயித்து அருளிச்செய்கையாலே,[1] இவர், மோக்ஷஸாதனமாக அறுதியிட்ட அர்த்தம் இதுவே என்று கொண்டு, தம்முடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இத்தையே விச்வஸித்திருக்கக் கூடுமென்று[2] பார்த்தருளி, ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமுமாய், தமக்குத்தஞ்சமுமாகத்தாம் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தம் ப்ரபத்தி என்னுமிடத்தை[3] இக்கத்யரூபேண வெளியிட்டருளுகிறார். [4]ஆனால் இப்ரபத்தி தன்னையே கொண்டு குத்ருஷ்டி நிரஸனம் பண்ணுதொழிவானென்? என்னில்; ப்ராஹ்மணன் சண்டாளனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்தாப்போலே தூரஸ்தரானவர்களுக்குப் பரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று பார்த்து, [5]அவர்கள் இழிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலே அவர்களை நிரஸித்து, [6]சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான ஸ்வஸித்தாந்தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிடுகிறார்.

பக்தியோகத்தைவிட ப்ரபத்தி சிறந்தது: வேதாந்தங்களிலே [7]மஹாபதமாகச் சொல்லுகிற பக்தியைக் காட்டில் இப்ரபத்திக்கேற்றம் என்? என்னில்; அது [8]அதிக்ருதாதிகாரமுமாய், [9]துஷ்கரமுமாய், [10]விளம்பபல ப்ரதமுமாய்,

1. வேதவாக்யங்களுக்குத் தம் மனம் போனபடி தவறான அர்த்தம் சொல்பவர் குத்ருஷ்டிகள். இவர்கள் 'தத்வமஸி' போன்ற அபேதச்ருதி (ஆத்ம பரமாத்ம பேதம் இன்மை சொல்வது போலிருக்கும் வாக்யம்) வாக்யத்தால் வரும் அறிவால்தான் மோக்ஷம் என்பர். கர்மயோகமும் ஞானயோகமுமே மோக்ஷஸாதனம் என்பர். இவர்கள் கொள்கைகளைக் கண்டித்து, தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இடைவிடாமல் பகவானை சிந்தனை செய்வதாகிறபக்தி யோகமே மோக்ஷஸாதனம் என்று ராமாநுஜர் ஸ்தாபித்தார். இந்த பக்தியும் ஒரு ஞான விசேஷமே. 2. இப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பக்தியோகமே மோக்ஷஸாதனம்என்பதே எம்பெருமானருக்கு அபிமதம்—அவர் நிச்சயித்து வெளியிட்டது என்று அவரை ஆச்ரயித்துள்ள ஸாத்விகர்கள் கைகொள்வர் என்று. 3. இப்படி உபாஸனமான பக்தியைவிட ப்ரபத்தியே சிறந்தது என்பதே தமக்கு ஆசார்யர்கள் உபதேசித்தது, தாமும் தஞ்சமாக நிச்சயித்திருப்பது என்பதைத் தம்மை ஆச்ரயித்திருப்பார்க்கு இந்த கத்யத்தில் விளங்கும்படி செய்கிறார் ஸ்வாமி. 4. ப்ரபத்திதான் சிறந்த மோக்ஷ ஸாதனம் என்று குத்ருஷ்டிகளை ஏன் வாய்மாளப் பண்ணவில்லை? 5. அவர்கள் கையாளும் சாஸ்த்ரங்கள். 6. ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தின் உயர்ந்த உட்பொருள். 7. உயர்ந்தது. 8. சிலர்தான் இதற்கு அதிகாரிகள்—அதாவது முதல் மூன்று வருணத்தவர், முதலியன. 9. செய்து தலைக்கட்ட அரிது. 10. தாமதித்து பலனளிப்பது.

[11]ப்ரமாஸம் பாவனையுள்ளதுமாய், [12]ஸாத்யமுமாய், [13]ஸ்வரூப அநநுரூபமாய் [14]ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்ருசமுமாயிருக்குர். இதுவோவென்றால், அதுக்கெதிர்த் தட்டாம்படி, [15]ஸர்வாதிகாரமுமாய், [16]ஸுகரமாய், [17]அவிளம்ப்ய பலப்ரதமுமாய், [18]ப்ரமாஸம்பாவனையுமின்றிக்கே, [19]ஸித்தமுமாய், [20]ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய், [21]ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமுமாயிருக்கும். ஆனல் இவ்வுபாயம் வேதாந்த ஸித்தமோ? அன்றோ? என்னில், யாஜ்ஞிகீயமான உபநிஷத்திலே, "ஸ்த்யம் தபோதமச்சமோதநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோக்நிஹோத்ரும் யஜ்ஞோமாநஸம்" என்று, ஒன்றுக்கொன்று [22]உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லிப் போந்து, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாந்தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்று தபஸ்ஸுக்களிலே வைத்துக்கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸு பர்பத்தியென்று, இதனுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று அதற்கு மேலே, "தர்மஜ்ஞ ஸமயப்ரமாணம் வேதாச்ச" என்று ப்ரபலப்ரமாணமான ஆசார்ய ருசிபரிக்குஹீதத்வமாகிற ஏற்றமும் இதற்குண்டு. "வேதாச்ச" என்ற வேதமும் அப்ரதான ப்ரமாணமாம் படியிறே [23]வைதிகபரிக்ருஹீதத்தின் ப்ராமாண்யாதிசயம் இருப்பது. அளவுடையராயிருப்பார்க்கு இதுவே போருமாய்த்து ப்ராமாண்யத்துக்கு. இதுதான் அளவில்லாதார்க்கு வேதாந்த ஸித்தமுமாயிருக்கும்.

ஆக, ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமுமாய், [24]சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரியுமாய் இருக்கையாலே, அதிலும் இதுவே [25]அநுஷ்டவ்யமென்னுமிடத்தைத் தம்மை விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொண்ணுதென்று பார்த்து, [26]தாமும் பெரிய பெருமாளுமறிந்ததாக அநுஸந்தித்தவிடம் அமைந்திருக்க, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே கத்யமுகேந வெளியிடுகிறுர்.

கத்யம் அவதரித்த முகம்: இதுதான் அவதரித்தபடி எங்ஙனே? என்னில், ஒரு திருவுத்திரத்திருநாளிலே பெருமாளும் நாச்சியாருமாகப் புறப்பட்டு ஏறியருளா நிற்குமளவிலே, எம்பெருமானர் எழுந்தருளித் திருவடித் தொழா நின்றுர். [27]அஸ்யாமவஸ்தாயாம், திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸார பீதி நடையாட, திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கவதுக்குப் பாசுரமிட்டபடி. முதலிலே ஸம்ஸாரபய பீதராய்க் கொண்டு பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தபோதே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கிலரோ?[28] "ஸக்ருதேவ" என்றன்றோ சரண்யஹ்ருதயம் இருப்பது? ஆனபின்பு "தத்தஸ்ய [29]ஸத்ருசம்பவேத்"

11. ப்ரமிக்க இடமுள்ளது. 12. செய்து தலைக்கட்ட வேண்டியது 13. ஜீவாத்மஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதது. 14. அடையப்படும் விஷயத்துக்குச் தகுந்ததாய். 15. இது-ப்ரபத்தி; ஸர்வாதிகாரம்—சிலருக்கே அல்லாமல் எல்லாரும் கைகொள்ளலாம்படி இருப்பது. 16. ஸுலபமாய்ச் செய்து தலைக்கட்டலாம்படி. 17. கடுகப் பலன் தரும். 18. ப்ரமிக்க இடமில்லை. 19. செய்து தலைக்கட்டப்பட்டது. 20. ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்தது. 21. ப்ராப்யத்துக்குச் தகுந்ததல்லாதது. 22. உயர்ந்தது. 23. கேவலம் வேத வாக்யத்தை விட, அதைக் குறையறக்கற்று அதிலே ஊறின பெரியோர்கள் அநுஷ்டிப்பவை. 24. சரண்யனை எம்பெருமானுக்கும் மனதுக்கிசைந்ததாய் உகந்ததாய்; 25. பக்தியை விட ப்ரபத்தியே கைகொள்ளத் தகுந்தது என்பதைத் தம்மை நம்பி இருப்பவர் இழக்கக் கூடாதென்று. 26. ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனும் ஸம்வாதமாய் நடத்தி அறிவித்த சரணுகதி மந்த்ர ஸாரம். 27. இந்த ஸமயத்திலே, 28. ஒரே ஒரு முறை. 29. அவனே வந்து காத்தானுகில் அவனுக்குப் பெருமை.

என்றும், [30]"உன்னலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்" என்றும், [31]"களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உடையவன் உடைமையைச் செய்தபடி செய்கிறானென்று ஆறியிருக்கப்ராப்தமாயிருக்கத் திரியிட்டுமிப்போது சரணம்புக வேண்டுவானென்? என்னில்; அவ்வளவு ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்ப்ரார்ப்யத்வரையாலே சரணம் புகுகிறார். இதிலே ஆழ்வார்களுக்கும் ரீதி. அவர்களை அடியொற்றுகிற ஆசாரியர்களுக்கும் அதுவே ரீதியாமத்தனையன்றோ? ஸம்ஸாரபயமும், ப்ராப்ய ருசியும் கனக்கக்கனக்க, ஒருகால் சரணம்புக்காப்போலே ஒன்பதின்கால் சரணம் புகுமித்தனையிறே அவர்கள். ஆக, [32]ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக கைங்கர்யஸித்திக்குப் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

சரணாகதிகத்யம் த்வயத்தின் விவரணம்: முதலில் புருஷகாரப்ரபத்தி: இது தான், த்வயத்திற்கு வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. இதில் முதல் சூர்ணையிலே, சரணம் புகுவார்க்குச் சரணம்புக யோக்யதையுள்ளது கண்ணழிவற்ற உபேய ருசியும், உபாயாத்யவஸாயமும் உண்டானாலாகையாலே, [36]தத்ஸித்யர்த்தமாகப் பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். அது ஏன்? "ஸகல பலப்ரதோஹி விஷ்ணு:" என்று, ஸர்வாபேக்ஷகளுக்கும் [37]பலப்ரதன் அவனன்றோ? ஆனபின்பு, அந்தயோக்யதாஸித்திக்குமாக, அவன் திருவடிகளிலே சரணம்புகத்தட்டென்? என்னில், "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே, ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற ஈச்வரனையும், நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாப்போலே, [38]"க்ஷபாமி—நக்ஷமாமி" என்ன அபராதங்களைப் பண்ணிப் போந்தோம். நேர்கொடு நேரே நின்று சரணம் புக்கால், [39]பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு ஸ்மாரகம் ஆவுதோம் என்று, தம்மையஞ்சி தம் திறத்தில் ஈசுவரனுக்குண்டான சிற்றத்தை ஆற்றுமவளாய், [40]ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மார்த்தவத்தையுடையளுமாய், [41]மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கையுடையளுமாய், இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்குமவளாய், அவனைத்தன் போக்யதையாலே துவக்கிக் கேட்பிக்குமவளாய், அதற்குமேலே ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்குத் தாய்கிழே ஒதுங்குகை ப்ராப்தமானவோபாதி, ஸ்வரூபப்ராப்தையுமாயிருக்கையாலே பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். நெடுங்காலம் [42]விஷயப்ரவணனாய்ப்போந்த ப்ரஜை, நிவ்ருத்தனானவன்றும், பிதாவின் பக்கம் நேர்முகம் பார்த்துச் சொல்லுகை அரிதாய், மாதாவின் பக்கல் சொல்லுகை எளிதாயிருக்குகிறே. ப்ரதமத்திலாச்ரயிக்கைக்குங்கூட இருய்த்த இவர், இவளை ஆச்ரயித்த அநந்தரம், பண்ணின அபராதங்களையும் "க்ஷமஸ்வ" என்றாரிறே அந்த: புரபரிகரமானகையாலே.

---

30. திருவாய்மொழி. 31. திருவாய்மொழி. 32. எம்பெருமானை அடைய வேணுமென்ற பாரிப்பு. 33. ஸம்ஸாரம்—சரீரத்தில் ஆத்மா இருக்குமது, இந்த நிலையொழிந்து பரமபதத்தில் காலமெல்லாம் அவனுக்கு அடிமை செய்திருக்கும் நிலை அடைய. 34. பகவத் கைங்கர்யத்தில் ருசி. 35. அதற்குத்தக்க திடமான நம்பிக்கை. 36. தாம் பகவானிடம் ப்ரார்த்திப்பது ஸித்திக்கைக்காக. 37. எல்லா பலன்களையும் தருபவன் அவன் ஒருவனே என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்க அவனையே நேரே பற்றினாலென்ன? 38. மன்னிக்க மாட்டேன் - தண்டித்தே தீருவேன். 39. பழைய பாபம் நிறையச் செய்துள்ள சரித்ரம் நினைவுக்கு வரும் என்று. 40. பெண்மைக்கு ஏற்ப மென்மை. 41. தாய் என்ற உறவு முறை. 42. வேறு தவறான விஷயங்களில் ஆசை கொண்டுத் திரிந்த மகன்.

சரணாகதி கத்யத்தின் தாத்பர்யஸாரம்

இந்தகத்யத்திலுள்ள சூர்ணைகள் 24. இவற்றின் ஸாரமான தாத்பர்யம் நெஞ்சில் படியும்படி இந்த ஸாரம் எழுதப்படுகிறது.

1. மேலே அகில ஹேயப்ரத்யநீக என்று தொடங்கி, அநுஸந்திக்க இருக்கும் பகவான் திருவடிகளில் சரணம் புகுதல் நன்கு நிறைவேறவேணும் என்று முந்துற முன்னம் அகில ஜகன்மாதாவான பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக வேணும் என்று பிராட்டிபக்கல் சரணம் புகுகிறார்.

2. பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்த புருஷகாரப்ரபத்தி இன்னதற்காக என்று வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார் – அதாவது பகவச்சரணாகதி ஸபலமாகும்படி செய்து தரவேணும் என்று.

3, 4. அங்ஙனமே யாகுக என்று பெரியபிராட்டியார் அநுக்ரஹம்.

5. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப, திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களின் பெருமைகளையும், கல்யாணகுணங்கள், திவ்யபூஷணங்களின் சேர்த்தி, திவ்யாயுதங்கள் தரித்துள்ளமை, திவ்யமஹிஷிகள் கூடவே இருத்தல், நித்யஸூரிகளின் ஸதாஸேவை, நித்யவிபூதி நாயகத்வம், லீலாவிபூதியை நடத்துவது, மற்றும் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலான பெருமைகள் இவற்றை விரிவாகச் சொல்லி ஏத்தி எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே சரணம் புகுந்தமை சொல்லிற்று.

6, 9. த்வயத்தை அநுஸந்தித்து, புராணச்லோகங்கள், பகவத்கீதை சலோகங்கள் இவைகளை முன்னோர் மொழிப் பொருள் என்ற கௌரவத்தால் இந்தப்ரகரணத்தில் உசிதமானவை என்று அநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

10, 11. முக்காலங்களிலும், முக்கரணங்களாலும் விளையக் கூடிய எல்லா அபசாரங்களையும் பொருத்தருள வேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

12. பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைக்குமதும், இதரவிஷயங்களில் ஆசையுண்டாக்குமதுமான மாயையை (மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேவாம் தரந்தி தே என்று கீதையில் காட்டியபடி) மடியும் படி பண்ண வேண்டுமென வேண்டுகிறார்.

13. பகவத்கீதையில் பகவானையே ஸர்வமாக வேண்டி நிற்கும் ஞானியைப்பற்றிய மூன்று ச்லோகங்களைச் சொல்லி அவ்வித ஞானம் தமக்கு உண்டாகவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

14. கீதையில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி தமக்கு விளையவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

15. பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்திகள் இவை வடிவெடுத்தவனாகத் தம்மைச் செய்தருளும் படி வேண்டுகிறார்.

16. அந்த பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்திகளால் விலக்ஷணமான் பகவதநுபவம் விளைந்து அவ்வநுபவ பரீவாஹமாக நித்ய கைங்கர்ய ருசி விளையவேண்டுமென ப்ரார்த்தனை.

இதற்குமேல் எல்லாசூர்ணைகளும் எம்பெருமான் எம்பெருமானருக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகள்.

17. "வாரீர் இராமாநுசரே! எனக்கு நித்யகைங்கர்யம் செய்து களிக்க விரும்பும் நீர் அதற்கு உரிய உபாயம் ஒன்றிலும் கைவைத்திலீராகிலும், அந்த உபாயம் கைபுகுராதபடி விரோதிகளான பாபம் நிரம்பியிருந்தீராகிலும், ஸகலவிதமான அபசாரங்களும் மலிந்திருந்தீராகிலும், பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி இவை விளையாமைக்குறுப்பான இடையூறுகள் பலமலிந்திருந் தீராகிலும், நீர் ஆர்த்தப்ரபந்நராகவோ, த்ருப்தப்ரபந்நராகவோ த்வய (மந்த்ர)த்தை அநுஸந்த்தீர் ஆகையால் என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையால் எல்லா இடையூறுகளும் நீங்கப் பெற்று, பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் பூர்த்தியாக உள்ளவராகப் பெற்று, என்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்று (அதாவது இவைகளைக் கையிலங்கு நெல்லிக் கனி போல தெளியக் காணல்) உம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு தெளியப்பெற்று, என்னையே அநுபவிப்பவராய், எனக்கே தொண்டு சேய்பவராய், வாழக்கடவீர்" என்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தருளியதைச் சொல்லி ப்ரீதராகிறார்.

18. இங்ஙனே ஆகப் பெற்றீர் என்று எம்பெருமான் மகிழ்ந்து அநுக்ர ஹித்தமையைச் சொல்லுகிறது.

19. ஆத்யாத்மிகம் முதலான மூன்று தாபங்கள் முழுதும் ஒழியப் பெற்று, த்வயத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு இவ்வுடல் கழியும் தனையும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிதே வாழக்கடவீர் என்று அநுக்ரஹித் தமையைச் சொல்லுகிறது.

20. இவ்வுடல் சரிந்து போகும் காலத்தில் சிறந்த நன்மைகளைப் பெற்ற நித்யகைங்கர்ய நிரதராகப் போகிறீரென்று அநுக்ரஹித்தது.

21. இதில் சிறிதும் கலக்கம் வேண்டாம் என்று தெளிவித்தது.

22. தன்னுடைய வாக்கு பழுதுபடாது என்று எம்பெருமானின் விபவா வதாரப்பேச்சுகள் கொண்டு முதலித்தமை.

23. கீழே 17-22 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளில் தான் பண்ணிய அபயப்ர தானத்தை உறுதிப்படுத்தி முடித்தது. இதுவரை பகவத் வசனம்.

24. அந்திமஸ்ம்ருதி வேணுமென்று திருவுள்ளமாகில், "அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்கிற புடையில் கொண்டருள வேணு மென்று ஸ்வாமி தாம் வேண்டி சரணாகதிகத்யத்தை முடித்தருளுகிறார்.

ஸ்ரீரங்ககத்யம் சரணாகதி கத்யத்தின் சுருக்கம். அதை அடிபோற்றியே அமைந்துள்ளது.

ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்துக்கு

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகை

ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் பரோபதேசம்: ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தம் திருவுள்ளத்தில் அறுதியிட்ட அர்த்தம் பனிநிழல் போலே, தம் ஒருவரளவிலே பர்யவஸியாதே, [1]கல்பகதருச்சாயை போலே,[2]பரோபகாரார்த்தமாக[3]உபாயோபேயங்களை அநுஷ்டிப்பானென்று பரோபதேச[4]ப்ரவ்ருத்தராகிறார் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே. [5]பெரியகத்யத்தில், ஸாமாந்ய பகவத்விஷயமாக அவரைநோக்கி [6]ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீரங்ககத்யத்தில், ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லை நிலமான[7] பெரியபெருமாள் விஷயமாக அவரைநோக்கி ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். இதில்[8]பரத்வத்துக்கெல்லை நிலமான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் விஷயமாகப் பிறரை நோக்கி[9]கர்த்தவ்யோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி நிரஸநார்த்தம்: சரணாகதிகத்யம் ப்ரபத்யநுஷ்டானம்: ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்,[10]லோகத்தில் துராசாரமுபாயமென்பார், தேவதாந்தர உபாஸனம் உபாயமென்பார், தேவையை ஒழியவே கேவலகர்மம் உபாய மென்பார், கேவலம் ஞானமுபாயமென்பார், கர்மஜ்ஞான ஸமுச்சயம் உபாய மென்பராய்க் கொண்டு, வேதவாக்யங்களை[11] விகல்பிக்கிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கைக்காக, "நீங்கள் சொல்லுகிற வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் நீங்கள் சொல்லுகிறபடியல்ல; யுக்திகள் இருந்தபடியாலும், [12]ப்ரமாணாந்தரங்கள் இருந்தபடியாலும், கர்மஜ்ஞான [13]ஸஹக்ருதையான பக்தியே உபாயமென்று சொல்லுகிற இதுவே பொருள்" என்று ஸாதிக்க வேண்டுகையாலே, [14]ப்ரபத்தியும் உள்ளே ஸூசிதமாய்க் கிடக்கச் செய்தேயும், பக்தியிலே நோக்காகக உபபாதித்தருளினர். இவ்வளவாலே [15]துச்சகையான பக்தியை உபாயமென்று ப்ரமித்து, மந்தமதிகள் பயப்படாமைக்காக, இப்படிபடிப்பட்ட பக்திஸித்திக்கும், புருஷார்த்தஸித்திக்கும் [16]சரமமான உபாயம் ப்ரபத்தி யென்னுமிடத்தை உபபாதித்தருளினர் பெரியகத்யத்திலே.

பக்திஸாத்குண்யத்துக்கும் ப்ரபத்தியே வேணுமென்று ப்ரபத்திவைபவம் சொன்ன இவ்வளவாலே ப்ரபத்தி அங்கமாம்,[17]பக்திதானே ஸ்வதந்த்ரோ

---

1. கல்பகவிருக்ஷத்தின் நிழல். 2. யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும் படி. 3. உபேயம்-அடையும் பலன் (பகவான்) உபாயம்-அடையும் வழி. 4. ஆரம்பிக்கிறார். 5. சரணாகதிகத்யம். 6. தான் செய்யும் ப்ரார்த்தனை. 7. ஸ்ரீரங்கநாதன். 8. ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தில். 9. செய்ய வேண்டுவதை உபதேசம் பண்ணுகை. 10. உபாயம் பலபடியாயிருக்கும் பிறமதத்தவருக்கு. 11. தவறான பொருள் கொள்கை. 12. வேதம் தவிர உள்ள ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் முதலானவை, 13. கர்மயோகம், ஞானயோகம் இவைகளைத் துணை கொண்டு உபசிக்கப்படும் பக்தி. 14. இந்தபக்தியோகத்திலும் ப்ரபத்தி காட்டப்பட்டதாயினும். 15. ச்ரமப்பட்டுச் செய்து தலைக்கட்ட வேண்டியது. 16, இதற்குமேல் வேறு உபாயமில்லை என்னுப்படி எல்லையானது. 17. பக்தி பலனளிக்கத் தடங்கலாக இருக்கும் பாபங்களினின்றும் விடுபட ப்ரபத்தியை உதவிகொண்டு, பக்தியை முக்ய உபாயமாகக் கொள்ளலாமோ? என்ற அதிசங்கை.

பாயமோ? என்னும் அதிசங்கை பிறவாமைக்காக, ஸுசகமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், இதரநிரபேக்ஷமாய் ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டார். ஸ்ரீரங்ககத்யத்திலே.

ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் உபேயத்தை விவரிக்கும்: இனி, இதில், இப்படி [18]உபாயநிஷ்கர்ஷம் பிறந்தபின்பு,[19]இவ்வுபாயப்ராப்யமான தேசவிசேஷ வைபவத்தையும், அத்தேசாதிபதியாய், அநுபாவ்யமான வஸ்துவைபவத்தையும் அவ்வஸ்துவைபவ அநுபவஜநிதமான கைங்கர்யத்தையும், ச்ரோதாக்களுக்கு ருசி பிறக்கைக்காக அருளிச்செய்து, இவர்த்தத்தில் ருசிபிறக்கைக் கடியான பாக்யமுடையார் இப்பேறு பெற்று வாழ்ந்திடுக என்று, உபாயாம்சத்தை[20]ஸங்குசிதமாக அநுவதித்து,[21]உபேயாம்சத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

இந்த கத்யத்தின் தாத்பர்யஸாரம்: இக்கத்யம் தானும் ஆறு சூர்ணையாய் இருக்கும். அதில் (1) முதல் சூர்ணையாலே, சரண்யமான வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி வைலக்ஷண்யத்தையும், அதுக்கெதிர்த்தட்டான தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி இருந்துள்ள எனக்கு அவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு ப்ரபத்தியை ஒழிய வேறு உபாயமில்லை என்று அறுதியிட்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யாதி குணங்களே பற்றாசாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுவான் என்கிறார். (2) இரண்டாம் சூர்ணையிலே, பலத்துக்கு ஸக்ருதேவ அதைந்திருக்கச் செய்தேயும், மனஸ்ஸு வேறொன்றில் கவலை போகாமைக்கும் காலக்ஷேபத்துக்குமாக நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணுவான் என்கிறார். (3) மூன்றும் சூர்ணையிலே இவ்வுபாய நிஷ்டனானவனுக்கு, பலப்ராப்திக்கு உறுப்பான அர்ச்சிராதிகதியிலே போய், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைக் கடக்கும் படியையும், கடந்துசென்று ப்ரவேசிக்கிற நித்யவிபூதி வைபத்தையும், அத்தேசத்தினுடைய, பண்பையும், அங்குள்ள அலங்காரங்களையும், அப்படி அலங்க்ருதமான தேசத்தில், உலகுடைய நாய்ச்சிமாரும் தானுமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பையும், அந்த நாய்ச்சிமாருக்கு அநுபாவ்யமான அவயவஸௌந்தர்யத்தையும், அதுக்கும் அதிசயாபாதகமான திவ்யாபரணங்களிலுடைய ஸுகடிதத்வத்தையும், இவற்றைக் காத்தூட்டும் திவ்யாயுத வர்க்கத்தையும், இஸ்ஸமுதாயத்தைக் கண்டு அநுபவித்து அடிமை செய்யும் [22]ஸூரிபரிஷத்தையும் அவர்களாலே அநவரத பரிசரித சரணனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, இப்பேற்றை நாம் எப்போது பெறக்கடவோம்? என்று மநோரதித்து, அம்மநோரதாநுகுணமாகச் சென்று கிட்டி, "பெருமானே! என்னால் நித்யகைங்கர்யம் கொண்டருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்து ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவான்

---

18. உபாயத்தைப் பற்றிய முடிவு. 19. இவ்வுபாயத்தினால் அடையும் பகவத்வைபவம், அவனிருக்கும் பரமபதமாகிற தேசத்தின் பெருமை முதலியன. 20. உபாயமான ப்ரபத்தியை-ப்ரபத்தே: அந்யத் நமே ஸாதநமஸ்தி-இதுக்குமேலே வேறு உபாயமில்லை என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி, 21. பல ஸ்வரூபத்தைப் பரக்க அருளிச் செய்கிறார். 22. நித்யஸூரிகளின் குழாம்.

என்கிறார். (4) நாலாம் சூர்ணையில் இவன்[23] அபேக்ஷாநுகூலமாக அவனாலே [24]ஸ்வீக்ருதனாய்க் கொண்டு[25] அநுகூலவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பான் என்கிறது. (5) ஐந்தாம் சூர்ணையிலே, இப்புருஷார்த்தத்தை நெடுங்காலம் இழந்த இழவு தீர [26]அநன்யபரனாய் இமையாத கண்ணினனாய்க் கொண்டு,[27] ஸதாதர்சனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. (6) ஆறும் சூர்ணையிலே அவன் இவனை வினவிக்குளிரக் கடாக்ஷித்து திருவடிகளைத் தலையிலே வைக்க,[28] அடிசூடுமரசாய், [29]ஸ்வராஜ்ய ஸாம்ராஜ்ய துரந்தரனாய் இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது.

கத்யதாத்பர்யஸாரம் முற்றிற்று.

---

23. வேண்டியபடி.
24. அங்கீகரிக்கப் பட்டவனாய்.
25. அதற்கேற்ப கார்யம் செய்கை (பகவத்கைங்கர்ய நிரதனாயிருக்கை).
26. வெறொன்றிலும் நெஞ்சு செல்லாமல்.
27. எப்போதும் பகவானையே கண்கொட்டாமல் கண்டு இன்புறுகை.
28. திருவடிகளை அரசன் தரிக்கும் முடியாய் தரித்து.
29. கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்குத்தலைவனாய்.

।। श्रीः ।।

।। श्रीमते रामानुजाय नमः ।।

श्रीमदनन्तसूरिभिरनुगृहीतं

।। श्रीरामानुज चतुःश्लोकी ।।

अनिशं भजतामनन्यभाजां चरणांबोरुहमादरेण पुंसाम् ।
वितरन्निभृतं विभूतिमिष्टां जय रामानुज! रङ्गधाम्नि नित्यम् ।। १ ।।

अविनोविमतान् त्वदीय सूक्तिः कुलिशीभूय कुदृष्टिभि स्समेतान् ।
शकलीकुरुते विपश्चिदीड्या जय रामानुज! शेषशैलशृङ्गे ।। २ ।।

श्रुतिषु स्मृतिषु प्रमाणतत्त्वं कृपयोलोक्य विशुद्धया हि बुद्ध्या ।
अकृथा स्स्वत एवहि भाष्यरत्नं जय रामानुज! हस्ति धाम्नि नित्यम् ।। ३ ।।

जयमायि मतान्धकार भानो! जयबाह्यप्रमुखवाटवी कृशानो! ।
जयसंश्रित सिन्धुशीत भानो! जय रामानुज! यादवाद्रिशृङ्गे ।। ४ ।।

रामानुज चतुश्लोकी यःपठेन्नियतस्सदा । प्राप्नुयात्परमां भक्तिं यतिराज पदाब्जयोः ।। ५ ।।

।। मुक्तकश्लोकाः ।।

काषायशोभिकमनीयशिखानिवेशं दण्डत्रयोज्वलकरं विमलोपवीतम् ।
उद्यद्दिनेशानि भमुल्लसदूर्ध्वपुण्ड्रं रूपंतवास्तु यतिराज दृशोर्ममाग्रे ।। १ ।।

एतानितानि भुवनत्रय पावनानि संसाररोगशकलीकरणौषधानि ।
जिह्वातलेम मलिखानि यथाशिलायां रामानुजेति चतुराण्यमृताक्षराणि ।। २ ।।

यो नित्यमच्युतपदांबुजयुग्मरुग्म व्यामोहत स्तदितराणि तृणायमेने ।
अस्मद्गुरो र्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ।। ३ ।।

नमः प्रणवशोभितं नवकाषाय खण्डाम्बरं तिदण्डपरिमण्डितं त्रिविधतत्व निर्वाहकम् ।
दयाश्रितदृगञ्चलं दलितादि वाग्वैभवं शमादि गुणसागरं शरणमेमि रामानुजम् ।। ४ ।।

श्रीरङ्गं करिशैलमञ्जनगिरिं दार्क्ष्याद्रि सिंह्माचलौ
श्रीकूर्मं पुरुषोत्तमञ्च बदरीनारायणं नैमिशम् ।
श्रीमद्द्वारवतीं प्रयागमधुरायोध्यागया पुष्करं
सालग्रामगिरिं निषेव्यरमते रामानुजोयम्मुनिः ।। ५ ।।

திருமலை அநந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ சதுச்ச்லோகி

அநிசம் பஜதாம் அநந்யபாஜாம் சரணம்போருஹ மாதரேண பும்ஸாம் |
விதரந்நியதம் விபூதிமிஷ்டாம் ஜய ராமாநுஜ! ரங்கதாம்நி நித்யம் ‖ 1 ‖

புவிநோ விமதாந் த்வதீயஸூக்தி: குலிசீபூய குத்ருஷ்டிபிஸ் ஸமேதாந் |
சகலீகுருதே விபச்சிதீட்யா ஜயராமாநுஜ! சேஷசைல ச்ருங்கே ‖ 2 ‖

ச்ருதிஷு ஸ்ம்ருதிஷு ப்ரமாணதத்வம் க்ருபயாலோக்ய விசுத்தயா ஹி புத்தயா |
அக்ருதாஸ் ஸ்வத ஏவ ஹி பாஷ்யரத்நம் ஜய ராமாநுஜ! ஹஸ்திதாம்நி நித்யம் ‖ 3 ‖

ஜயமாயிமதாந்தகாரபாநோ! ஜயபாஹ்யப்ரமுகாடவீ க்ருசாநோ! |
ஜயஸம்ச்ரிதஸிந்து சீதபாநோ! ஜய ராமாநுஜ! யாதவாத்ரி ச்ருங்கே ‖ 4 ‖

ராமாநுஜ சதுச்ச்லோகீம் ய: படேந்நியதஸ்ஸதா |
ப்ராப்நுயாத் பரமாம் பக்திம் யதிராஜ பதாப்ஜயோ: ‖

பல ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்துள்ள

முக்தக ச்லோகங்கள்

காஷாயசோபி கமநீய சிகா நிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்வலகரம் விமலோபவீதம் |
உத்யத்திநேச நிபமுல்லஸ தூர்த்வபுண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே ‖

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்ம வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாயமேநே |
அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ‖

ஏதாநி தாநி புவநத்ரய பாவநாநி ஸம்ஸாரரோக சமநீ கரணௌஷதாநி |
ஜிஹ்வாதலே மலிகாநி யதாசிலாயாம் ராமாநுஜேதி சதுராண்யம்ருதாக்ஷராணி ‖

நம: ப்ரணவசோபிதம் நவகஷாயகண்டாம்பரம் த்ரிதண்ட பரிமண்டிதம் த்ரிவித தத்வ நிர்வாஹகம் |
தயாஞ்சித த்ருகஞ்சலம் தலிதாதி வாக்வைபவம் சமாதி குணஸாகரம் சரணமேமி ராமாநுஜம் ‖

ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலம் அஞ்சநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ
ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீநாராயணம் நைமிசம் |
ஸ்ரீமத்த்வாரவதீம் ப்ரயாக மதுரா அயோத்யா கயா புஷ்கரம்
ஸாலக்ராம கிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி: ‖

पुरा सूत्रैर्व्यासः श्रुतिशतशिरोर्थं ग्रथितवान् विवव्रे तं श्राव्यं वकुलधरतामेत्य स पुनः ।
उभावेतौ ग्रन्थौ घटयितुमलं युक्तिभिरसौ पुनर्जज्ञे रामावरज इति स ब्रह्ममुकुरः ॥ ६ ॥

नचेद्रामानुजेत्येषा चतुरक्षरी । कामवस्थां प्रपद्यन्ते जन्तवो हन्तमादृशः ॥ ७ ॥
पुण्यांभोजविकासाय पापध्वान्तक्षयाय च । श्रीमानाविरभूद्भूमौ रामानुजदिवाकरः ॥ ८ ॥
तृणीकृतविरिञ्चादि निरङ्कुश विभूतयः । रामानुजपदांभोज समाश्रयण शालिनः ॥ ९ ॥

॥ प्रार्थनापञ्चकम् ॥

यतीश्वर! श्रुणुश्रीमन्! कृपयापरयातव । ममविज्ञापनमिदं विलोक्य वरदंगुरुम् ॥ १ ॥
अनादि पापरचितां अन्तःकरण निष्ठिताम् । यतीन्द्र विषयेसान्द्रां विनिर्वासय वासनाम् ॥ २ ॥
अपि प्रार्थयमानानां पुत्रक्षेत्रादि सम्पदाम् । कुरु वैराग्यमेवात्र हितकारिन् यतीन्द्र नः ॥ ३ ॥
यथाऽपराधानस्थूमें भक्तेषु भगवत्यपि । तथालक्ष्मणयोगीन्द्र! यावद्देहं प्रवर्तय ॥ ४ ॥
आमोक्षं लक्ष्मणार्य! त्वत्प्रबन्ध परिशीलनैः । कालक्षेपोऽस्तु नस्सद्भिः सहवासमुपेयुषाम् ॥ ५ ॥
इत्येतत्सादरं विद्वान् प्रार्थनापञ्चकं पठन् । प्राप्नुयात् परमां भक्तिं यतिराजपदाब्जयोः ॥ ६ ॥

॥ इति प्रार्थना पञ्चकम् ॥

॥ श्रीभगवद्रामानुज सुप्रभातम् ॥

जय जय यति सार्वभौमामलस्वान्त! तुभ्यं नमो
जय जय जनिसिन्धुमग्नात्मसन्तारक ग्रामणीः! ।
जय जय भजनीय कूरेशमुख्यैः प्रसीदप्रभो!
जय जय विदुषां निधे! जाग्रहि श्रीनिधे! जाग्रहि ॥ १ ॥

पूर्णार्य पूर्णकरुणा परिलब्ध बोध! वैराग्य भक्तिमुख दिव्यगुणामृताब्धे ।
श्रीयामुनार्य पदपङ्कज राजहंस! रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ २ ॥

आनेतुमद्यवरदस्य गजाद्रिभर्तुः पानीयमच्छमति शीतमगाधकूपात् ।
ध्वान्तं निरस्तमरुणस्य करैस्समन्तात् रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ३ ॥

श्रीरङ्गराजपदपङ्कजयोरशेषकैङ्कर्यमाकलयितुं सकुतूहलस्त्वम् ।
उत्तिष्ठ नित्यविधिमप्यखिलञ्चकर्तुं रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ४ ॥

புராஸ்வித்ரேண வ்யாஸ: ச்ருதிசத சிரோர்த்தம் க்ரதிதவாந்
விவவ்ரே தம் ச்ராவ்யம் வகுளதரத:மேத்ய ஸ புந: ।
உபாவேதேன க்ரந்தேன கடயிதுமலம் யுக்திபிரஸௌ
புநர்ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகுர: ।

நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ । காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச: ॥
புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாய ச । ஸ்ரீமாநாவிரபூத்பூமௌ ராமாநுஜதிவாகர: ॥

த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ।
ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: ॥

ப்ரார்த்தநா பஞ்சகம்

யதீச்வர! ச்ருணு ச்ஸ்ரீமந்! க்ருபயா பரயா தவ ।
மம விஜ்ஞாபநமிதம் விலோக்ய வரதம் குரும் ॥ 1 ॥

அநாதி பாபரசிதா மந்த:கரண நிஷ்டிதாம் ।
யதீந்த்ர! விஷயேஷ்வாந்த்ராம் விநிர்வாஸய வாஸநாம் ॥ 2 ॥

அபி ப்ரார்த்தயமாநாநாம் புத்ரக்ஷேத்ராதி ஸம்பதாம் ।
குருவைராக்யமேவாத்ர ஹிதகாரிந்! யதீந்த்ர! ந: ॥ 3 ॥

யதாபராதா நஸ்யுர்மே பக்தேஷு பகவத்யபி ।
யதா லக்ஷ்மண யோகீந்த்ர! யாவத்தேஹம் ப்ரவர்த்தய ॥ 4 ॥

ஆமோக்ஷம் லக்ஷ்மணார்ய! த்வத்ப்ரபந்த பரிசீலநை: ।
காலக்ஷேபோஸ்து ந: ஸத்பி: ஸஹவாஸமுபேயு ஷாம் ॥ 5 ॥

இத்யேதத்ஸாதரம் வித்வான் ப்ரார்த்தநாபஞ்சகம் படந் ।
ப்ராப்நுயாத் பரமாம்பக்திம் யதிராஜபதாப்ஜயோ: ॥

ப்ரார்த்தநா பஞ்சகம் ஸமாப்தம்

பகவத் ராமாநுஜ ஸுப்ரபாதம்

ஜயஜய யதிஸார்வபௌம! அமலஸ்வாந்த! துப்யம் நம:
ஜயஜய ஜநிஸிந்துமக்நாத்மஸந்தாரக க்ராமணீ:! ।
ஜயஜய பஜநீய கூரேசமுக்யை: ப்ரஸீதவிபோ!
ஜயஜய விதுஷாம் நிதே! ஜாக்ருஹி ஸ்ரீநிதே ஜாக்ருஹி! ॥ 1 ॥

பூர்ணார்ய பூர்ணகருணா பரிலப்தபோத! வைராக்ய பக்திமுக திவ்யகுணாம்புதாப்தே! ।
ஸ்ரீயாமுநார்ய பதபங்கஜ ராஜஹம்ஸ! ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் ॥ 2 ॥

ஆநேதுமத்யவரதஸ்ய கஜாத்ரிபர்த்து: பாநீயமச்சமதி சீத மகாதகூபாத் ।
த்வாந்தம் நிரஸ்தமருணஸ்ய கரைஸ்ஸமந்தாத் ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் ॥ 3 ॥

ஸ்ரீரங்கராஜ பதபங்கயோரசேஷ கைங்கர்ய மாகலயிதும் ஸகுதூஹலஸ்த்வம் ॥
உத்திஷ்ட நித்யவிதி மப்யகிலஞ்சகர்த்தும் ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் ॥ 4 ॥

त्वां वीक्षितुं समुपयाति वृषाचलेन्द्रः त्वत्संप्रकशुभवरशङ्ख रथाङ्गपाणिः ।
संयोजितामुरसिमां भवतैव बिभ्रत् रामानुजार्यभगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ५ ॥

श्रीमत्कुरङ्गपरिपूर्ण विभुस्त्वदुक्त श्रीभाष्यशास्त्रममलं त्वयि भक्तियुक्तः ।
श्रोतुं समिच्छति यतीन्द्र! सितोर्ध्वपुण्ड्रः तं बोधयार्थमखिलं तव सुप्रभातम् ॥ ६ ॥

श्रीभाष्यमालिखितु मात्तविशाललेख्यः श्रीवत्सचिह्नगुरुरानतदिव्यगात्रः ।
वेदान्तसूत्रमपिवक्तुममुष्यसर्वे उत्तिष्ट लक्ष्मणमुने! तव सुप्रभातम् ॥ ७ ॥

श्रीमान्सपूर्णवटु रादरतः प्रगृह्य श्रीपादुकां यतिपते पदयोः प्रयोक्तुम् ।
द्वारिस्थितिं वितनुते प्रणतार्तिहारिन्! रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ८ ॥

काषायवस्त्रकटिसूत्रकमण्डलूश्च श्रीदन्तकाष्टमपि देशिक सार्वभौमाः ।
पाणौनिधाय निवसन्ति विशुद्धगात्राः रमानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ९ ॥

त्वां बोधयन्तिगुरवः प्रथितामहान्तः श्रीवैष्णवाश्च यमिनस्तव पादभक्ताः ।
एकान्तिनश्च विमलास्त्वदनन्य भावा स्तान्पालयाद्य यतिशेखर! सुप्रभातम् ॥ १० ॥

ब्राह्मे प्रबुद्ध्यविबुधास्स्वगुरून्प्रणम्य रामानुजाय नम इत्यसकृत् ब्रुवाणाः ।
अष्टाक्षरं सचरमं द्वयमुच्चरन्ति रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ११ ॥

प्रातः पठन्ति परमद्रविडप्रपन्नगायत्रि मन्त्रशतमष्टशिरस्कमच्छम् ।
श्रीवैष्णवास्तवपदाब्ज निविष्टभावाः रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ १२ ॥

आराधनं रचयितुं कमलासखस्य श्रीयादवाचलपतेर्विविधोपचारैः ।
पातुं चदृष्टिकमलेननतानशेषान् रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ १३ ॥

संसेव्यशत सप्तशतसंयमि सार्वभौमैः सद्देशिकै स्सकलशास्त्रविदां वरिष्टैः ।
एकान्तिभिः परमभागवतैर्निषेव्य! रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ १४ ॥

गद्यत्रयं निगमशेखर दीपसारौ वेदार्थ सङ्ग्रहमपि प्रतितश्चनित्यम् ।
गीतार्थ भाष्यमपि देशिक पुङ्गवानां दातुं प्रसिद्ध यतिशेखर! सुप्रभातम् ॥ १५ ॥

पादाम्बुजं यतिपते शरणं विहर्तुं सङ्गत्य संसरणवारिधितर्तु कामाः ।
आयान्ति हस्तकमलाभिधृतोपचाराः तान्पाहि ते करुणया तव सुप्रभातम् ॥ १६ ॥

स्नातुं कवेरतनयासलिलेषु शिष्यैः आचार्यपुरुषवरै यतिभिर्विशुद्धैः ।
श्रीवैष्णवैश्च सहसेव्य महानुभावैः रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ १७ ॥

रामानुजार्य! रमणीयगुणाभिराम! रागादिदूषक! गुरो! गुरु सार्वभौम! ।
सत्वप्रधान! शरणागतवत्सल! त्वत्पादाब्जयोरिह परत्रच किङ्करस्याम् ॥ १८ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजार्य सुप्रभातम् ॥

த்வாம் வீக்ஷிதும் ஸமுபயாதி வ்ருஷாசலேந்த்ர: த்வத்ஸம்ப்ரகசுப்தவரசங்கரதாங்கபாணி: |
ஸம்யோஜிதாமுரஸிமாம் பவதைவபிப்ரத் ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 5 ||

ஸ்ரீமத்குரங்க பரிபூர்ண விபுஸ்த்வதுக்தம் ஸ்ரீபாஷ்ய சாஸ்த்ரமமலம் த்வயிபக்தியுக்த: |
ச்ரோதும் ஸமிச்சதி யதீந்த்ர! ஸிதோர்த்வ புண்ட்ர: தம்போதயார்த்த மகிலம் தவஸுப்ரபாதம் || 6 ||

ஸ்ரீபாஷ்ய மாலிகிதுமாத்த விசாலலேக்ய: ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நகுருராநத திவ்ய காத்ர: |
வேதாந்த ஸூத்ரமபிவக்து மமுஷ்யஸர்வம் உத்திஷ்ட லக்ஷ்மணமுநே! தவஸுப்ரபாதம் || 7 ||

ஸ்ரீமாந்ஸ்ரீபூர்ணவடு ராதரத: ப்ரக்ருஹ்ய ஸ்ரீபாதுகாம் யதிபதே பதயோ: ப்ரயோக்தும் |
த்வாரிஸ்திதிம் விதநுதே ப்ரணதார்த்திஹாரிந்! ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 8 ||

காஷாயவஸ்த்ர கடிஸூத்ர கமண்டலூச்ச ஸ்ரீதந்தகாஷ்டமபி தேசிகஸார்வபௌமா: |
பாணௌ நிதாய நிவஸந்தி விசுத்தகாத்ரா: ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 9 ||

த்வாம் போதயந்தி குரவ: ப்ரதிதாமஹாந்த: ஸ்ரீவைஷ்ணவாச்ச யமிநஸ்தவ பாதபக்தா: |
ஏகாந்திநச்ச விமலா ஸ்த்வததந்யபாவா ஸ்தாந் பாலயாத்ய யதிசேகர! ஸுப்ரபாதம் || 10 ||

ப்ராஹ்மேப்ரபுத்ய விபுதாஸ்ஸ்வகுருந் ப்ரணம்ய ராமாநுஜாயநம இத்யஸக்ருத் ப்ருவாணா: |
அஷ்டாக்ஷரம் ஸசரமம் த்வய முச்சரந்தி ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 11 ||

ப்ராத: படந்தி பரமத்ரவிட ப்ரபந்தகாயத்ரி மந்த்ர சதமஷ்டசிரஸ்கமச்சம் |
ஸ்ரீ வைஷ்ணவாஸ்தவபதாப்ஜ நிவிஷ்டபாவா: ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 12 ||

ஆராதநம் ரசயிதும் கமலாஸகஸ்ய ஸ்ரீயாதவாசலபதே: விவிதோபசாரை: |
பாதும்சத்ருஷ்டிகமலேந நதாநசேஷாந் ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 13 ||

ஸம்ஸேவ்ய ஸப்தசதஸம்யமி ஸார்வபௌமை: ஸத்தேசிகை: ஸகலசாஸ்த்ரவிதாம் வரிஷ்டை: |
ஏகாந்திபி: பரம பாகவதைர் நிஷேவ்ய! ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 14 ||

கத்யத்ரயம் நிகம சேகர தீபஸாரௌ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமபி ப்ரதிதஞ்ச நித்யம் |
கீதார்த்த பாஷ்யமபி தேசிக புங்கவாநாம் தாதும் ப்ரஸீத யதிசேகர! ஸுப்ரபாதம் || 15 ||

பாதாம்புஜம் யதிபதே சரணம் விஹாத்தும் ஸங்கத்ய ஸம்ஸரணவாரிதி தர்த்துகாமா: |
ஆயாந்தி ஹஸ்தகமலாபித்ருதோபசாரா: தாந் பாஹி தே கருணயா தவ ஸுப்ரபாதம் || 16 ||

ஸ்நாதும் கவேரதநயாஸலிலேஷு சிஷ்யை: ஆசார்ய புருஷவரை: யதிபிர் விசுத்தை: |
ஸ்ரீ வைஷ்ணவைச்ச ஸஹஸேவ்ய மஹாநுபாவ: ராமாநுஜார்ய! பகவந்! தவஸுப்ரபாதம் || 17 ||

ராமாநுஜார்ய! ரமணீயகுணாபிராம! ராகாதிதூஷக! குரோ! குருஸார்வபௌம! |
ஸத்வப்ரதாந! சரணாகத வத்ஸல! த்வத்பாதாப்ஜயோரிஹ பத்ரச கிங்கரஸ்யாம் || 18 ||

பகவத் ராமாநுஜ ஸுப்ரபாதம் ஸமாப்தம்

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमदान्ध्रपूर्णगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्रीयतिराजमङ्गलम् ॥

श्रीपराङ्कुश पादाब्ज सुरभीकृत मौलये । श्रीवत्सचिह्ननाथाय यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १ ॥

नाथ पद्माक्ष रामार्य पादपङ्कज सेविने । सेव्याय सर्व यमिनां यतिराजाय मङ्गलम् ॥ २ ॥

पूर्णार्य पूर्णकरुणापात्रायामित तेजसे । मालाधर प्रिययास्तु यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ३ ॥

संसेव्य यामुनाचार्य मेकलव्यो स्म्यहं गुरोः । अन्यत्नेति पदेनित्यं यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

श्रीकाञ्चीपूर्ण मिश्रोक्त रहस्यार्थ विदे सदा । देवराज प्रिययास्तु यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ५ ॥

श्रीमद्गोष्ठीपुरीपूर्ण दिव्याज्ञां कुर्वते मुदा । श्लोकार्थं कुर्वते तस्मै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥

कूरेश कुरुकानाथ दाशरथ्यादि देशिकाः । यच्छिष्याभान्ति तेतस्मै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥

चरमश्लोक तत्वार्थे ज्ञात्वार्याज्ञां विलङ्घ्य च । ददते तं स्वकीयेभ्यो यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥

श्रीशैल पूर्णकृपया श्रीरामायण मर्थतः । भक्त्या येनश्रुतं तस्मै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ९ ॥

शङ्करादि कुदृष्टीनां बाह्यानां निधनायच । श्रीभाष्यं कुर्वतेतस्मै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १० ॥

कुर्वन्नुपनिषद्भाष्यं जगद्रक्षो करोतियः । दययापरतन्त्राय भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ ११ ॥

द्रमिडोपनिषद्व्याख्यां वदेति मदनुज्ञया । शासते कुरुकेशंतं भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १२ ॥

गत्वातु शारदापीठं वृत्तिं भोधायनस्य च । अवलोक्यागतायास्तु भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १३ ॥

परमाणु मृषावादि वादि संहार कारिणे । तस्मै भगवते श्रीमद्भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥

श्रीमत्कुरङ्गपूर्णाय श्रीभाष्यं वदते स्वयम् । पित्रे संपत्सुतस्यापि भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥

दत्वा वृषगिरीशस्य शङ्खचक्रे रमापतेः । परमप्रीति युक्ताय भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १६ ॥

सन्यासं कुर्वतेकाञ्च्यामनन्त सरसीतटे । वरदेन्यस्तभाराय भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १७ ॥

श्रीमन्महाभूतपुरे श्रीमत्केशव यज्वनः । कान्तिमत्यां प्रसूताय यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १८ ॥

शेषेतिवा सैन्यनाथोवा श्रीपतिर्वेति सात्विकैः । वितर्क्याय महाप्रज्ञै र्यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १९ ॥

प्रकृष्ट गुणपूर्णाय प्राप्याय स्वाङ्घ्रि सेविनाम् । प्रपन्न सार्द्ववाहाय यतिराजाय मङ्गलम् ॥ २० ॥

वेदात्मक प्रमाणेन सात्विकैश्च प्रमातृभिः । प्रमेयेण सहश्रीमान् वर्धतां यतिशेखरः ॥ २१ ॥

॥ इति श्रीयतिराजमङ्गलं समाप्तम् ॥

ஸ்ரீ எதிராஜ மங்களம்

ஸ்ரீ பராங்குச பாதாப்ஜ ஸௌரபிக்ரு மௌலயே ।
ஸ்ரீ வத்ஸசிஹ்ந நாதாய யதிராஜாய மங்களம் ॥ 1 ॥
நாத பத்மாக்ஷ ராமார்ய பாதபங்கஜஸேவிநே ।
ஸேவ்யாய ஸர்வ யமிநாம் யதிராஜாய மங்களம் ॥ 2 ॥
பூர்ணாய பூர்ணகருணாபாத்ராயாமிததேஜஸே ।
மாலாதரப்ரியாயாஸ்து யதிராஜாய மங்களம் ॥ 3 ॥
ஸம்ஸேவ்ய யாமு நாசார்யமே கலவ்யோஸ்ம்யஹம்குரோ: ।
அத்யந்தேதி பதே நித்யம் யதிராஜாய மங்களம் ॥ 4 ॥
ஸ்ரீ காஞ்சீபூர்ண மிச்ரோக்த ரஹஸ்யார்த்தவிதே ஸதா ।
தேவராஜ ப்ரியாயாஸ்து யதிராஜாய மங்களம் ॥ 5 ॥
ஸ்ரீமத் கோஷ்டீபுரீ பூர்ணதிவ்யாஜ்ஞாம் குர்வதே முதா ।
ச்லோகார்த்தம் குர்வதே தஸ்மையதிராஜாய மங்களம் ॥ 6 ॥
கூரேச குருகாநாத தாசாத்யாதி தேசிகா: ।
யச்சிஷ்யா பாந்தி தே தஸ்மை யதிராஜாய மங்களம் ॥ 7 ॥
சரமச்லோக தத்வார்த்தம் ஞ்யாத்வார்யாஜ்ஞாம் விலங்க்யச ।
தததே தம் ஸ்வகீயோப்யோ யதிராஜாய மங்களம் ॥ 8 ॥
ஸ்ரீசைலபூர்ணக்ருபயா ஸ்ரீ ராமாயணமர்த்தத: ।
பக்த்யா யேந ச்ருதம் தஸ்மை யதிராஜாய மங்களம் ॥ 9 ॥
சங்கராதி குத்ருஷ்டீநாம் பாஷ்யாநாம் நிதநாயச ।
ஸ்ரீபாஷ்யம் குர்வதே தஸ்மை யதிராஜாய மங்களம் ॥ 10 ॥
குர்வந்நுபநிஷத்பாஷ்யம் ஜகத்ரக்ஷாம் கரோதிய: ।
தயயா பரதந்த்ராய பாஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 11 ॥
த்ரமிடோபநிஷத்வ்யாக்யாம் வதேதி மதநுஜ்ஞயா ।
சாஸதே குருகேசம்தம் பாஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 12 ॥
கத்வாது சாரதாபீடம் வ்ருத்திம் போதாயநஸ்யச ।
அவலோக்யா கதாயாஸ்து பாஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 13 ॥
பராஜாநும்ருஷாவாதி வாதிஸம்ஹார காரிணே ।
தஸ்மை பகவதே ஸ்ரீமத் பாஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 14 ॥
ஸ்ரீமத் குரங்கபூர்ணாய ஸ்ரீபாஷ்யம் வததேஸ்வயம் ।
பித்ரே ஸம்பத்ஸுதஸ்யாபி பாஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 15 ॥
தத்வா வ்ருஷகிரீசஸ்ய சங்கசக்ரே ரமாபதே: ।
பரமப்ரீதி யுக்தாய ப்ராஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 16 ॥
ஸந்யாஸம் குருதே காஞ்ச்யாம் அநந்தஸரஸீதடே ।
வரதே ந்யஸ்தபாராய பாஷ்யகாராய மங்களம் ॥ 17 ॥
ஸ்ரீமந்மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத்கேசவயஜ்வந: ।
காந்திமத்யாம் ப்ரஸூதாய யதிராஜாய மங்களம் ॥ 18 ॥
சேஷோவா ஸைந்யநாதோவா ஸ்ரீபதிர்வேதி ஸாத்விகை: ।
விதர்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய மங்களம் ॥ 19 ॥
ப்ரக்ருஷ்ட குணபூர்ணாய ப்ராப்யாய ஸ்வாங்க்ரி ஸேவிநாம் ।
ப்ரபந்ந ஸார்த்தவாஹாய யதிராஜாய மங்களம் ॥ 20 ॥
வேதாந்தகப்ரமாணேன ஸாத்விகைச்ச ப்ரமாத்ருபி: ।
ப்ரமேயேண ஸஹ ஸ்ரீமாந் வர்த்ததாம் யதிசேகர: ॥ 21 ॥

ஸ்ரீ எதிராஜமங்களம் ஸமாப்தம்

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमदान्ध्रपूर्णगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्रीरामामुज अष्टोत्र शतनामस्तोत्रम् ॥

रामानुजः पुष्कराक्षो यतीन्द्रः करुणाकरः । कान्तिमत्यात्मजः श्रीमान् लीलामानुषविग्रहः ॥ १ ॥

सर्व शास्त्रार्थतत्वज्ञः सर्वज्ञः सज्जनप्रियः । नारायणकृपापात्रः श्रीभूतपुरनायकः ॥ २ ॥

अनघो भक्तमन्दारः केशवानन्दवर्धनः । काञ्चीपूर्णप्रिय सरवः प्रणतार्ति विनाशनः ॥ ३ ॥

पुण्य सङ्कीर्तनः पुण्यो ब्रह्मराक्षस मोचकः । यादवापादितापार्थ वृक्षच्छेदकुठारकः ॥ ४ ॥

अमोघो लक्ष्मणमुनिः शारदाशोक नाशनः । निरन्तरमनाज्ञान निर्मोचन विचक्षणः ॥ ५ ॥

वेदान्तद्वयसारज्ञो वरदाम्बु प्रदायकः । परामिप्राय तत्वज्ञः यामुनाङ्गुलि मोचकः ॥ ६ ॥

देवराज कृपालब्ध षट्वाक्यार्थ महोदधिः । पूर्णार्य लब्धसन्मन्त्राः शौरिपादाब्ज षट्पदः ॥ ७ ॥

त्रिदण्डधारी ब्रह्मज्ञो ब्रह्मज्ञान परायणः । रङ्गेश कैङ्कर्य युतो विभूतिद्वयनायकः ॥ ८ ॥

गोष्ठीपूर्णकृपालब्ध मन्त्रराज प्रकाशकः । वररङ्गानुकम्पात्त द्राविडाम्नाय पारगः ॥ ९ ॥

मालाधरार्य सुज्ञात द्रविडाम्नाय तत्वधीः । चतुस्सप्तति शिष्याढ्यः पञ्चाचार्य पदाश्रयः ॥ १० ॥

प्रपीत विषतीर्थाम्भः प्रकटीकृत वैभवः । प्रणतार्तिहराचार्य दत्तभिक्षैक भोजनः ॥ ११ ॥

पवित्रीकृतकूरेशो भागिनेय त्रिदण्डकः । कूरेश दाशरथ्यादि चरमार्थ प्रदायकः ॥ १२ ॥

रङ्गेश वेङ्कटेशादि प्रकटीकृतवैभवः । देवराजार्चनरतो मूकमुक्ति प्रदायकः ॥ १३ ॥

यज्ञमूर्ति प्रतिष्ठाता मन्त्रदो धरणीधरः । वरदाचार्य सद्भक्तो यज्ञेशार्ति विनाशकः ॥ १४ ॥

अनन्ताभीष्टफलदो विठलेन्द्र प्रपूजितः । श्रीशैलपूर्ण करुणालब्ध रामायणार्थकः ॥ १५ ॥

ஸ்ரீ:

வடுகநம்பி அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ அஷ்டோத்ர சதநாம ஸ்தோத்ரம்

ராமாநுஜ: புஷ்கராக்ஷோ யதீந்த்ர: கருணாகர: |
காந்திமத்யாத்மஜ: ஸ்ரீமான் லீலாமாநுஷ விக்ரஹ: || 1 ||

ஸர்வ சாஸ்த்ர தத்வஜ்ஞ: ஸர்வஜ்ஞ: ஸஜ்ஜநப்ரிய: |
நாராயண க்ருபா பாத்ர: ஸ்ரீ பூதபுர நாயக: || 2 ||

அநகோ பக்தமந்தார: கேசவாநந்த வர்த்தந: |
காஞ்சீ பூர்ணப்ரிய ஸக: ப்ரணதார்த்தி விநாசந: || 3 ||

புண்ய ஸங்கீர்த்தந: புண்யோ ப்ரஹ்மராக்ஷஸமோசக: |
யாதவபாதிதாபார்த்த வ்ருக்ஷச்சேதகுடாரக: || 4 ||

அமோகோ லக்ஷ்மணமுநி: சாரதா சோகநாசந: |
நிரந்தர ஜநாஜ்ஞாந நிர் மோசந விசக்ஷண: || 5 ||

வேதாந்த த்வயஸாரஜ்ஞோ வரதாம்புப்ரதாயக: |
பராபிப்ராயதத்வஜ்ஞ: யாமுநாங்குலி மோசக; || 6 ||

தேவராஜ க்ருபாலப்த ஷட்வாக்யார்த்த மஹோததி: |
பூர்ணார்ய லப்த ஸந்மந்த்ர: சௌரிபாதாப்ஜ ஷட்பத: || 7 ||

த்ரிதண்டதாரி ப்ரஹ்மஜ்ஞோ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநபராயண: |
ரங்கேச கைங்கர்யயுத: விபூதித்வய நாயக: || 8 ||

கோஷ்டீபூர்ணக்ருபாலப்த மந்த்ரராஜ ப்ரகாசக: |
வரரங்காநுகம்பாத்த த்ரவிடாம்நாய பாரக: || 9 ||

மாலாதரார்ய ஸுஜ்ஞாத த்ராவிடாம் நாய தத்வவித்: |
சதுஸ்ஸப்ததி சிஷ்யாட்ய: பஞ்சாசார்யபதாச்ரய: || 10 ||

ப்ரபீத விஷதீர்த்தாம்ப: ப்ரகடீக்ருதவைபவ: |
ப்ரணதார்த்தி ஹராசார்ய தத்த பிக்ஷைகபோஜந: || 11 ||

பவித்ரக்ருத கூரேசோ பாகிநேயத்ரிதண்டக: |
கூரேச தாசரத்யாதி சரமார்த்த ப்ரதாயக: || 12 ||

ரங்கேச வேங்கடேசாதி ப்ரகடீக்ருதவைபவ: |
தேவராஜார்ச்சநரத: மூகமுக்திப்ரதாயக: || 13 ||

யஜ்ஞமூர்த்தி ப்ரதிஷ்டாதா மந்த்ரதோ தரணீதர: |
வரதாசார்ய ஸத்பக்தோ யஜ்ஞேசார்த்தி விநாசக: || 14 ||

அநந்தாபீஷ்ட பலதோ விட்டலேந்த்ரப்ரபூஜித: |
ஸ்ரீசைல பூர்ணகருணாலப்த ராமாயணார்த்தக: || 15 ||

व्याससूत्रार्थ तत्वज्ञो बोधायन मतानुगः। श्रीभाष्यादि महाग्रन्थकारकः कलिनाशनः ॥ १६ ॥

अद्वैतमतविच्छेत्ता विशिष्टाद्वैत पारगः। कुरङ्ग नगरी पूर्णमन्त्ररत्नोपदेशकः ॥ १७ ॥

विनाशिताखिलमतः शेषीकृत रमापतिः। पुत्रीकृत शठारातिः शठजिद्दूषणकोचकः ॥ १८ ॥

भाषादत्त हयग्रीवो भाष्यकारो महायशः। पवित्री कृतभूभागः कूर्मनाथ प्रकाशकः ॥ १९ ॥

श्रीवेङ्कटाचलाधीश शङ्खचक्र प्रदायकः। श्रीवेङ्कटेशश्वशुरः श्रीरामख देशिकः ॥ २० ॥

कृपमात्र प्रसन्नार्यो गोपिका मोक्षदायकः। समीचीनार्य सच्छिष्यः सत्कृतो वैष्णवप्रियः ॥ २१ ॥

कृमिकण्ठ नृपध्वंसी सर्वमन्त्र महोदधिः। अङ्गीकृतान्ध्रपूर्णार्यैः सालग्राम प्रतिष्ठितः ॥ २२ ॥

श्रीभक्ताग्रामपूर्णेशो विष्णुवर्धन रक्षकः। बौद्धध्वान्त सहस्रांशुः शेषरूप प्रदर्शकः ॥ २३ ॥

नगरी कृतवेदाद्रिः डिल्लीश्वर समर्चितः। नारायण प्रतिष्ठाता संपत्पुत्र विमोचकः ॥ २४ ॥

सनत्कुमार जनकः साधुलोक शिखामणिः। सुप्रतिष्ठित गोविन्दराजः पुर्णमनोरथः ॥ २५ ॥

गोदाग्रजो दिग्विजेता गोदाभीष्ट प्रपूरकः। सर्वसंशय विच्छेत्ता विष्णुलोक प्रदायकः ॥ २६ ॥

अव्याहृत महद्वर्त्मा यतिराजो जगद्गुरुः। एवं रामानुजार्यस्य नाम्ना मष्टोत्तरं शतम् ॥ २७ ॥

यः पटेच्छृणुयाद्वापि सर्वान् कामानवाप्नुयात्।
यदान्ध्रापूर्णेन महात्मनेदं स्तोत्रं कृतं सर्वजनावनाय।
तज्जीवभूतं भुवि वैष्णवानां बभूव रामानुज मानसानाम् ॥ २८ ॥

॥ श्रीरामानुज अष्टोत्र शतनामस्तोत्रं समाप्तम् ॥

வ்யாஸ ஸூத்ரார்த்த தத்வஜ்ஞ: போதாயந மதாநுக: |
ஸ்ரீ பாஷ்யாதி மஹாக்ரந்தகாரக: கலிநாசந: ‖ 16 ‖

அத்வைத மத விச்சேத்தா விசிஷ்டாத்வைத பாரக: |
குரங்க நகரீ பூர்ணமந்த்ரரத்நோபதேசக: ‖ 17 ‖

விநாசிதாகிலமத: சேஷீக்ருத ரமாபதி: |
புத்ரீக்ருத சடாராதி: சடஜித் குணகோசக: ‖ 18 ‖

பாஷாதத்த ஹயக்ரீவோ பாஷ்யகாரோ மஹாயச: |
பவித்ரீக்ருத பூபாக: கூர்மநாத ப்ரகாசக: ‖ 19 ‖

ஸ்ரீ வேங்கடாசலாதீச சங்கசக்ரப்ரதாயக: |
ஸ்ரீ வேங்கடேச ச்வசுர: ஸ்ரீ ராமஸகதேசிக: ‖ 20 ‖

க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நார்யோ கோபிகாமோக்ஷ தாயக: |
ஸமீசீநார்ய ஸச்சிஷ்ய: ஸத்க்ருதோ வைஷ்ணவப்ரிய: ‖ 21 ‖

க்ருமிகண்ட ந்ருபத்வம்ஸீ ஸர்வமந்த்ர மஹோததி: |
அங்கீக்ருதாந்த்ர பூர்ணார்ய: ஸாலக்ராமப்ரதிஷ்டித: ‖ 22 ‖

ஸ்ரீபக்தக்ராமபூர்ணேச: விஷ்ணுவர்த்தந ரக்ஷக: |
பௌத்தத்வாந்த ஸஹஸ்ராம்சு: சேஷரூபப்ரதர்சக: ‖ 23 ‖

நகரீக்ருத வேதாத்ரி: டில்லீச்வர ஸமர்ச்சித: |
நாராயண ப்ரதிஷ்டாதா ஸம்பத்புத்ர விமோசக: ‖ 24 ‖

ஸநத்குமாரஜநக: ஸாதுலோக சிகாமணி: |
ஸுப்ரதிஷ்டித கோவிந்தராஜ: பூர்ணமநோரத: ‖ 25 ‖

கோதாக்ரஜோ திக்விஜேதா கோதாபீஷ்டப்ரபூரக: |
ஸர்வஸம்சய விச்சேத்தா விஷ்ணுலோகப்ரதாயக: ‖ 26 ‖

அவ்யாஹதமஹத்வர்த்மா யதிராஜோ ஜகத்குரு: |
ஏவம் ராமாநுஜார்யஸ்ய நாம் நாமஷ்டோத்தரம் சதம் ‖ 27 ‖

ய: படேத் ச்ருணுயாத்வாபி ஸர்வாந் காமாந் அவாப்நுயாத் |
யதாத்ர பூர்ணேந மஹாத்மநேதம் ஸ்தோத்ரம் க்ருதம் ஸர்வஜநாவநாய |
தஜ்ஜீவபூதம் புவி வைஷ்ணவாநாம் பபூவ ராமாநுஜ நாமமாலம் ‖

ஸ்ரீ ராமாநுஜாஷ்டோத்தர சதநாமஸ்தோத்ரம் ஸம்பூர்ணம்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीरामानुजमुनिभिरनुगृहीताः

॥ मङ्गल श्लोकाः ॥

अशेष चिदचित्वस्तु शेषिणे शेषशायिने । निर्मलानन्द कल्याण निधये विष्णवे नमः ॥ १ ॥

समस्त चिदचिद्वस्तु शरीरायाखिलात्मने । श्रीमते निर्मलानन्तो दन्वते विष्णवे नमः ॥ २ ॥

अखिल भुवनजन्म स्थेमभङ्गादिलीले विनतविविदभूतव्रात रक्षैकदीक्षे ।
श्रुति शिरसिविदीप्ते ब्रह्मणि श्रीनिवासे भवतु मम परस्मिन् सेमुषी भक्तिरूपा ॥ ३ ॥

श्रियः कान्तोनन्तो वरगुणगणैकास्पदवपुः हता शेषावद्यः परमखपतो वाङ्मनसयोः ।

अभूमिर्भूमिर्यो नतजनदृशामादि पुरुषो मनस्तत्पादाब्जे परिचरणसक्तंभवतु मे ॥ ४ ॥

परब्रह्म वैवाज्ञं भ्रमपरिगतं संसारतियत् परोपाद्यलीढं विवशमशुभस्यास्पदमपि ।

श्रुति न्यायापेतं जगति विततं मोहनमिदं तमोयेनापास्तं स हि विजयते यामुन मुनिः ॥ ५ ॥

यत्पदां बोरुहाध्यान विद्वस्ता शेषकल्मषः । वस्तुदा मुपयातोहं यामुनेयं नमामितम् ॥ ६ ॥

॥ इति मङ्गल श्लोकाः समाप्ता ॥

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலுள்ள மங்கள ச்லோகங்கள்

அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிணே சேஷசாயிநே |
நிர்மலாநந்த கல்யாண நிதயே விஷ்ணவே நம: || 1 ||

அகில புவந ஜந்ம ஸ்தேம பங்காதி லீலே
விநத விவிதபூத வ்ராதரக்ஷைக தீக்ஷே |
ச்ருதிசிரஸி விதீப்தே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே
பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷீ பக்திரூபா || 2 ||

ஸமஸ்த சிதசித்வஸ்து சரீராயாகிலாத்மநே |
ஸ்ரீமதே நிர்மலா நந்தோதந்வதே விஷ்ணவேநம: || 3 ||

ச்ரிய:காந்தோநந்தோ வரகுணகணைகாஸ்பதவபு:
ஹதாசேஷாவத்ய: பரமகபதோ வாங்மநஸயோ:
அபூமிர் பூமிர்யோ நதஜநத்ருசாமதி புருஷோ
மநஸ்தத் பாதாப்ஜே பரிசரணஸக்தம் பவதுமே || 4 ||

பரப்ரஹ்மை வாஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் ஸம்ஸரதியத்
பரோபாத்யாலீடம் விவசமசுபஸ்யாஸ்பதமபி |
ச்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநமிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: || 5 ||

யத்பதாம் போருஹத்யாந வித்வஸ்தாசேஷ கல்மஷ: |
வஸ்துதா முபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் || 6 ||

---

1. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், 2. ஸ்ரீ பாஷ்யம். 3. வேதாந்தஸாரம்.
4. வேதாந்ததீபம். 5. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம். 6. கீதாபாஷ்யம்.
1, 4. எம்பெருமான் விஷயம். 5, 6. ஆளவந்தார் விஷயமானவை.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमद्यामुनमुनिभिरनुगृहीतं

॥ स्तोत्ररत्नम् ॥

स्वादयन्निह सर्वेषां त्रय्यन्तार्थं सुदुर्ग्रहम् ।
स्तोत्रयामास योगीन्द्रं तं वन्दे यामुनाह्वयम् ॥

नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ।
नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ॥

नमो चिन्त्याद्भुताक्लिष्ट ज्ञानवैराग्य राशये ।
नाथाय मुनयेऽगाध भगवद्भक्ति सिन्धवे ॥ १ ॥

तस्मै नमो माधुजिदङ्घ्रि सरोजतत्व ज्ञानानुराग महिमाति शयान्तसीम्ने ।
नाथाय नाथमुनयेत्र परत्रचापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम् ॥ २ ॥

भूयो नमोऽपरि मिताच्युत भक्तितत्व ज्ञानामृताब्धि परिवाह शुभैर्वचोभिः ।
लोकेवतीर्ण परमार्थ समग्र भक्तियोगाय नाथमुनये यमिनांवराय ॥ ३ ॥

तत्त्वेनयश्चिदचिदीश्वर तत्स्वभाव भोगपवर्ग तदुपाय गदीरुदारः ।
सन्दर्शयन् निरमिमीत पुराणरत्नं तस्मैनमो मुनिवराय पराशराय ॥ ४ ॥

मातापितायुवतयस्तनया विभूतिस्सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।
आद्यस्यनः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमदत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ ५ ॥

यन्मूर्ध्निमे श्रुतिशिरस्सुच भातियस्मिन् अस्मन्मनोरथस्सकलस्समेति ।
स्तोष्यामिनः कुलधनं कुलदैवतं तत् पादारविन्दं अरविन्द विलोचनस्य ॥ ६ ॥

तत्त्वेनयस्य महिमार्णव शीकराणुः शक्यो न मातुमपि शर्वपितामहाद्यैः ।
कर्तुं तदीयमहिमस्तुतिमुद्यताय मह्यंनमोऽस्तु कवये निरपत्रपाय ॥ ७ ॥

यद्वाश्रमावधि यथामतिवाप्यशक्तः स्तौम्येवमेव खलुतेपि सदास्तुवन्तः ।
वेदाश्चतुर्मुखमुखाश्च महार्णवान्तः कोमज्जतोरणुकुलाचलयोर्विशेषः ॥ ८ ॥

किञ्चैषशक्त्यतिशयेन नतेनुकम्प्यः स्तोतापि तु स्तुतिकृतेण परिश्रमेण ।
तत्र श्रमस्तुसुलभो मम मन्दबुद्धेः इत्युद्यमोय मुचितो ममचाब्जनेत्र ॥ ९ ॥

नावेक्षसे यदि ततो भुवनान्यमूनि नालं प्रभो भवितुमेव कुतः प्रवृत्तिः ।
एवं निसर्ग सुहृदि त्वयि सर्व जन्तोः स्वामिन् न चित्र मिदमाश्रितवत्सलत्वम् ॥ १० ॥

स्वभाविकानवधिकातिशयेशितृत्वं नारायणत्वयि नमृष्यति वैदिकः कः ।
ब्रह्माशिव श्शतमखः परमः स्वराडिति ऐतेऽपि यस्य महिमार्णव विप्रुषस्ते ॥ ११ ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

தனியன்

ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம்
த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம்
ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர:
தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்.

நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:
நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:

நமோ சிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராஶயே |
நாதாய முநயே அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே || 1

தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜ தத்வ ஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிஶயாந்த ஸீம்நே |
நாதாய நாத முநயே அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ ஶரணம் மதீயம் || 2

பூயோ நமோ அபரிமித அச்யுத பக்திதத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ ஶுபைர் வசோபி: |
லோகேவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய || 3

தத்வேந யஶ்சித சிதீஶ்வர தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதிருதார: |
ஸந்தர்ஶயந் நிரமிமீத புராணரத்நம் தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய || 4

மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி: ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா || 5

யந் மூர்த்நி மே ச்ருதி சிரஸ் ஸு ச பாதி யஸ்மிந் அஸ்மந் மநோரத பதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி |
ஸ்தோஷ்யாமி ந:குலதநம் குலதைவதம் தத் பாதாரவிந்த மரவிந்த விலோசநஸ்ய || 6

தத்வேந யஸ்ய மஹிமார்ணவ ஶீகராணு: ஶக்யோ நமாதுமபி ஸர்வ பிதாமஹாத்யை: |
கர்த்தும் ததீய மஹிம ஸ்துதி முத்யதாய மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய || 7

யத்வா ஶ்ரமாவதி யதாமதி வாப்யஶக்த: ஸ்தௌம்யேவமேவ கலு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த: |
வேதா: சதுர்முக முகாஶ்ச மஹார்ணவாந்த: கோ மஜ்ஜதோ: அணுகுலாசலயோர் விசேஷ: || 8

கிஞ்சைஷ சக்த்யதிசயேந நதேநு கம்ப்ய: ஸ்தோதாபிது ஸ்துதி க்ருதேந பரிச்ரமேண |
தத்ர ஶ்ரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்த புத்தே: இத்யுத்யமோய முசிதோ மமசாப்ஜநேத்ர || 9

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநேஷ்வமுஷ்மிந் நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி: |
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ: ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரித வத்ஸலத்வம் || 10

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசய ஈசித்ருத்வம் நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிக: க: |
ப்ரஹ்மா சிவஶ் ஶதமக: பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே || 11

कः श्रीः श्रियः परमसत्वसमश्रयः कः कः पुण्डरीकनयः पुरुषोत्तमः कः ।
कस्यायुतायुतशतैक कलांशकांशे विश्वं विचित्र चिदचित्प्रविभाग वृत्तम् ॥ १२ ॥

वेदापहार गुरुपातक दैत्यपीडादि आपद्विमोचन महिष्ट फलप्रदानैः ।
कोन्यः प्रजापशुपती परिपातिकस्य पादोदकेन स शिवः स्वशिरोधृतेन ॥ १३ ॥

कस्योदरे हरविरिञ्च मुखः प्रपञ्चः कोरक्षतीममजनिष्टच कस्य नामेः ।
क्रान्त्वा निगीर्य पुनरुद्गिरति त्वदन्यः कः केन वैष परवानिति शक्यशङ्कः ॥ १४ ॥

त्वां शीलरूपचरितैः परमप्रकृष्ट सत्वेन सात्विकतया प्रबलैश्च शास्त्रैः ।
प्रख्यात दैव परमार्थ विदां मतैश्च नैवासुरः प्रकृतयः प्रभवन्ति बोद्धुम् ॥ १५ ॥

उल्लङ्घित त्रिविधसीम समातिशायि संभावनं तव परिव्रढिमस्वमावम् ।
मायाबलेन भवतापि निगुह्यमानं पश्यन्ति केचिदनिशं त्वदनन्य भावाः ॥ १६ ॥

यदण्डमण्डान्तर गोचरश्चयत् दशोत्तराण्यावराणि यानिच ।
गुणाः प्रधानं पुरुषः परंपदं परात्परं ब्रह्मच ते विभूतयः ॥ १७ ॥

वशी वदान्यो गुणवानृजिश्शुचिः मृदुर्दयालुर्मधुरः स्थिरस्समः ।
कृती कृतज्ञ स्त्वमसि स्वभावतः समस्त कल्याणगुणामृतोदधिः ॥ १८ ॥

उपर्युपर्यब्ज भुवोपि पूरुषान् प्रकल्प्य ते ये शतमित्यनुक्रमात् ।
गिरस्त्वदेकैक गुणावधीप्सया सदास्थिता नोद्यमतोऽतिशेरते ॥ १९ ॥

त्वदाश्रितानां जगदुद्भवस्थिति प्रणाश संसार विमोचनादयः ।
भवन्तिलीला विदयश्च वैदिकाः त्वदीय गंभीरमनोनु सारिणः ॥ २० ॥

नमो नमोवाङ्मनसाति भूमये नमो नमो वाङ्मनसैक भूमये ।
नमो नमोऽनन्तमहाविभूतये नमो नमोऽनन्त दयैक सिन्धवे ॥ २१ ॥

नधर्मनिष्ठोऽस्मि नचात्मवेदी न भक्तिमां त्वचरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य ! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ॥ २२ ॥

ननिन्दितं कर्मतदस्ति लोके सहस्रशो यन्नमया व्यधायि ।
सोहं विपाकावसरे मुकुन्द क्रन्दामि संप्रत्यगति स्तवाग्रे ॥ २३ ॥

निमज्जतोऽनन्त भवार्णवान्तः चिरायमे कूलमिवासि लब्धः ।
त्वयापि लब्धं भगवन्निदानीं अनुत्तमं पात्रमिदं दयायाः ॥ २४ ॥

अभूत पूर्वं मम भावि किंवा सर्वं सहेमे सहजं हि दुःखम् ।
किन्तु त्वदग्रे शरणागतानां पराभवो नाथ! नतेऽनुरूपः ॥ २५ ॥

निरासकस्यापि नतावदुत्सहे महेश हातुं तव पादपङ्कजम् ।
रुषा निरस्तोपि शिशुः स्तनन्धयः न जातु मातुश्चरणौ जिहासति ॥ २६ ॥

க꞉ஸ்ரீ꞉ ஸ்ரிய꞉ பரமஸத்வ ஸமாஸ்ரய꞉ க꞉ க꞉ புண்டரீக நயந꞉ புருஷோத்தம꞉ க꞉ |
கஸ்யாயுதாயுத ஸதைக கலாம்ஸ காம்ஸே விஸ்வம் விசித்ர சிதசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் || 12

வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி ஆபத் விமோசந மஹிஷ்ட பல ப்ரதாநை꞉ |
கோந்ய꞉ ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய பாதோதகேந ஸஸிவ ஸ்வ ஸிரோத்ருதேந || 13

கஸ்யோதரே ஹர விரிஞ்ச முக꞉ ப்ரபஞ்ச꞉ கோ ரக்ஷதி மமஜ நிஷ்டச கஸ்ய நாபே꞉ |
க்ராந்த்வா நிகீர்ய புநருத்கிரதி த்வதந்ய꞉ க꞉ கேந வைஷ பரவாநிதி ஸக்யஸங்க꞉ || 14

த்வாம் ஸீல ரூப சரிதை꞉ பரம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வேந ஸாத்விகதயா ப்ரபலைஸ்ச சாஸ்த்ரை꞉ |
ப்ரக்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைஸ்ச நைவாஸுர ப்ரக்ருதய꞉ ப்ரபவந்தி போத்தும் || 15

உல்லங்கித த்ரிவித ஸீமஸமா திஸாயி ஸம்பாவநம் தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம் |
மாயா பலேந பவதாபி நிகுஹ்யமாநம் பஸ்யந்தி கேசிதநிஸம் த்வதநந்ய பாவா꞉ || 16

யதண்ட மண்டாந்தர கோசரஞ்ச யத் தஸோத்தராண் யாவரணாநி யாநிச |
குணா꞉ ப்ரதாநம் புருஷ꞉ பரம்பதம் பராத்பரம் ப்ரஹ்மச தே விபூதய꞉ || 17

வஸீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜு꞉ ஸுசி꞉ ம்ருதுர் தயாளுர் மதுர꞉ ஸ்திர꞉ ஸம꞉ |
க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ் த்வமஸி ஸ்வபாவத꞉ ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி꞉ || 18

உபர்யுபர்யப்ஜ புவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தேயே ஸதமித் யநுக்ரமாத் |
கிர꞉ த்வதேகைக குணாவதீப்ஸயா ஸதா ஸ்திதா நோத்யமதோதிஸேரதே. || 19

த்வதாஸ்ரிதாநாம் ஜகத் உத்பவ ஸ்திதி꞉ ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய꞉ |
பவந்தி லீலா விதயஸ்ச வைதிகா꞉ த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண꞉ || 20

நமோ நமோ வாங் மநஸாதி பூமயே நமோ நமோ வாங் மநஸைக பூமயே |
நமோ நமோநந்த மஹா விபூதயே நமோ நமோநந்த தயைகஸிந்தவே. || 21

நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி நசாத்ம வேதீ ந பக்தி மாம் த்வச் சரணாரவிந்தே |
அகிஞ்சந꞉ அநந்யகதி꞉ சரண்ய! த்வத் பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே. || 22

ந நிந்திதம் கர்ம தததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோயந்ந மயா வ்யதாயி |
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத் யகதிஸ் தவாக்ரே. || 23

நிமஜ்ஜதோநந்த பவார்ணவாந்த꞉ சிராய மே கூல மிவாஸி லப்த꞉ |
த்வயாபி லப்தம் பகவந்நிதாநீம் அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா꞉ || 24

அபூதபூர்வம் மம பாவி கிம்வா ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம்ஹி து꞉க்கம் |
கிந்து த்வதக்ரே ஸரணாகதாநாம் பராபவோ நாத ந தேநுரூப꞉ || 25

நிராஸகஸ்யாபி நதாவ துத்ஸஹே மஹேஸ ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம் |
ருஷா நிரஸ்தோபி ஸிஸு꞉ ஸ்தநந்தய꞉ ந ஜாது மாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி. || 26

तवामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे निवेशितात्मा कथमन्यदिच्छति ।
स्थितेऽरविन्दे मकरन्द निर्भरे मधुव्रतो नेक्षुरकं हि वीक्ष्यते ॥ २७ ॥

त्वदंघ्रिमुद्दिश्य कदापि केनचित् यथातथावपि सकृत्कृतोञ्जलिः ।
तदैव मुष्णात्यशुभान्यशेषतः शुभानि पुष्णाति नजातु हीयते ॥ २८ ॥

उदीर्ण संसार दवाशुशुक्षणिं क्षणेननिर्वाप्य पराञ्चनिर्वृतिम् ।
प्रयच्छति त्वच्चरणारुणांबुज द्वयानुरागामृत सिन्धुशीकरः ॥ २९ ॥

विलासविक्रान्त परावरालयं नमस्यदार्तिक्षपणे कृतक्षणम् ।
धनं मदीयं तव पादपङ्कजं कदानु साक्षात्करवाणि चक्षुषा ॥ ३० ॥

कदापुनश्शङ्ख रथाङ्गकल्पक ध्वजारविन्दाङ्कुश वज्रलाञ्छनम् ।
त्रिविक्रम ! त्वच्चरणांबुजद्वयं मदीयमूर्धान मलङ्करिष्यति ॥ ३१ ॥

विराजमानोज्वलपीत वाससं स्मितातसीसून समामलच्छविम् ।
निमग्ननाभिं तनुमध्य मुन्नतम् विशालवक्षस्थल शोभिलक्षणम् ॥ ३२ ॥

चकासतं ज्याकिण कर्कशैश्शुभैः चतुर्भिराजानु विलंबिभिर्भुजैः ।
प्रियावतंसोत्पलकर्णभूषण श्लथालकाबन्ध विमर्द शंसिभिः ॥ ३३ ॥

उदग्रपीनांस विलंबिकुण्डलालकावली बन्धुर कम्बु कन्धरम् ।
मुखश्रिया न्यकृतपूर्णनिर्मलामृतांशु बिंबांबुरुहोज्वलश्रियम् ॥ ३४ ॥

प्रबुद्ध मुग्धांबुज चारुलोचनं सविभ्रमभ्रूलतमुज्वलाधरम् ।
शुचिस्मितं कोमलगण्डमुन्नसं ललाट पर्यन्त विलम्बितालकम् ॥ ३५ ॥

स्फुरत्किरीटाङ्गदहारकण्ठिका मणीन्द्र काञ्चीगुण नूपुरादिभिः ।
रथाङ्ग शंखासि गदाधनुर्वरैः लसत्तुलस्या वनमालयोज्वलम् ॥ ३६ ॥

चकर्तयस्या भवनं भुजान्तरं तवप्रियं धाम यदीय जन्मभूः ।
जगत्समस्तं यदपाङ्ग संश्रयं यदर्थमंबोधिरमन्थ्य बन्धिच ॥ ३७ ॥

स्ववैश्व रूप्येण सदानुभूतयाऽप्यपूर्ववत् विस्मयमाद धानया ।
गुणेन रूपेण विलासचेष्टितैः सदातवैवोचितया तवश्रिया ॥ ३८ ॥

तयासहासीनमनन्त भोगिनि प्रकृष्टविज्ञान बलैक धामनि ।
फणामणिव्रात मयूखमण्डल प्रकाशमानोदर दिव्य धामनि ॥ ३९ ॥

निवासशय्यासनपादुकांशुकोपधानवर्षातप वारणादिभिः ।
शरीरभेदैस्तव शेषतां गतैर्यथोचितं शेष इतीरिते जनैः ॥ ४० ॥

दासस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः ।
उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वदङ्घ्रिसंमर्द किणाङ्क शोभिना ॥ ४१ ॥

தவாம்ருதஸ் யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேஶிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி |
ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே. || 27

த்வதங்க்ரி முத்திஶ்ய கதாபி கேநசித் யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்சலி: |
ததைவ முஷ்ணாத் யஶுபாந் யஶேஷத: ஶுபாநி புஷ்ணாதி நஜாது ஹீயதே. || 28

உதீர்ண ஸம்ஸார தவாஶு ஶுக்ஷணிம் க்ஷணேந நிர்வாப்யபராஞ்ச நிர்வ்ருதிம் |
ப்ரயச்சதி த்வச் சரணாருணாம்புஜ த்வயாநுராகாம்ருத ஸிந்துஶீகர: || 29

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம் நமஸ்யதார்த்தி க்ஷபணே க்ருதக்ஷணம் |
தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம் கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா. || 30

கதா புநஶ் ஶங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜார விந்தாங்குஶ வஜ்ர லாஞ்சநம் |
த்ரிவிக்ரம! த்வச் சரணாம்புஜ த்வயம் மதீய மூர்த்தாநம் அலங்கரிஷ்யதி. || 31

விராஜமாநோஜ்ஜ்வல பீத வாஸஸம் ஸ்மிதாதஸீ ஸூந ஸமாமலச்சவிம் |
நிமக்நநாபிம் தநுமத்ய முந்நதம் விஶாலவக்ஷஸ் ஸ்தல ஶோபி லக்ஷணம். || 32

சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்கஶைஶ் ஶுபை: சதுர்ப்பி ராஜாநு விளம்பிபிர் புஜை: |
ப்ரியாவதம் ஸோத்பல கர்ண பூஷண ஶ்லதாலகா பந்த விமர்த்த ஶம்ஸிபி: || 33

உதக்ர பீநாம்ஸ விலம்பிகுண்டல அலகாவளீ பந்துர கம்புகந்தரம் |
முக ஶ்ரியா ந்யக்ருத பூர்ண நிர்மல அம்ருதாம்ஶு பிம்பாம்புருஹோஜ்வல ஶ்ரியம் || 34

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாரு லோசனம் ஸவிப்ரம ப்ரூலத முஜ்வலாதரம் |
ஶுசி ஸ்மிதம் கோமல கண்ட முந்நஸம் லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம் || 35

ஸ்புரத் கிரீடாங்கத ஹார கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீ குண நூபுராதிபி: |
ரதாங்க ஶங்காஸி கதா தநுர்வரை: லஸத் துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம் || 36

சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம் தவ ப்ரியம் தாம யதீய ஜந்மபூ: |
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ஶ்ரயம் யதர்த்த மம்போதி ரமந்த்யபந்திச 37

ஸ்வவைஶ்வ ரூப்யேண ஸதாநு பூதயா அப்யபூர்வவத் விஸ்மய மாததாநயா |
குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை: ஸதா தவைவோ சிதயா தவ ஶ்ரியா | 38

தயா ஸஹாஸீந மநந்த போகிநி ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைக தாமநி |
பணாமணி வ்ராத மயூக மண்டல ப்ரகாசமாநோதர திவ்ய தாமநி || 39

நிவாஸ ஶய்யாஸந பாதுகாம்ஶுக உபதாந வர்ஷாதப வாரணாதிபி: |
ஶரீரபேதை: தவ ஶேஷதாங் கதை: யதோசிதம் ஶேஷ இதீரிதே ஜநை: || 40

தாஸஸ் ஸகா வாஹந மாஸநம் த்வஜ: யஸ்தே விதானம் வ்யஜநம் த்ரயீ மய: |
உபஸ்திதம் தேந புரோக ருத்மதா த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணாங்க ஶோபிநா || 41

त्वदीयभुक्तोज्झित शेषभोजिना त्वया निसृष्टात्मभरेण यद्यथा ।
प्रियेण सेनापतिना न्यवेदि तत्तदानु जानन्त मुदारवीक्षणैः ॥ ४२ ॥

हताखिलक्लेशमलैस्स्वभावत स्सदानुकूल्यैक रसैस्तवोचितैः ।
गृहीततत्तत्परिचार साधनैर्निषेव्यमाणं सचिवैर्यथोचितम् ॥ ४३ ॥

अपूर्वनानारसभाव निर्भर प्रबुद्धया मुग्धविग्धलीलया ।
क्षणाणुवत्क्षिप्तपरादिकालया प्रहर्षयन्तं महिषीं महाभुजम् ॥ ४४ ॥

अचिन्त्य दिव्याद्भुत नित्ययौवन स्वभाव लावण्य मयामृतोदधिम् ।
श्रियः श्रियं भक्तजनैकजीवितं समर्थमापत्सखमर्थिकल्पकम् ॥ ४५ ॥

भवन्तमेवानु चरन्निरन्तरं प्रशान्तनिश्शेष मनोरथान्तरः ।
कदाहमैकान्तिक नित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः ॥ ४६ ॥

धिगशुचिविनीतं निर्दयं मामलज्जं परमपुरुष! योऽहं योगिवर्याग्रगण्यैः ।
विधिशिव सनकाद्यैर्ध्यातुमत्यन्तदूरं तव परिजन भावं कामये कामवृत्तः ॥ ४७ ॥

अपराध सहस्रभाजनं पतितं भीमभवार्णवोदरे ।
अगतिं शरणागतं हरे! कृपयाकेवल मात्मसात्कुरु ॥ ४८ ॥

अविवेक घनान्धदिङ्मुखे बहुधा सन्तत दुःखवर्षिणि ।
भगवन् भवदुर्दिने पथः स्खलितं मामलोकयाच्युत ॥ ४९ ॥

नमृषापरमार्थमेवमे शृणु विज्ञापनमेक मग्रतः ।
यदिमे नदयिष्यसे ततो दयनीयस्तव नाथ! दुर्लभः ॥ ५० ॥

तदहं त्वदृते न नाथवान् मदृते त्वं दयनीयवान्न च ।
विधिनिर्मितमेतदन्वयं भगवन्पालय मास्म जीहपः ॥ ५१ ॥

वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः ।
तदहं तव पादपद्मयोः अहमद्यैव मया समर्पितः ॥ ५२ ॥

मम नाथ यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्धि तवैव माधव ।
नियतस्वमिति प्रबुद्ध धीरतवा किं नु समर्पयामिते ॥ ५३ ॥

अवबोधितवानिमां यथा मयि नित्यां भवदीयतां स्वयम् ।
कृपयैतदनन्य भोग्यतां भगवन्भक्तिमपि प्रयच्छमे ॥ ५४ ॥

तव दास्य सुखैक सङ्गिनां भवनेष्वस्त्वपि कीटजन्म मे ।
इतराव सतेषु मास्म भूदपि मे जन्म चतुर्मुखात्मना ॥ ५५ ॥

த்வதீய புக்தோஜ்ஜித ஶேஷ போஜிநா த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண யத்யதா |
ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி தத் ததாநுஜாநந்தம் தமுதார வீக்ஷணை: || 42

ஹதாகில க்லேச மலைஸ் ஸ்வபாவத: ஸதாநுகூல்யைக ரஸைஸ் தவோசிதை: |
க்ருஹீத தத் தத் பரிசார ஸாதநை: நிஷேவ்யமாணம் ஸசிவைர் யதோசிதம் || 43

அபூர்வ நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரபுத்தயா முக்த விதக்த லீலயா |
க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹா புஜம் || 44

அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்யயௌவந ஸ்வபாவ லாவண்ய மயாம்ருதோததிம் |
ஶ்ரிய: ஶ்ரியம் பக்த ஜநைக ஜீவிதம் ஸமர்த்தம் ஆபத்ஸகம் அர்த்தி கல்பகம் || 45

பவந்த மேவா நுசரந் நிரந்தரம் ப்ரஶாந்த நிஶ்ஶேஷ மநோரதாந்தர: |
கதாஹ மைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவிதம் || 46

திகஶுசி மவிநீதம் நிர்த்தயம் மாமலஜ்ஜம் பரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ர கண்யை: |
விதிசிவ ஸநகாத்யை: த்யாது மத்யந்த தூரம் தவ பரிஜந பாவம் காமயே காம வ்ருத்த: || 47

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம் பதிதம் பீம பவார்ண வோதரே |
அகதிம் ஶரணாகதம் ஹரே க்ருபயா கேவல மாத்ம ஸாத் குரு || 48

அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி |
பகவந் பவ துர்த்திநே பத: ஸ்கலிதம் மாமவலோகய அச்யுத || 49

நம்ருஷா பரமார்த்தமேவ மே ச்ருணு விஜ்ஞாபந மேக மக்ரத: |
யதி மே ந தயிஷ்யஸே தத: தயநீயஸ் தவ நாத துர்லப: || 50

ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந் மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச |
விதி நிர்மிதம் ஏததந்வயம் பகவந் பாலய மாஸ்ம ஜீஹப: || 51

வபுராதிஷு யோபி கோபிவா குணதோஸாநி யதா ததா வித: |
ததஹம் தவ பாத பத்மயோ: அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: || 52

மம நாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ |
நியத ஸ்வமிதிப்ரபுத்ததீ: அதவா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே || 53

அவபோதிதவாந் இமாம் யதா மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் |
க்ருபயைததநந்ய போக்யதாம் பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே || 54

தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீட ஜந்ம மே |
இதரா வஸதேஷு மாஸ்மபூத் அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா || 55

सकृत्त्वदाकारविलोकनाशया तृणीकृतानुत्तम भुक्तिमुक्तिभिः ।
महात्मभिर्मा मवलोक्यतां नय क्षणेऽपि ते यद्विरहोऽतिदुस्सहः ॥ ५६ ॥

नदेहं न प्राणान्न च सुखमशेषाभिलषितं नचात्मानं नान्यत्किमपि तव शेषत्वविभवात् ।
बहिर्भूतं नाथ! क्षणमपि सहे यातु शतधा विनाशं तत्सत्यं मधुमथन! विज्ञापनमिदम् ॥ ५७ ॥

दुरन्तस्या नादेरपरिहरणीयस्य महतो निहीनाचारोऽहं नृपशुरशुभस्या स्पदमपि ।
दयासिन्धो! बन्धो! निरवधिक वात्सल्य जलधे! तव स्मारं स्मारं गुणगण मितीच्छामि गतभीः ॥ ५८ ॥

अनिच्छन्नप्येवं यदि पुनरितीच्छन्निव रजस्तमश्छन्नश्छद्मस्तुतिवचनभङ्गीमरचयम् ।
तथापीत्थं रूपं वचनवलम्ब्यापि कृपया त्वमेवैवं भूतं धरणिधर! मे शिक्षयमनः ॥ ५९ ॥

पिता त्वं माता त्वं दयिततनयस्त्वं प्रियसुहृत् त्वमेव त्वं मित्रं गुरुरसि गतिश्चासि जगताम् ।
त्वदीयस्त्वद्भृत्यस्तव परिजनस्त्वद्गतिरहं प्रपन्नश्चैवं सत्यमहमपि तवैवास्मि हि भरः ॥ ६० ॥

जनित्वाऽहं वंशे महति जगति ख्यातयशसां शुचीनां युक्तानां गुणपुरुषतत्त्वस्थितिविदाम् ।
निसर्गादेव त्वच्चरणकमलैकान्त मनसां अधोधः पापात्मा शरणद! निमज्जामि तमसि ॥ ६१ ॥

अमर्यादः क्षुद्रश्चलमति रसूयाप्रसवभूः कृतघ्नो दुर्मानी स्मरपरवशो वञ्चनपरः ।
नृशंसः पापिष्टः कथमहमितो दुःखजलधेः अपारादुत्तीर्णस्तव परिचरेयं चरणयोः ॥ ६२ ॥

रघुवर! यदभूस्त्वं तादृशो वायसस्य प्रणत इति दयालुर्यच्च चैद्यस्य कृष्ण! ।
प्रतिभव मपराद्धुर्मुग्ध! सायुज्यदोभूः वद किमदमागस्तस्य तेऽस्ति क्षमायाः ॥ ६३ ॥

ननु प्रपन्नस्सकृदेव नाथ! तवाहमस्मीति च याचमानः ।
तवानुकम्प्यः स्मरतः प्रतिज्ञां मदेकवर्जं किमिदं व्रतं ते ॥ ६४ ॥

अकृत्रिमत्वच्चरणारविन्द प्रेमप्रकर्षावधि मात्मवन्तम् ।
पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वा ॥ ६५ ॥

यत्पदाम्भोरुह ध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः ।
वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम् ॥

॥ इति स्तोत्ररत्न समाप्तम् ॥

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோக நாஶயா த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்தி முக்திபி: |
மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத் விரஹோ அதிதுஸ்ஸஹ: || 56

நதேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுகம் அசேஷாபிலஷிதம்
நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத் |
பஹிர்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹேயாது சததா
விநாஶம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபனமிதம் || 57

துரந்தஸ்யா நாதே ரபரிஹரணீயஸ்ய மஹத:
நிஹீநா சாரோஹம் ந்ருபசுர் அசுபஸ்யாஸ்பதமபி |
தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகண மிதீச்சாமி கதபீ: || 58

அநிச்சந்நப்யேவம் யதிபுநரிதீச்சந் நிவ ரஜ:
தமச்சந்நச் சத்மஸ்துதி வசந பங்கீமரசயம் |
ததாபீத்தம் ரூபம் வசந மவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம் பூதம் தரணிதர மே சிக்ஷய மந: | 59

பிதாத்வம் மாதாத்வம் தயித தநயஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத் த்வமேவ
த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஶ்சாஸி ஜகதாம் |
த்வதீய: த்வத்ப்ருத்ய: தவ பரிஜந: த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்நஶ்சைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மிஹி பர: || 60

ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாத யசஸாம்
சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதி விதாம் |
நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரண கமலைகாந்த மநஸாம்
அதோத: பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமி தமஸி. || 61

அமர்யாத: க்ஷுத்ரஶ் சலமதி ரஸூயாப்ரஸவபூ:
க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர: ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட: |
கதமஹமிதோ துக்க ஜலதே:
அபாராதுத்தீர்ணஸ்தவ பரிசரேயம் சரணயோ: || 62

ரகுவர யதபூஸ்த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாளு: யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண ! |
ப்ரதிபவ மபராத்துர்முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:
வத கிமபதமாக: தஸ்ய தேஸ்தி க்ஷமாயா: || 63

நநு ப்ரபந்நஸ்ஸக்ருதேவ நாத தவாஹமஸ்மீதி ச யாசமாந: |
தவாநுகம்ப்ய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம் மதேக வர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதந்தே || 64

அக்ருத்ரிம த்வச் சரணாரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிம் ஆத்மவந்தம் |
பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா || 65

யத் பதாம்போருஹ த்யாந வித்வஸ்த அசேஷ கல்மஷ: |
வஸ்துதா முபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமிதம் ||

(ஸ்தோத்ர ரத்நம் ஸமாப்தம்)

|| श्रीः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

|| धाटीपञ्चकम् ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தா டீ ப ஞ் ச க ம்

पाषण्डद्रुमषण्ड दावदहनः चार्वाकशैलाशनिः बौद्धध्वान्तनिरासवासरपतिः जैनेभ कण्ठीरवः ।
मायावादि भुजङ्गभङ्गगरुडः त्रैविद्यचूडामणिः श्रीरङ्गेशजयध्वजो विजयते रामानुजोऽयं मुनिः ॥ १ ॥

பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந: சார்வாக ஶைலாஶநி:
பௌத்தத்வாந்தநிராஸவாஸரபதி: ஜைநேபகண்டீரவ: |
மாயாவாதி புஜங்கபங்ககருட: த்ரைவித்யசூடாமணி:
ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜோ விஜயதே ராமாநுஜோऽயம் முநி: || 1 ||

पाषाण्डषण्डगिरि खण्डनवज्रदण्डाः प्रच्छन्नबौद्धमकरालयमन्थ दण्डाः ।
वेदान्तसार सुखदर्शनदीपदण्डाः रामानुजस्य विलसन्ति मुनेस्त्रिदण्डाः ॥ २ ॥

பாஷண்டஷண்டகிரிகண்டந வஜ்ரதண்டா: ப்ரச்சந்ந பௌத்த மகராலய மந்த தண்டா: |
வேதாந்த ஸாரஸுகதர்ஶந தீபதண்டா: ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ்த்ரிதண்டா: || 2 ||

चारित्रोद्धारदण्डं चतुरनयपथालंक्रिया केतुदण्डं सद्विद्यादीपदण्डं सकलकलिकथासंहृतेः कालदण्डम् ।
त्रय्यन्तालम्बदण्डं त्रिभुवनविजयच्छत्रसौवर्णदण्डं धत्तेरामानुजार्यः प्रतिकथक शिरोवज्रदण्डं त्रिदण्डम् ॥

சாரித்ரோத்தார தண்டம் சதுர நயபதாலங்க்ரியா கேதுதண்டம்
ஸத்வித்யாதீபதண்டம் ஸகலகலிகதா ஸம்ஹ்ருதே: காலதண்டம் |
த்ரய்யந்தாலம்பதண்டம் த்ரிபுவந விஜயச்சத்ர ஸௌவர்ணதண்டம்
தத்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகதகஶிரோவஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம் || 3 ||

त्रय्या माङ्गल्यसूत्रं त्रियुगपदयुगारोहणालम्बसूत्रं सद्विद्यादीपसूत्रं सकलकलिकथासंहृतेः कालसूत्रम् ।
प्रज्ञासूत्रं बुधानां प्रशमधनमनः पद्मिनीनालसूत्रं रक्षासूत्रं मुनीनां जयतु यतिपतेः वक्षसि ब्रह्मसूत्रम् ॥

த்ரய்யாமாங்கல்யஸூத்ரம் த்ரியுகபதயுகாரோஹணாலம்ப ஸூத்ரம்
ஸத்வித்யாதீபஸூத்ரம் ஸகலகலிகதாஸம்ஹ்ருதே காலஸூத்ரம் |
ப்ரஜ்ஞாஸூத்ரம் புதாநாம் ப்ரஶமதநமந: பத்மிநீ நாலஸூத்ரம்
ரக்ஷாஸூத்ரம் முநீநாம் ஜயதி யதிபதே: வக்ஷஸி ப்ரஹ்மஸூத்ரம் || 4 ||

पाषाण्डसागरमहाबडबामुखाग्निः श्रीरङ्गराज चरणाम्बुजमूलदासः ।
श्रीविष्णुलोकमणिमण्डप मार्गदायी रामानुजो विजयते यतिराजराजः ॥ ५ ॥

பாஷண்டஸாகரமஹாபடபா முகாக்நி: ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜமூலதாஸ: |
ஸ்ரீ விஷ்ணுலோக மணிமண்டப மார்க்கதாயீ ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜராஜ: || 5 ||

॥ इति धाटी पञ्चकम् ॥

தாடீபஞ்சகம் ஸமாப்தம்

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

ஸ்ரீ :
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

தனியன்கள்

முன்னை வினையகல மூங்கிற் குடியமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும்—என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்
கென்னக் கடவுடையேன் யான்.

நயந்தரு பேரின்ப மெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி இராமாநுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்தகுணத்துத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்பும் கலித்துறை யந்தாதியோத இசை நெஞ்சமே.

சொல்லின் தொகைகொண்டு உனதடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்ப ரேத்துமுன் நாமமெல்லாம் என்றன் நாவினுள்ளே
அல்லும்பகலும் அமரும்படி நல்கு அறுசமயம்
வெல்லும் பரம! இராமாநுச! இதென் விண்ணப்பமே.

ஸகலசாஸ்த்ரஸாரமான பெரியதிருமந்திரத்தின் உள்ளுறை பொருளாகவும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களின் ஸாரமாகவும், ஸ்ரீமதுர கவிகளின் பாசுரத்தாலும் அநுஷ்டானத்தாலும் விளங்குவதாயும், நம் பூர்வாசார்யர்களின் உபதேசங்களாலே அறியத்தக்கதாயும் நம் அனைவர்க்கும் அவச்யம் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியதாயுமுள்ள பரம ரஹஸ்யார்த்தம் 'சரமபர்வநிஷ்டை' எனப்படும். இதுவாவது ஆசார்யனையொழியத் தேவுமற்றறியேன் என்றிருக்கை. இஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு எம்பெருமானார் தம் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே கூரத்தாழ்தான் திருவடிகளில் இவரையாச்ரயிப்பித்து அவர் மூலம் உபதேசித்தருளினார். அப்படி அறிந்த சீரியபொருளை விடாமல் சிந்தித்தும் எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக்கொண்டும் இருந்த இவருக்குத் தமது பக்திக்குப் போக்குவீடாகப் பாசுரமிட்டுப் பேசவேண்டியிருந்ததாலும், சரமபர்வநிஷ்டையே சீரியது என்னுமதை யாவரும் அறிந்து வாழ்ச்சி பெறவேண்டும் என்ற க்ருபாமூலமான கருத்தினாலும், ஆசார்யாபிமான நிஷ்டர்க்கு அறிந்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தங்களையெல்லாம் இந்தப்ரபந்தத்தின் மூலம் வெளியிடுகிறார்.

''எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ப்ரேமமுடையவர்களுக்கு ஸாவித்ரிபோல இது நித்யாநுஸந்தேய விஷயமாகவேணும்'' என்றுப்பாட்டுதோறும் இராமாநுசன் திருநாமத்தை வைத்து நூற்றெட்டுப்பாட்டாக அருளிச்செய்துள்ளப்பட்ட இத்தை **ப்ரபந்நஸாவித்ரி** என்பர் நம் ஆசார்யர்கள்.

மணவாளமாமுனிகள் இந்த நூற்றந்தாதிக்குச் அருளிச்செய்துள்ள உரையைத்தழுவிய கருத்துரையுடன் பாசுரங்களை அநுபவிக்கலாம் மேலே.

**பூமன்னுமாது பொருந்தியமார்பன் *புகழ்மலிந்த
பாமன்னுமாறன் அடிபணிந்துய்ந்தவன் *பல்கலையோர்
தாம்மன்ன வந்த விராமானுசன் சரணாரவிந்தம்
நாம்மன்னிவாழ *நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே. 1

திருவாழ்மார்பனை எம்பெருமானுடைய புகழைப் பாடும் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைப்பற்றி உஜ்ஜீவனம் பெற்ற எம்பெருமானார் திருவடிகளே பரமப்ராப்யம் (விரும்பி அடையத்தக்கவை) என்று அத்திருவடிகளில் பொருந்தி வாழும்படியாக அவர் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனம் பண்ணுவோம் என்று தம் திருவுள்ளத்தை அழைக்கிறார்.

**கள்ளார்பொழில் தென்னரங்கன் *கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கொள்ளாமனிசரை நீங்கி *குறையல்பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்பன் இராமானுசன் மிக்கசீலமல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு *ஒன்றறியேனெனக்குற்றபேரியல்வே. 2

திருவரங்கன் திருவடிகளை நெஞ்சில் கொள்ளாதவரை விட்டொழித்து, திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளில் விஞ்சிய அன்புடைய எம்பெருமானாரின் (தாழ்ந்தவரிடமும் ஒன்றிக் கலக்கும்) சீலகுணம் தவிர என் நெஞ்சு வேறு எதையும் நினைக்காதபடி பாங்காயிற்று. இந்த நற்பயனுக்கு ஒரு விரகும் அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

பேரியல்நெஞ்சே! அடிபணிந்தேனுன்னை *பேய்ப்பிறவிப்
பூரியரோடுள்ள சுற்றம்புலர்த்தி* பொருவரும்சீர்
ஆரியன்செம்மை யிராமாநுசமுனிக்கன்புசெய்யும்
சீரியபேறுடையார் *அடிக்கீழென்னைச் சேர்த்ததற்கே. 3

அரக்கரசுரர் இயல்புடைய தாழ்ந்தவர்களுடன் உறவாடியிருந்த என்னை அந்த உறவை பறுத்து, குணபூர்ணரான எம்பெருமானாரின் திருவடிஸம்பந்தத்திலே ஊன்றியுள்ள (கூரத்தாழ்வான் போன்ற) பூஜ்யர்களுடைய அடிக்கீழ்த் தம்மைச் சேர்த்ததற்காகத் தமது திருவுள்ளத்தைப் போற்றி வணங்கவும் செய்கிறார்.

என்னைப்புவியில் ஒருபொருளாக்கி *மருள்சுரந்த
முன்னைப்பழவினை வேரறுத்து *ஊழிமுதல்வனையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் பரன் பாதமும் என்
சென்னித்தரிக்கவைத்தான் *எனக்கேதும்சிதைவில்லையே. 4

'மீண்டும் பழைய வாஸனையால் நெஞ்சு நழுவி முன்நிலைக்கே கொண்டு போனால் உமது நிஷ்டை பாழ்படுமே' என்று சிலர் கேட்க, 'உலகுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணனான எம்பெருமானை யாவரும் உள்ளபடி அறியும்படித் தமது ஸ்ரீஸூக்திகளால் விளக்கமுறச் செய்யும் எம்பெருமானாரின் நிர்ஹேதுகமான அருளுக்கு ஆளான பின் எனக்கு ஒரு கேடும் வராது' என்கிறார்.

எனக்குற்றசெல்வம் இராமாநுசனென்று *இசையகில்லா
மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ் *அவன்மன்னியசீர்
தனக்குற்றவன்பர் அவன் திருநாமங்கள்சாற்றும் என்பா
வினக்குற்றம் காணகில்லார் *பத்தியேய்ந்தவியல்விதென்றே. 5

நமக்கு வகுத்தசேஷி (ஸ்வாமி) எம்பெருமானாரே என்று இசையாத துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளார் என் பேச்சை இகழ்வரேல் அதுவே புகழ்ச்சியாகும். உடையவரிடம் அன்பு பூண்ட மஹான்கள் இந்தப்ரபந்தம் பக்தியின் விளைவால் பாடியதென்று திருவுள்ளம் பற்றி, என் சொல்லில் குற்றமிருந்தாலும் காணமாட்டார்கள்.

இயலும்பொருளு மிசையத்தொடுத்து *ஈன்கவிகளன்பால்
மயல்கொண்டுவாழ்த்து மிராமாநுசனை *மதியின்மையால்
பயிலும்கவிகளில் பத்தியில்லாத வென்பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றனன் *அவன்தன்பெருங்கீர்த்திமொழிந்திடவே. 6

இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் தங்கள் பக்திக்குப் போக்கு வீடாகப் பொருத்தமாகப்பாடித் துதிக்கும் இராமாநுசன் பெரும்புகழைப் பாட அன்பொன்றுமில்லாத என்பாவிநெஞ்சால் முயல்கின்றேன். இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டோ?

**மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான் *வஞ்சமுக்குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வான்சரண் கூடியபின்*
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல் *எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே. 7

தம் அயோக்யதை (தகுதியின்மை) யைக்கண்டு மீளவேண்டா; எல்லா நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவரும், வாக்குக்கு அப்பாற்பட்ட பெரும் புகழாளருமான கூரத்தாழ்வான் திருவடிஸம்பந்தமாகிற பலமிருக்கையில் எம்பெருமானாருடைய குணங்களைப்பாடி வாழ்ச்சி பெறுவதில் ச்ரமமேதுமில்லை என்று பாடுவதில் ப்ரவ்ருத்தி அடைகிறார்.

எம்பெருமானார் திருநாமங்களைப்பாடுவோம் என்று திருவுள்ளதை அமைத்தார் முதலில் அவருடைய சிலகுணமன்றி வேறு அறியாமைக்காகத் தம் நெஞ்சைக் கொண்டாடினார் மேலே; அந்தவுபகாரத்துக்காக அந்நெஞ்சை வணங்கினார் அதற்கடுத்து; நெஞ்சு நிலை நிற்காவிடில் செய்வதென்? என்று சங்கை பிறக்க, எம்பெருமானார் க்ருபையிருக்க பயமென்? என்று தேறினார்; தம்பாடல்களில் குறைகண்டு இராமாநுசனடியில் அன்பில்லாதார் நிந்திப்பரே என்றெண்ணி, அன்புள்ளவர் 'இவன் அன்பினால் சொன்னது' என்று கொண்டாடுவர் என்று ஸமாதானமடைந்தார்; மேலும் உடையவரைத் துதிபாடத் தமக்குத் தகுதியில்லை என்று பயந்து, கூரத்தாழ்வான் திருவடிஸம்பந்த பலத்தால் கூடும் என்று ஸமாஹிதராகி துதி செய்யப்புகுகிறார் மேல்.

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற *எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின்
குருத்தின்பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும்கூட்டி *ஒன்றத்
திரித்தன் றெரித்த திருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே
இருத்தும் பரமன் *இராமானுசனெம் மிறையவனே. 8

சப்தாதி விஷயங்கள்பற்றிய அஜ்ஞானமாகிற புறவிருளைப்போக்கி வேதத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் சிறந்த அர்த்தங்களை செஞ்சொற் கவிகளால் ப்ரகாசிக்கச் செய்த பொய்கைப்பிரானை ஸதா நெஞ்சில் நினைக்கும் எம்பெருமானாரே தம்மையாளவந்த ஸ்வாமி என்கிறார்,

இறைவனைக்காணு மிதயத்திருள்கெட *ஞானமென்னும்
நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடித் தாள்கள் *நெஞ்சத்து
உறையவைத்தாளு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர்
மறையினைக்காத்து *இந்தமண்ணகத்தே மன்னவைப்பவரே. 9

ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குடலாக இதயத்துள்ள அஜ்ஞான இருளைப்போக்கும் வகையில் ஞானமாகிற விளக்கை ஏற்றித்தந்த பூதத்தாழ்வார் திருவடிகளைத்தம் திருவுள்ளத்தில் ஸதா வைத்தநுபவிக்கும் உடையவர் திவ்ய குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பவரே இந்த உலகத்தில் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபகர்கள் என்கிறார்,

மன்னியபேரிருள்மாண்டபின் *கோவலுள்மாமலராள்
தன்னொடுமாயனைக் கண்டமைகாட்டும் *தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்று மிராமாநுசற் கன்புபூண்டவர்தாள்
சென்னியிற்சூடும் *திருவுடையா ரென்றும்சீரியரே 10

இப்படி பொய்கையாராலும் பூதத்தாராலும் ஏற்றப்பட்ட திருவிளக்கொளியாலே இதுவரை நிலைத்துநின்ற அஜ்ஞானவிருள் ஒழிந்தபின், "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று தாம் திருக்கோவலூராயனைக் கண்டமையைக் கூறும் பேயாழ்வார் திருவடிகளைப் போற்றும் இராமாநுசன் திறத்தில் பக்தியுக்தர்களை அடிபணியுமவர் என்றும் சிறந்தவர்கள் என்கிறார்.

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் *செந்தமிழாலளித்த
பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள் *சரணாம்பதுமத்
தாரியல்சென்னி இராமாநுசன்தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவண்மை *என்னால்சொல்லொணாதிக்கடலிடத்தே 11

வேதங்களில் தெளிந்த பொருளான எம்பெருமானின் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை இன் தமிழ்ப்பாக்களால் நமக்கு அருளும் திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாக அணிந்துள்ள எம்பெருமானாரை இவ்வுலகில் ஆச்ரயிக்கப் பெற்றவர் கார்யவைலக்ஷண்யத்தை (சிறப்பை) என்னால் பேசித்தலைக்கட்ட முடியாதென்கிறார்.

இடங்கொண்டகீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன் இணையடிப்போது
அடங்குமிதயத்தி ராமாநுசன் *அம்பொற்பாதமென்றும்,
கடங்கொண்டிறைஞ்சும் திருமுனிவர்க் கன்றிக காதல்செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே *அடியேன் அன்புசெய்வதுவே. 12

உலகம் நிறைந்த புகழாளரான திருமழிசைப்பிரானுடைய திருவடிகளுக்கு இருப்பிடமான திருவுள்ளத்தையுடைய எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருப்பாரையொழிய மற்றவரிடம் ஸ்நேஹமில்லாத உறுதிகொண்ட ஞானிகளிடமே அடியேன் பக்தியுடையவனாவேன் என்கிறார்.

செய்யும் பசுந்துளவத் தொழில்மாலையும் *செந்தமிழில்
பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையும் *பேராத சீரரங்கத்து
ஐயன் கழற்கணியும் பரன் தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன் *இராமாநுசன் சரணேகதி வேறெனக்கே. 13

தம் கையால் புனையப்பட்ட பசுமையுடைய துளஸி, புஷ்பம் இவைகளாலான மாலைகளையும் இன் தமிழ்ப்பாமாலைகளையும் கல்யாணகுணபூர்ணனை நம்பெருமாள் திருவடிகளில் சாத்தும் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் திருவடிகளையொழிந்த மற்றதை ஆதரியாத எம்பெருமானார் திருவடிகளே தமக்குப் பரமப்ராப்யமென்கிறார்.

கதிக்குப்பதறி *வெங்கானமும் கல்லும் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத்தவஞ்செய்யும் கொள்கையற்றேன் *கொல்லிகாவலன்சொல்
பதிக்கும்கலைக்கவி பாடும் பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பரமன் *இராமாநுச னென்னைச்சோர்விலனே. 14

ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளுடைய திவ்யஸூக்திகளைப் பாடுமவர்களை ஏத்தும் எம்பெருமானார் (என் நெஞ்சில்) எப்போதும் பிரியாமல் இருப்பதால், புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்காக ச்ரமஸாத்யமான தவத்தை (பொருப்பிடையேநின்றும் புனல்குளித்தும் ஐந்துநெருப்பிடையேநிற்கவும்....3ம் திரு. 76) மேற்கொள்ளும் தன்மையொழியப் பெற்றேனென்கிறார்.

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் *தொல்லைமாலை ஒன்றும்
பாராது அவனைப் பல்லாண்டென்றுகாப்பிடும் *பான்மையன்தாள்
பேராதவுள்ளத் திராமாநுசன்தன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச் சேரேன் *எனக்கென்னதாழ்வினியே? 15

என்றும் மங்காமல் பொங்கும் பரிவாலே நித்யவஸ்துவான எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை மறந்து அவனுக்கு ரக்ஷையாக மங்களாசாஸனம் பண்ணும் (பல்லாண்டுபாடும்) பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் ஊன்றிய மனத்தினரான எம்பெருமானாரின் கல்யாணகுணங்களை ஏத்தாத மனிசரை அணுகமாட்டேன். எனக்கேலினியென்குறை என்கிறார்.

**தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து *தலமுழுதும்கலியே
ஆள்கின்றநாள்வந்து அளித்தவன் காண்மின் *அரங்கர்மௌலி
சூழ்கின்றமாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால்,
வாழ்கின்ற வள்ளல் *இராமாநுசனென்னும் மாமுனியே. 16

உடையவர்பக்கல் ப்ரவணராயிருக்கும் பெருமையைத் தாம் பெற்றதை நினைந்து மகிழும் இவர், யாவரும் அப்படியே ப்ரவணராயிருக்கைக்கு உறுப்பாக, பகவத்வல்லபையாய் அரங்கன் திருமுடியையலங்கரிக்கும் மாலையை சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய அருளுக்குப் பாத்ரமாய் வாழும் எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தவர்க்கு குத்ருஷ்டிகளாலே இழிவுற்ற ச்ருதிகளைத் தம் ஸ்ரீஸூக்திகளால் ரக்ஷித்துத் தந்த மஹோபகாரத்தையருளிச் செய்கிறார்.

முனியார் துயரங்கள்முந்திலும் *இன்பங்கள் மொய்த்திடினும்
கனியார்மனம் கண்ணமங்கைநின்றானை *கலைபரவும்
தனியானையைத் தண்டமிழ்செய்தநீலன் தனக்கு உலகில்
இனியானை *எங்களிராமாநுசனை வந்தெய்தினரே. 17

இப்படி எம்பெருமானார் செய்த உபகாரத்தைக் கேட்டு அவரை ஆச்ரயிக்க ருசி பிறந்தவர்கள், 'அப்படி ஆச்ரயித்தாலும் ஸுக துக்கங்களின் பலனான இன்பம் துன்பம் இவைகளால் கலக்கம் வரில் செய்வதென்?' என்று கேட்க, ஸகல சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யனாய் மத்தகஜம் போல் திருக்கண்ணமங்கையில் ஸேவை ஸாதிக்கும் எம்பெருமானை "சிந்தனுக்கும் குதிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்" என்று அவனிடமே சொல்லக்கூடிய பெருமையுடைத்தான இன்தமிழ்ப்பாக்களால் பாடும் திருமங்கையாழ்வார் பக்கல் மாறாத காதலுற்ற எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட கலக்கமே வராதென்கிறார்.

எய்தற்கரியமறைகளை *ஆயிரம்இன்தமிழால்
செய்தற் குலகில்வரும் சடகோபனை *சிந்தையுள்ளே
பெய்தற்கிசையும் பெரியவர்சீரை உயிர்களெல்லாம்
உய்தற்குதவும் *இராமாநுசன் எம்முறுதுணையே. 18

கற்றுத்தலைக்கட்ட முடியாமல் பரந்திருக்கிற வேதங்களின் உட்பொருளை (மிகச்சுருக்கமாகவோ, வெகு விரிவாகவோ அல்லாமல்) ஆயிரம் இன்தமிழ்ப் பாசுரங்களினால் அருளிச் செய்வதற்கென்று இவ்வுலகில் வந்து அவதரித்த சடகோப முனிவனை (நம்மாழ்வாரை) தம் நெஞ்சிலே ஸதா த்யானிக்கும் மதுரகவியாழ்வாருடைய ஒப்பற்ற நிஷ்டையை எல்லாவுயிர்களுமறிந்து உய்யும் பொருட்டு ப்ரகாசப்படுத்தும் இராமாநுசனே எனக்கு ஆன துணை என்கிறார்

உறுபெருஞ்செல்வமும் தந்தையும்தாயும் *உயர்குருவும்
வெறிதரு பூமகள்நாதனும் *மாறன்விளங்கியசீர்
நெறிதரும் செந்தமிழாரணமேயென்று இந்நீணிலத்தோர்
அறிதரநின்ற *இராமாநுசன் எனக்காரமுதே. 19

ஐச்வர்யம், தந்தை, தாய், குரு, எம்பெருமான், எல்லாமும் தமக்கு நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த தமிழ்வேதமே என்று இவ்வுலகத்தாரறிய நிலைநின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு நிரதிசபோக்யனென்கிறார்.

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிரான் *அமுதத்திருவாய்
ஈரத்தமிழின் இசையுணர்ந்தோர்கட்கு *இனியவர்தம்
சீரைப்பயின்றுய்யும் சீலங்கொள்நாதமுனியை நெஞ்சால்
வாரிப்பருகும் *இராமாநுசன் என்தன்மாநிதியே. 20

நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த ஈரச்சொல்லான திருவாய்மொழியை இசையோடு கற்றவர்களுக்கு ஸஹ்ருத்துக்களாயுள்ளவர்கள் பெருமையறிந்து போற்றும் நாதமுனியை தம் நெஞ்சில் வைத்து ப்ராவண்யத்துடன் போற்றும் எம்பெருமானார் தமக்குப் பரம தநமென்கிறார்.

நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று *நீசர்தம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றுலகில் துவள்கின்றிலேனினி *தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன் இணையடியாம்
கதிபெற்றுடைய *இராமாநுசன்என்னைக்காத்தனனே. 21

பதீந்த்ரரான யமுனைத்துறைவனுடைய (ஆளவந்தாருடைய) திருவடிகளாகிற பரம ப்ராப்யத்தைப் பெற்று உடையவரான ஸ்வாமி என்னை ரக்ஷித்தருளினார். ஆகையால் நீசர்கள் வாசல்களிலே நின்று அவர்களை உதாரர்களென்று துதிக்கமாட்டேன் என்கிறார்.

கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் *கனலும் முக்கண்
மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு *மூவுலகும்
பூத்தவனேயென்று போற்றிட வாணன்பிழைபொறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும் *இராமாநுசன்என்தன்சேமவைப்பே. 22

கார்த்திகேயனும், கஜாநநனும், முக்கண்மூர்த்தியும், துர்க்கையும், ஜ்வரதேவியும் கண்ணனை எதிரிடமாட்டாமல் புறங்காட்டியோடி பின்பு அவன் வைபவமறிந்து துதிக்க, அவர்களுக்காக பாணாஸுரனின் அபராதத்தைப் பொறுத்த தூயவனான ஸர்வேச்வரனை ஏத்தும் எம்பெருமானார் தமக்கு ஆபத்தநம் என்கிறார்.

வைப்பாய வான்பொருளென்று *நல்லன்பர்மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்கும்இராமாநுசனை *இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிலாத உறுவினையேன் வஞ்சநெஞ்சில்வைத்து
முப்போதும்வாழ்த்துவன் *என்னுமிது அவன்மொய்புகழ்க்கே? 23

குற்றமற்றவரான பக்தர்கள் எம்பெருமானார் நமக்கு ஆபத்ரக்ஷகமான பரமதநம் என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துப்போற்றும் இராமாநுசனை மஹாபாபியான நான் என் கள்ள மனத்தில் வைத்துப் போற்றா நின்றேன். இது அவருடைய பெருங்கீர்த்திக்கு இழுக்கு விளைவியாதோ? என்கிறார்.

மொய்த்தவெந்தீவினையால் பல்லுடல்தொறும்மூத்து *அதனால்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம் *இன்று கண்டுயர்ந்தேன்
பொய்த்தவம்போற்றும்புலைச்சமயங்கள்நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து *இராமாநுசனென்னும்கார்தன்னையே. 24

"ஒப்பாரிலாத உறுவினையேன்" என்று சொல்லிக்கொண்ட உமக்கு எம்பெருமானாரை முப்போதும் வாழ்த்துகை எப்படிக்கூடிற்று? என்று கேட்டவருக்குப் பதிலளிக்கிறார். முன்பு மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து, கிழத்தனம் வரும்வரை கர்மபலனை அநுபவித்து இளைத்தேன். இன்று பல புலைச்சமயங்களை (நீசமானவை) வேரறுத்த மெய்ஞான விளக்கான எம்பெருமானாரென்ற காளமேகத்தை ஸேவித்ததனால் பெருமைபெற்றேன் என்கிறார்.

காரேய்கருணை இராமாநுச! *இக்கடலிடத்தில்
ஆரேயறிபவர் நின்னருளின்தன்மை? *அல்லலுக்கு
நேரேஉறைவிடம் நான் வந்து நீயென்னை உய்த்தபின் உன்
சீரே உயிர்க்குயிராய் *அடியேற்கின்று தித்திக்குமே. 25

உடையவர் தமக்குப்பண்ணின பரம உபகாரத்தை நினைத்து அத்தால் அவர் திருமுகத்தைப்பார்த்து, "காளமேகம்போல் எல்லாரிடமும் வாசிபாராமல் அருள்சுரக்கும் எம்பெருமானாரே! அல்லலுக்கு நேரேயிருப்பிடமான என்னை தேவரீர் வந்து உய்வித்தபின் தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களே அடியேனுக்கு தாரகமாய் இனிக்கின்றன. தேவரீருடைய அருளின் தன்மையை இவ்வுலகத்தில் யார்தான் அறிய ஸமர்த்தர்?" என்று வியப்புறுகிறார்.

திக்குற்றகீர்த்தி இராமாநுசனை *என்செய்வினையாம்
மெய்க்குற்றம் நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை *மேவும்நல்லோர்
எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாகநின்றோர்
அக்குற்றமப்பிறப்பு *அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே. 26

எம்பெருமானார் தம்மை ஆட்கொண்டபின்னர் அவருடைய குணங்களே தமக்கு தாரக போஷக போக்யங்களாயிற்று என்றார் கீழே; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வாமி திருவடிகளுக்கு அநந்யார்ஹராயிருக்கும் பெருமையுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய முன்சரித்ரம் எதுவாயினும் அதுவே தன்னை எழுதிக்கொள்ளாநின்றதென்கிறார். என்னுடைய தோஷங்களைப்போக்கி, போக்கியதால் வந்த ப்ரீதியாலே விளங்குபவரும், பரம ஔதார்யமுள்ளவராய் உலகம் நிறைந்த புகழாளராய் விளங்குமவரான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்துள்ள ஸத்துக்களின் பூர்வசரித்ரம் எதுவாயினும் ஆயிடுக; அதுவே தம்மை ஆட்கொள்ள வல்லது; எக்குற்றவாளராயினும் எப்பிறப்பில் பிறந்தவராயினும், எந்த ஸ்வபாவமுடையவராயினும் எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்து அந்த மாசுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று 'நல்லோர்' என்றநிலை பெறலாம் என்று தமக்கு தைர்யம் பிறப்பித்தவர்களன்றோ? அவர்கள் எப்படிப்பட்டவராயினும் பரம உத்தேச்யர்கள் என்கிறார்.

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி *கொழுந்துவிட்டோங்கியவுன்
வள்ளல்தனத்தினால் வல்வினையேன்மனம் நீபுகுந்தாய்*
வெள்ளைச்சுடர்விடும் உன்பெருமேன்மைக் கிழுக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும் *இராமாநுச! என்தனிநெஞ்சமே. 27

இப்படி இவர் உடையவருக்கு அநந்யார்ஹர் திறத்தில் ஈடுபட்டவாறே ஸ்வாமி இவர் நெஞ்சுக்குத் தம்மை ஸர்வகாலமும் விஷயமாக்கிக் கொடுக்க (நெஞ்சில் நிலைபெற்றிருக்க) மஹாபாபியான என்நெஞ்சிலே புகுந்தருளினது பரிசுத்தமான தேவரீர் ப்ரபாவத்துக்கு அவத்யாவஹம் (மாசுபடுத்துவது) என்று என் நெஞ்சு தளராநின்றதென்கிறார்.

நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சனைக்காய்ந்தநிமலன் *நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன்காதலன் *பாதம்நண்ணா
வஞ்சர்க் கரிய விராமாநுசன் புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப்பரவகில்லாது *என்னவாழ்வுஇன்றுகூடியதே! 28

கம்ஸாந்தகனும் பின்னைதன்கேள்வனுமான கண்ணனை ஆச்ரயிக்காத ஆத்மாபஹாரிகளுக்கு அணுக இயலாத எம்பெருமானார் குணங்களையொழிய என்வாக்கு வேறு எதையும் போற்றித்துதிப்பதில்லை. "மந:பூர்வோ வாகுத்தர:" என்று மனதைப்பின் செல்லும் வாக்குக்கு ஸ்வாமி விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

கூட்டும்விதி என்றுகூடுங்கொலோ? *தென்குருகைப்பிரான்,
பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ்தன்னை *தன்பத்தியென்னும்
வீட்டின்கண்வைத்த விராமாநுசன் புகழ்மெய்யுணர்ந்தோர்
ஈட்டங்கள்தன்னை *என்நாட்டங்கள் கண்டின்பமெய்திடவே. 29

நம்மாழ்வாருடைய பாடல்களான பசுந்தமிழ் வேதந்தன்னை (திருவாய்மொழியை) த்தம் பக்திக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டுள்ள எம்பெருமானாருடைய திவ்ய குணங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து ஈடுபட்டிருக்குமவர்கள் திரள்களை என்கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி கூட்டக்கடவ பாக்கியம் என்று வாய்க்குமோ? என்கிறார்.

இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென்? *எண்ணிறந்த
துன்பந்தரு நிரயம் பலசூழிலென்? *தொல்லுலகில்
மன்பல்லுயிர்கட்கிறையவன் மாயனென மொழிந்த
அன்பன்அனகன் *இராமாநுசன்என்னையாண்டனனே. 30

இப்படி இவர் ப்ரார்த்தித்ததைத் கேட்டவர்கள் உமக்குவேண்டுவது இவ்வளவு தானோ? பரமபதப்ராப்தி வேண்டாவோ? என்று வினவ, எம்பெருமானை ஸர்வஸ்மாத் பரன் என்று தம் ஸ்ரீஸூக்திகள் மூலமாக நமக்கு அருளிச்செய்த குற்றமில் சீலரும், பரம காருணிகருமான எம்பெருமானார் என்னை அடிமை கொண்டருளப்பெற்றபின் ஸுகாவஹ மான மோக்ஷம் கிடைத்தாலென்ன? பரம துக்காவஹமான நரகங்கள் வந்து சூழ்ந்தால் தான் என்ன? என்கிறார்.

**ஆண்டுகள்நாள் திங்களாய் *நிகழ்கால மெல்லாம்மனமே
ஈண்டு பல்யோனிகள் தோறுழல்வோம்*இன்றோ ரெண்ணின்றியே
காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப்
பூண்டவன்பாளன் *இராமாநுசனைப்பொருந்தினமே. 31

அநாதிகாலமாக எண்ணமுடியாத பலபிறவிகளெடுத்துத் திரிந்தநாம் இன்று நிர்ஹேதுக மாக ஸர்வஸ்வாமியான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளில் ஒப்பற்ற பக்தி பூண்ட எம்பெரு மானாரைச் சேரப்பெற்றோம் என்று ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச் செய்கிறார்.

பொருந்தியதேசும் பொறையும் திறலும்புகழும் *நல்ல
திருந்தியஞானமும் செல்வமும் சேரும் *செறுகலியால்
வருந்திய ஞாலத்தை வண்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த
அருந்தவன் *எங்களிராமாநுசனை யடைபவர்க்கே. 32

"இராமாநுசனைப் பொருந்தினம்" என்று இவர் களிப்புறுவதைக் கண்டவர்கள் 'நாங்களும் இவ்விஷயத்தைப் பெறவேணும்; ஆனால் உம்மைப்போல் ஆத்மகுணங்களொன்று மில்லையே' என்று வருந்த, 'தம் நிர்ஹேதுக்ருபையால், கலிகோலாஹலத்தால் வருந்தும் இந்த பூமியை உத்தரித்து ரக்ஷிக்குமவரும், ப்ரபன்னகுலபதியாய் விளங்குமவருமான எம்ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தவருக்கு ஆத்மகுணாதிகளெல்லாம் தானே வந்து சேரும்' என்கிறார்.

அடையார்கமலத் தலர்மகள்கேள்வன் *கையாழியென்னும்
படையோடுநாந்தகமும் படர்தண்டும் *ஒண்சார்ங்கவில்லும்
புடையார்புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலம் காப்பதற்கென்று*
இடையே இராமாநுச முனியாயின இந்நிலத்தே. 33

எம்பெருமானாரை அடைபவருக்கு ஆத்மகுணங்கள் தன்னடையேவரும் என்றீரே; இந்த்ரியஜயம் முதலான அரும்பெரும் பேறுகள் மநஸ் முதலானவைகளுக்கு அபிமாநதேவதை களான திருவாழியாழ்வான் தொடக்கமான திவ்யாயுதங்களின் அருளாலன்றோ வரவேண்டும்?

என்று சிலர் கேட்க, இந்த பூமியை ரக்ஷிப்பதற்காக அந்த ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் எம்பெருமானாரிடத்திலே வந்து குடிகொண்டனர் என்கிறார். பஞ்சாயுதாழ்வார்களே எம்பெருமானாராக வந்து பிறந்துள்ளனர் எனவுமாம்.

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை *நினைப்பரிய
பலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை *என்பெய்வினை தென்
புலத்தில் பொறித்தவப் புத்தகச்சும்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது *இராமாநுசன்தன் நயப்புகழே. 34

கலிதோஷாபிபூதமான ஜகத்தை ரக்ஷித்தமையைச் சொல்லி, இவரை ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஆத்மகுணாதிகள்தானே வந்து சேருமென்னுமத்தையும் அருளிச் செய்தார் கீழே. எம்பெருமானாரின்புகழ் பொலிந்து விளங்கியது உலகத்தைக் கலிதோஷத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்ததனாலல்ல; பெரும் பாபங்களைச் செய்துள்ள என் விஷயமாக யமலோகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள கணக்குச் சுமைகளை எரித்து என்னை மாசற்றவனாக ஆக்கி அடிமைகொண்ட பின்பே பொலிந்து விளக்கமுற்றது என்கிறார்.

நயவேன்ஒருதெய்வம் நானிலத்தே *சிலமானிடத்தைப்
புயலேயெனக்கவி போற்றிசெய்யேன் *பொன்னரங்க மென்னில்
மயலேபெருகு மிராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தாள்
அயரேன் *அருவினை யென்னைஎவ்வாறின் றடர்ப்பதுவே? 35

எம்பெருமானார் உமதளவில் செய்த விஷயீகாரத்தைப் பார்த்துக் கர்மமெல்லாம் கழிந்தது என்றீரேயாகிலும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமிருக்கையால் அவை வந்து இன்னம் ஆக்ரமித்தால் என்னாம்? என்று சிலர் கேட்க, 'புறம்பொரு தெய்வத்தை விரும்பேன். இந்த லோகத்தில் சில நீசமனிதர்களை உதாரனே! என்று கவிபாடித் துதியேன். பொன்னரங்க மென்றால் அளவற்ற வ்யாமோஹம் கொள்ளும் எம்பெருமானாரின் திருவடித்தாமரைகளை என்றும் மறவேன். இப்படி ஆனபின்பு அவை (கர்மா) இனிவந்து ஆக்ரமிக்க விரகேது?' என்கிறார்.

அடல்கொண்டநேமியன்ஆருயிர்நாதன் *அன்றுஆரணச்சொல்
கடல்கொண்ட வொண்பொருள் கண்டளிப்ப *பின்னும்காசினியோர்
இடரின்கண் வீழ்ந்திடத் தானுமவ்வொண்பொருள் கொண்டுஅவர்பின்
படரும்குணன் *எம்மிராமாநுசன்தன் படியிதுவே. 36

"இராமாநுசன் மன்னுமாமலர்த்தாள் அயரேன்" என்றீரே; நாங்களும் அவரைப் பற்றும்படி அந்த ராமாநுசனுடைய தன்மைகளைச் சொல்லுவீர் என்று சிலர் ப்ரார்த்திக்க, அதை அருளிச் செய்கிறார்—தேசுடைய கூராழியைக் கையில் ஏந்தியிருப்பவனும், ஸர்வஸ்வாமியுமான எம்பெருமான், பார்த்தஸாரதியாய் கீதாசாஸ்த்ரத்தின் வாயிலாக வேதக்கடலைக் கடைந்தெடுத்த சீரியபொருளை உபதேசிக்க, அவைகளைக்கொண்டு இந்த உலகில் ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் துக்கத்தில் அழுந்தியவர்களை, அவர்கள் இவரிடமுள்ள அர்த்தங்களைக் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களைப் பின்தொடரும் சீலமுடைமை ராமாநுசனுடைய ஸ்வபாவம் என்கிறார்.

படிகொண்ட கீர்த்தி இராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளம்*
குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன் குணங்கூறும் *அன்பர்
கடிகொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்துள்ளம் கனியும் நல்லோர்
அடிகண்டு கொண்டுகந்து *என்னையும்ஆளவர்க்காக்கினரே. 37

இப்படி இருக்கிற ராமாநுசர் தம்மை நீர் தாம் அறிந்து பற்றின ப்ரகாரம் என்? என்று அவர்கள் கேட்க; உலகம் நிறைந்த புகழையுடைத்தான ராமாயணமென்ற பக்தி

வெள்ளம் நித்யவாஸம் பண்ணும் திவ்ய ஸ்தானமாயிருக்கிற இராமாநுசன் திருவடி ஸம்பந்திகளே பரம உத்தேச்யர் என்றிருக்கும் மஹான்கள், இவ்வாத்மவஸ்துவும் அங்குத்தைக்கு ஆகவேண்டுமென்று உகப்புடன் அடியேனை எம்பெருமானுர்க்கு ஆட்படும்படி சேர்த்தனர் என்று சொல்லுகிருர்.

ஆக்கியடிமைநிலைப்பித்தனை என்னையின்று *அவமே
போக்கிப் புறத்திட்டதென்பொருளா முன்பு? *புண்ணியர்தம்
வாக்கில் பிரியாவிராமாநுச! நின்னருளின் வண்ணம்,
நோக்கில் தெரிவரிதால் *உரையாய்இந்தநுண்பொருளே. 38

இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேர்க்கும்போது, சேரமாட்டேன் என்ற மனநிலை ஒழிய வேணுமே; அநுகூல நிலையை வளர்ப்பவன் ஈச்வரன்; எம்பெருமானுரே அந்த ஈச்வரன் என்று ஆராய்ந்தறிந்து, அவரையே, ஸ்வாமிந்! "இன்று அடியேனையும் ஒரு பொருளாக்கித் தேவரீருடைய பரமக்ருபையால் தேவரீர் திருவடிகளுக்கு அடிமையாகும்படி ஆட்கொண்டீர்; முன்பு காலமெல்லாம் வீணே போக்கும்படி இங்கேயே வெளிவிஷயங்களில் ஈடுபட்டுத் திரியும்படி விட்டிருந்தேனோ? தேவரீருடைய திவ்யகுணங்களை என்றும் அநுபவிக்கும் பாக்யவான்கள் வாக்குக்கு நிச்சலும் விஷயமாயுள்ளவரே! அங்குத்தைத் திருவருள் இன்னவிதமென்று அறியப் போகவில்லை. ஸ்வாமியே அருளிச் செய்யவேணும்" என்று கேட்கிருர்.

பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் *பூங்குழலாரு மென்றே
மருள்கொண்டிளைக்கும் நமக்குநெஞ்சே! *மற்றுளார்தரமோ?
இருள்கொண்ட வெந்துயர் மாற்றித் தன்னீறில் பெரும்புகழே
தெருளும் தெருள்தந்து *இராமாநுசன் செய்யும்சேமங்களே. 39

இவர் கேட்டதற்கு பதில் கிட்டாததால் அத்திருவருளாலே தாம் பெற்ற நன்மைகளை எண்ணி, ப்ரீதி, ஆகந்தம் இவைகள் மேலிட, தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி, 'எம்பெருமானுர் நமக்குச் செய்யும் சேமம் (ரக்ஷை) மற்றவர் செய்யக்கூடாத அளவில் பெரிது என்று ப்ரீதராகிருர். செல்வம், மனைவி, மக்கள், இவைகளைப் பெரிதாக மதித்து அஜ்ஞானத்தில் உழன்ற என்னைத் தம்முடைய எண்ணற்ற திவ்ய குணங்களை அறிந்து போற்றும்படி ஞானம் கனிந்த நலம் தந்ததன்றோ இவர் செய்யும் பெரும் சேமம்? என்கிருர்.

சேமநல்வீடும் பொருளும் தருமமும் *சீரியநற்
காமமும் என்றிவை நான்கென்பர் *நான்கினும் கண்ணனுக்கே
ஆமதுகாமம் அறம்பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான்
வாமனன்சீலன் *இராமானுசன்இந்தமண்மிசையே. 40

எம்பெருமானுர் தமக்குச் செய்த உபகாரத்தை அருளிச்செய்தார் கீழே. உலகத்துக்கு செய்யும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிருரிங்கே. எம்பெருமான் வாமனுவதாரமெடுத்து யாவர் தலையிலும் தன் திருவடிகளை மடுத்து உதவியதற்கீடானது எம்பெருமானுர் நல்கும் நல்லுபதேசம். அதாவது; சாஸ்த்ரங்களில் சொன்னபடி ஒரு புருஷன் வேண்டிப் பெறக் கூடியவை அறம், பொருள், வீடு (மோக்ஷம்), இன்பம் (காமம்) என்று நாலு வகையாயிருக்கும். இவற்றில் காமம் பகவத்விஷயத்திலேயாதல் மிகச்சிறந்தது (விரும்பத்தக்கது). மற்ற மூன்றும் பகவத் ஸம்ச்லேஷமாகிற காமத்தை அடியொற்றி அமையவேண்டும்—என்பது.

மண்மிசையோனிகள் தோறும்பிறந்து *எங்கள்மாதவனே
கண்ணுறநிற்கிலும் காணகில்லா *உலகோர்களெல்லாம்
அண்ணலிராமாநுசன் வந்துதோன்றியவப்பொழுதே
நண்ணருஞானம் தலைக்கொண்டு *நாரணற்காயினரே. 41

எம்பெருமானாருபதேசத்தாலே லோகம் திருந்தியபடியைக்கண்டு "ஸர்வேச்வரன் அநேக அவதாரங்கள் பண்ணித் தன்னை உலகத்தவர்கள் நேரே காணும்படிக் காட்டியும் காணாதிருந்த ஜனங்கள் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் அவதரித்த உடனே பெறுதற்கரிதான ஞானத்தைப் பெற்று பரம பாகவதர்களானார்கள் என்கிறார். எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாருடைய அவதாரமே பயனுள்ளதாயிற்று என்றபடி.

ஆயிழையார் கொங்கைதங்கும் *அக்காதலளற்றழுந்தி
மாயுமென்னாவியை வந்தெடுத்தானின்று *மாமலராள்
நாயகன் எல்லாவுயிர்கட்கும்நாதன் அரங்கனென்னும்
தூயவன் *தீதிலிராமானுசன் தொல்லருள்சுரந்தே. 42

பகவானுடைய அவதார காலங்களில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் எல்லோரும் எம்பெருமானார் அவதரித்ததால் திருந்தினரென்றார்; அப்படித்திருந்தியமைக்குத் தம்மையே உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். ச்ரிய:பதியான பெரியபெருமாளே எல்லாவுலகுக்கும் ஸ்வாமியானவன் என்று தெளியவுபதேசிப்பவரும், குற்றமேதுமில்லாமல் தூய்மை படைத்தவருமான எம்பெருமானார், ஸ்த்ரீலோலனாய், விஷயப்ராவண்யமாகிற சேற்றிலே அழுந்திப் பாழ்பட்டுப் போகிற என்னைத் தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாகத் தூக்கிவிட்டனரன்றோ? என்று ப்ரீதராகிறார்.

சுரக்கும் திருவுமுணர்வும் *சொலப்புகில் வாயமுதம்
பரக்கும் இருவினைபற் றறவோடும் *படியிலுள்ளீர்!
உரைக்கின்றனன்உமக்கு யான்அறஞ்சீறு முறுகலியைத்
துரக்கும்பெருமை *இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே. 43

இப்படித் தம்மை விஷயீகரிக்கையால் வந்தப்ரீதியால் உலகத்தவரைப்பார்த்து, எல்லாரும் எம்பெருமானார் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார். "பூலோகவாஸிகளே! ஒன்றுண்டு உங்களுக்கு நானுரைப்பது. தர்மந்தழைக்காமல் தடுக்கும் கலியை ஒழிக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜ திவ்யநாமத்தை வாயாரச் சொல்லுங்கள். வாக்குக்கு இனிக்கும் அத்திருநாமம் ஞானபக்திகளைப் பெருக்கி பாவம் நசிக்கும்படிச் செய்யும்" என்கிறார். எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும் என்றபடி.

சொல்லார் தமிழொருமூன்றும் *சுருதிகள்நான்கும் எல்லை
யில்லாவற நெறியாவும் தெரிந்தவன் *எண்ணருஞ்சீர்
நல்லார்பரவும்இராமாநுசன் திருநாமம்நம்பிக்
கல்லார் அகலிடத்தோர் *எதுபேறென்று காமிப்பரே. 44

இப்படி உபதேசித்தும் ஒருவரும் இதில் மூளாமையால் அவர்கள் படியைக் கண்டு வருந்துகிறார். இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழையும் (திராவிடசாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும்) நான்கு வேதங்களையும், நீதில் நெறியான தர்மசாஸ்த்ரங்கள் யாவற்றையும், அறிந்தவரும் ஒப்பற்ற திவ்யகுணங்களையுடையவரும், மஹாத்மாக்களால் துதிக்கப்படுபவராயுமுள்ள உடையவருடைய திவ்யநாமங்களை என்பேச்சை நம்பி கற்காமல், "உய்யும் வகை யாது?" என்று கேட்டுத்திரிகிறார்களே! ஐயோ! என்கிறார்.

பேறொன்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி *அப்பேறளித்தற்கு
ஆறொன்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி *என்றிப்பொருளைத்
தேறுமவர்க்குமெனக்குமுனைத்தந்தசெம்மை சொல்லால்
கூறும்பரமன்று *இராமாநுச! மெய்ம்மைகூறிடிலே. 45

இப்படி விமுகராய் இருந்தவர்களிலே முன்புதாமும் இருக்கத் தம்மை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்து, தம்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் (அடையத்தகுந்தபேறு), ப்ராபகமும் (அந்தப்

பேற்றைப்படையும் வழி) என்று விச்வஸித்திருக்கும்படி பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து, இந்த உபகாரம் வாயால் வாசகமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதென்கிறார். எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று நன்றாக அறிந்து கொண்டு ஒழுகும் மகான்களுக்குப் போலே அறிவிலியான எனக்கும் தேவரீரைப் புலாகக்காட்டித்தந்த செம்மைகுணம் (ஆர்ஜவம்) மிக உயர்ந்து என்கிறார்,

கூறும்சமயங்க ளாறும்குலைய *குவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறையுணர்ந்தோனை *மதியிலியேன்
தேறும்படி என்மனம்புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறும்குணனை *இராமாநுசனை யிறைஞ்சினமே. 46

எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தை நினைத்து அதற்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே வணங்குகிறார். உலகத்தில் ப்ரமாணம், அதற்கேற்ற யுக்தி இவைகளுக்கு ஒவ்வாமல் மனம் போனபடி பேசும் புறச்சமயங்கள் ஆறும் சிதறுண்டுபோம்படி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியை நன்றாக அறிந்தவரும், அறிவிலியான நானும் தெளியும்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தவரும் திவ்யகுணங்களினால் உலகம் நிறைந்த புகழாளருமான ஸ்வாமியை வணங்கினோம் என்கிறார்.

இறைஞ்சப்படும்பரன் ஈசனரங்கனென்று *இவ்வுலகத்து
அறம்செப்பும் அண்ணலிராமாநுசன் *என்னருவினையின்
திறம்செற்று இரவும்பகலும்விடாதுஎன்தன் சிந்தையுள்ளே
நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் *எனக்காரும் நிகரில்லையே. 47

“மதியிலியேன் தேறும்படி என்மனம் புகுந்தான்” என்றார் கீழ். உலகத்தவர்களுக்குத் “தாங்கள் எல்லாரும் வணங்கத்தக்க தெய்வம் ஸ்ரீரங்கநாதனே” என்று உண்மை நெறியை அருளிச்செய்து பகவத்ஸமாச்ரயணருசியை விளைவிக்கும் அண்ணலான எம்பெருமானார் தம்முடைய ப்ராப்யவிரோதியை அழித்து தம் நெஞ்சில் நிறைவுற்ற விஷயீகாரத்தை எண்ணி இப்படி அருள்பெற்ற எனக்கு ஒப்பார் இந்தபூமியில் யாருமே இல்லை என்கிறார்.

நிகரின்றிநின்ற என்நீசதைக்கு *நின்னருளின்கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை அருட்கும்ஃதேபுகல் *புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை இராமாநுச! இனி நாம்பழுதே
அகலும்பொருளென்? *பயனிருவோமுக்கு மானபின்னே. 48

“எனக்காரும் நிகரில்லை” என்று இவர் சொன்னவாறே, எம்பெருமானார் இவரைப் பார்த்து “நீர் நம்மை விட்டு வேறொருவரைப் பற்றக்கூடும்; நாமும் உம்மை விட்டு வேறொருவரை விரும்பக்கூடும்; அப்படியாயின் இந்த மகிழ்ச்சி உமக்கு நிலையானதாக இராதே” என்ன, என்னுடைய தாழ்ச்சிக்கு தேவரீர் க்ருபையும் தேவரீர் க்ருபைக்கு அடியேனுடைய தாழ்ச்சியும் (ஒன்றுக்கொன்றே) புகலாயிருக்க வீணே நாம் இனி அகலுகைக்கு காரணமேயில்லை என்கிறார். தேவரீர் அருளுக்கு அறத்தாழ்ந்த என்னில் கீழானவன் கிடைக்கமாட்டான்; தேவரீர் க்ருபையாலல்லது அதிநீசனை அடியேனை உயர்த்த வேறொருவர்க்குப் போகாது என்றபடி. [இப்பாசுரம் ததஹம் த்வத்ருதே நாதவான்.....ஸ்தோத்ரரத்னம் 51 ம்ச்லோகத்தை அடியொற்றியது]

ஆனதுசெம்மையறநெறி *பொய்ம்மை யறுசமயம்
போனதுபொன்றி இறந்ததுவெங்கலி *பூங்கமலத்
தேனதிபாய்வயல் தென்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில்மன்னும் *இராமாநுசன் இத்தலத்துதித்தே. 49

விரோதிகளைப்போக்கித் தம்முடைய நெஞ்சில் எம்பெருமானார் நித்ய வாஸம் பண்ணியருளுகிற பேருபகாரத்தை நினைத்து அதனால் வந்த ப்ரீதியையும் அந்த ப்ரீதியினுடைய நிலை

யின்மைக்குக் காரணமில்லாமையையும் அருளிச்செய்தார் கீழிரண்டுபாட்டுக்களாலே. இதில் ஸ்வாமி திருவவதரித்தருளின பின்பு உலகத்துக்குண்டான வாழ்ச்சியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

தாமரைபுஷ்பங்களிலுண்டான தேன் ஆறாகப் பாயும் வயல்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள பெரிய பெருமாளுடைய திருவடிகளைச் சென்னிக்கணியாய்ச் சூடி அத்திருவடிகளில் மிகவும் ப்ராவண்யமுள்ள எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்ததனால் கொடியகலிமாண்டது; பொய்யே உருவான அறுசமயங்களும் (ஷட்தர்சனம்) சிதறிற்று.

உதிப்பன உத்தமர்சிந்தையுள் *ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன *கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதன் *இராமாநுசன் தன் இணையடியே. 50

"தென்னரங்கன் கழல் சென்னிவைத்துத் தானதில் மன்னும்" என்று எம்பெருமானாருக்குப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தைச் சொன்னார் கீழ். அதனடியாக தம் தெய்வமான ஸ்வாமியின் திருவடிகளைச் சொல்லி அதன் தன்மைகளை நினைத்து இனியராகிறார்.

உலகம் நிறைந்த புகழாளரான (கல்யாணகுணைத்மகரான) யதீந்த்ரர் திருவடிகள் மஹாத்மாக்களுடைய திருவுள்ளங்களில் விளங்கும்; பாஹ்யர்கள், குத்ருஷ்டிகளான எதிரிகள் நெஞ்சங்கள் அஞ்சிநடுங்கும்படி களிநடமிடும்; குற்றங்கள் மலிந்த என்னுடைய துதிப்பாக்களையும் ஏற்குமவை.

அடியைத்தொடர்ந்தெழும் ஐவர்கட்காய் *அன்றுபாரதப்போர்
முடியப் பரிநெடுந்தேர்விடும்கோனை *முழுதுணர்ந்த
அடியர்க்கமுதம் இராமாநுசன் என்னையாளவந்துஇப்
படியில்பிறந்தது *மற்றில்லைகாரணம் பார்த்திடிலே. 51

எம்பெருமானார் இந்த உலகத்தில் அவதரித்தருளியது அடியேனொருவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகவே; வேறு காரணமேதும் இல்லையென்கிறார்.

முன்பு தன் திருவடியை நம்பிப்பற்றி வாழ்ந்த பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, அவர்களுடைய எதிரிகள் மாண்டு போம்படி பெரிய தேரைக் குதிரைகள் பூட்டி நடத்திய ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி முழுதும் அறிந்த பரமபாகவதர்களுக்கு அமுதெனத்தித்திக்கும் இராமாநுசன் இந்தப் பூவுலகில் வந்து பிறந்தது என்னை மகிழ்விக்கவே. வேறு காரணமேதும் புலப்படவில்லை.

பார்த்தான் அறுசமயங்கள்பதைப்ப *இப்பார்முழுதும்
போர்த்தான் புகழ்கொண்டு புன்மையினேனிடைத் தான்புகுந்து*
தீர்த்தான் இருவினைதீர்த்து அரங்கன்செய்ய தாளிணையோடு
ஆர்த்தான் *இவையெம்மி ராமாநுசன்செய்யுமற்புதமே. 52

"என்னையாளவந்திப்படியில் பிறந்தது" என்று ஒருவராலும் அளவரியனான (கடைத்தேறப்பண்ணஇயலாத) என்னை ஆளுகைக்காக வந்தவரித்தாகச் சொன்னார். மேலும் அவர் செய்த அரிய செயல்களை அருளிச் செய்கிறார். சாக்யர், உலூக்யர், பௌத்தர், சார்வாகர், பாசுபதர், கணாதர் என்று சொல்லப்பட்ட ஷட்தர்சனஸ்தர்களும் துடித்து மாளும்படி பார்த்தார் (இவர் ச்ருதிகளையும் ப்ரமாணங்களையும் முன்னும் பின்னும் பார்த்து பாஷ்யமருளிச் செய்கையாலேயே இவர்கள் மாண்டுபோயினர். இந்த ஸர்ப்பத்தின் பார்வையின் தீக்ஷணம் இது. அவதாரஸ்தல திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் அருள்நோக்கையும் ஸர்ப்பவீக்ஷணத்தையும்

இங்கே அநுபவிக்கலாம்). இந்த பூமண்டலம் பூராவும் புகழ் பரவும்படி வாழ்ந்தார். அந்த் தாழ்ந்தவனான என்னிடம் வெறிதேயருள் செய்து என்னுடைய பெரும் பாபங்களைப் போக்கி, என்னை எம்பெருமான் திருவடிகளில் சேர்ப்பித்தார். இவை நம் ஸ்வாமி செய்தருளின அற்புத மான அரிய செயல்களாம்.

அற்புதன் செம்மை யிராமா நுசன் *என்னையாளவந்த
கற்பகம் கற்றவர் காமுறுசீலன் *கருதரிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகுயாவும் பரனதென்னும்
நற்பொருள்தன்னை *இந்நாளிலத்தேவந்து நாட்டினனே. 53

"பார்த்தானறு சமயங்கள் பதைப்ப" என்று புறச்சமயங்கள் குலையும்படிபண்ணி இவர் ஸ்தாபித்த அர்த்தம் எது என்னில்; ஸகல சேதநாசேதனங்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கே சேஷம் (ஆட்பட்டவை) என்கிற விலக்ஷணமான அர்த்தத்தை நிலைநாட்டினார் என்கிறார்.

(கற்பகம்—வள்ளல்)

நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன *நாரணனைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றது *தென்குருகைவள்ளல்
வாட்டமிலா வண்தமிழ்மறை வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
ஈட்டியசீலத்து *இராமா நுசன் தன் இயல்வுகண்டே. 54

இப்படி எம்பெருமானார் உண்மையான தத்வத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணியருளின ஸ்வபாவத்தைக் கண்டு பாஹ்ய ஸமயங்களுக்கும் வேதத்துக்கும், திருவாய்மொழிக்கும் உண்டான ஆகாரங்களை யருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானார் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களை மாளச் செய்ய ஒரு முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இவர் பார்த்தார். பார்த்த இயல்பைக்கண்டு அவை மாண்டன. தங்களின் உள்ளுறை பொருளை யதார்த்தமாகச் சொன்னதால் வேதங் களும், வேதஸாரமான தமிழ்மறைகளும் (அருளிச்செயல்கள்) பொலிவு பெற்ற ஓங்கின.

கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கன்*
தொண்டர்குலாவு மிராமா நுசனை *தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல் நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலைமேவித்தொழும் *குடியாம்எங்கள்கோக்குலமே. 55

எம்பெருமானாரின் இயல்புகண்டு வடமொழி தென்மொழி வேதங்கள் வாழ்ச்சிபெற்ற தென்றார் கீழே. இப்படித்தாமே தம்பணியாக ஸகலவேதங்களும் இவ்வுலகத்தில் நிஷ்கண்டக மாக நடக்கும்படி பண்ணின ஔதார்யத்திலே ஈடுபட்டு, ஸ்வாமியை ஆச்ரயித்திருக்கும் குடி தம்மையாள உரியகுடி என்கிறார் இதில். எழில்வாய்ந்த திருவரங்கத்தில் வாழும் பெரிய பெருமாளுடைய தொண்டர்களால் கொண்டாடப்பட்டவரும், வேதங்களை இப்பூமியிலே ஓங்கி வளரச் செய்தருளிய பரம உதாரருமான எம்பெருமானாரை அடிபணிபவர்கள் தமக்கு (தமக்கும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும்) ஸ்வாமிகள் ஆவார்கள்.

கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் *ஒருகூர்மழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும்புனிதன் *புவனமெங்கும்
ஆக்கியகீர்த்தி இராமா நுசனை யடைந்தபின் என்
வாக்குரையாது *என்மனம் நினையாதினி மற்றொன்றையே. 56

"கொண்டலைமேவித்தொழும் குலம் எங்கள் கோக்குலமே" என்றவரை சிலர் முன்பும் ஒவ்வொரு விஷயங்களில் பொருந்தி யிருந்தபோதும் அவ்வப்போது இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு ஒரு நிலையில்லாமல் மாறிக்கொண்டு வந்தீர். இதுவும் அப்படியேயோ? என்று கேட்க, எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த பின்பு என் வாக்கும் மனதும் இனி வேறு ஒரு விஷயத்தை அறியாதென்கிறார். பரசுராமனாய் அவதரித்து க்ஷத்ரியகுலத்தில் தோன்றிய அரசர்களை (கொடும் செயல் செய்ததுவந்ததுபற்றி) நாசம் பண்ணிய எம்பெருமானை ஏற்றிப் பரவும்பக்தராயும் தூயவராயும் உலகம் நிறைந்த புகழாளராகவும் விளங்குகின்றவர் என்று ஸ்வாமியின் பெருமையைப் பேசுகிறார்.

மற்றொருபேறு மதியாது *அரங்கன்மலரடிக்குஆள்
உற்றவரே தனக்குஉற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை*
நற்றவர்போற்று மிராமநுசனை இந்நாநிலத்தே
பெற்றனன் *பெற்றபின் மற்றறியேன் ஒருபேதைமையே. 57

"இனி என் வாக்குரையாது—என் மனம் நினையாது" என்று எப்படி நீர் சொல்லக் கூடும்? இருள்தருமாஞாலத்தில் உள்ளவரை அஜ்ஞானம் வந்து சூழாதோ? என்று சிலர் கேட்க, எம்பெருமானாரை இவ்வுலகில் வந்தடைந்தபின் என் மனம் விவேகமின்றி மற்ற ஒன்றை அறியும்படி (விரும்பும்படி) ஆகவே ஆகாது என்கிறார். வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கருதாது அழகிய மணவாளனடியார்களான பாகவதோத்தமர்களைத் தமக்குப் பந்துக்களாகத் திருவுள்ளம்பற்றும் உத்தமரும், நல்லதவமுடையோர்களால் (ப்ரபன்ன ஜனங்களால்) போற்றப் படுபவருமான எம்பெருமானாரை இந்த நிலவுலகில் ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேன். என்னைப் பேதைமை அணுகாது.

பேதையர்வேதப் பொருளிதென்றுன்னி *பிரமநன்றென்று
ஓதி மற்றெல்லாவுயிரும்அஃதென்று *உயிர்கள்மெய்விட்டு
ஆதிப்பரனோடொன் றாமென்றுசொல்லும் அவ்வல்லலெல்லாம்
வாதில்வென்றான் *எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே 58

கீழே பலபடிகளாலும் எம்பெருமானார் பாஹ்யமத நிரஸனம் (வேதங்களுக்குப் புறம்பான சமயங்களைக் கண்டிக்கை) பண்ணினபடிகளைப் பேசினார். இனி குத்ருஷ்டி (வேதங்களைப்ர மாணமாகக் கொண்டு தவறான அர்த்தம் கற்பிப்பவர்) நிரஸனஸாமர்த்யத்தைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். குத்ருஷ்டிகளான புத்திகேடர்கள், "இதுதான் வேதங்களின் உண்மைப் பொருள்: பரப்ரஹ்மமொன்றே உண்மை; அது தவிர (தோற்றும்) எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே; சரீரத்தை விட்ட ஜீவராசிகள் ஸர்வகாரணமான பரப்ரஹ்மத்தோடே ஐக்யமடை கின்றன" என்று சொல்லும் தவறான பொருள்களை (பிதற்றல்களை) வாதில் வென்று விசிஷ்டாத் வைத தத்வத்தை ஸ்தாபித்தருளினார்.

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் *கலியிருளே
மிடைதருகாலத்து இராமாநுசன் *மிக்கநான்மறையின்
சுடரொளியால் அவ்விருளைத்துரந்திலனேல் உயிரை
யுடையவன் *நாரணனென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே. 59

எம்பெருமானார் இப்படி குத்ருஷ்டிநிரஸனம் செய்யாவிடிலும் ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து உலகத்தவர்கள் ஸர்வேச்வரனே ஸர்வஸ்வாமி என்று அறியகில்லார்களோ? என்று சிலர் வினவ பதில் சொல்லுகிறார். கடல்களை எல்லையாகக் கொண்ட இப்பரந்த வுலகில் எல்லா இடங்களிலும் கலிகோலாஹலத்தால் அஜ்ஞானமான இருள் மண்டிக் கிடக்கையில் எம்மண்ணல் இராமாநுசன் வந்து தோன்றி நான்கு வேதங்களின் ஒளியான நன்ஞான விளக்கேற்றி கலியிருளை ஒழித்திராவிட்டால் ஸகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் சேஷி (ஜீவாத்மாக்கள் உடைமைகள்; ஈச்வரன் உடையவன்—ஸ்வாமி) ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று யாரும் நிச்சயித்து அறியகில்லார்கள்.

உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் *திருவாய்மொழியின்
மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும் * மாமலராள்
புணர்ந்தபொன்மார்பன் பொருந்தும்பதிதொறும் புக்குநிற்கும்
குணந்திகழ்கொண்டல் *இராமாநுசனெம் குலக்கொழுந்தே. 60

எம்பெருமானாருடைய ஞானவைபவத்தைப்பேசினார் கீழே; பக்தி வைபவத்தைப்பேசு கிறார் மேலே. ஆத்மகுணபூர்த்தியால் ப்ரகாசிப்பவராய், காளமேகம் போல பரமஉதாரராய், எங்கள் (ப்ரபன்ன) குடிக்குத் தலைவராய் உள்ள எம்பெருமானார், உண்மை நன்ஞானம்

கைபுகுந்த தத்வஜ்ஞர்கள் கோஷ்டிகளிலும், (மகிழமலரின்) மணம் மிக்க திருவாய்மொழியின் இனிய இசை கேட்குமிடங்களிலும், ச்ரிய :பதியான எம்பெருமான் உகந்தருளி வர்த்திக்கும் திவ்ய தேசங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பர். திருவாய்மொழி பாடுமிடங்களிலும் திவ்யதேசங்களிலும் ஆசையுடன் புக்கு அவற்றிலே ஆழங்கால் பட்டு நில்லாநிற்பர் ஸ்வாமி. இது பக்தி வைபவமிருக்கும் படி.

தொழுந்துவிட்டோடிப்படரும் வெங்கோள்வினையால் *நிரயத்
தழுந்திவிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும் *அருமுனிவர்
தொழும்தவத்தோன்எம்மிராமாநுசன் தொல்புகழ்சுடர்மிக்கு
எழுந்தது *அத்தால்நல்லதிசயம் கண்டதிருநிலமே. 61

குணந்திகழ் கொண்டல் என்றார் கீழே. குணவைபவமிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் இங்கு. ''எல்லாம் கண்ணன்'' என்கிறபடியே நமக்கு ஸகலமும் எம்பெருமான் என்று ஒழுகும் அருமுனிவர் தொழும்படியுள்ளவரும், ப்ரபத்தியான மஹாதபஸ்ஸையுடையராய் எனக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்கள், மேல்மேலும் தலைபெற்று அதிசீக்ரமாய் விஸ்தாரமடைவதாய், கொடியதாயுள்ள ப்ரபலமான கர்மங்களாலே ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில் அழுந்திக் கிடந்த என்னை நான் இருக்குமிடத்திலே வந்து ஆட்கொண்டன; நீசனான அடியேனிடம் கலசியும் ஸ்வாமிகுணங்கள் விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கின்றன. என்ன ஆச்சரியம் இந்த நிலவுலகில்!

இருந்தேனிருவினைப்பாசம்கழற்றி *இன்றுயான் இறையும்
வருந்தேனினி எம்மிராமாநுசன் *மன்னு மாமலர்த்தாள்
பொருந்தா நிலையுடைப்புன்மையினோர்க்கொன்றும் நன்மை செய்யாப்
பெருந்தேவரைப்பரவும் *பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே. 62

தம்முடைய கர்மஸம்பந்தமறப் பெற்றதால் க்ருதார்த்தரானமையைச் சொல்லுகிறார். எப்போதும் பெரிய பெருமாளைப் போற்றித் துதிப்பவரும், நம்ஸ்வாமீ எம்பெருமானாருடைய இணைந்த திருவடித்தாமரைகளிலே அன்பொன்றில்லாத நீசர்கள்பால் ஸ்நேஹலேசமுமில்லாதவர்களுமான கூரத்தாழ்வான் போன்ற மஹாநுபாவர்களுடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து புண்ணியபாபங்களாகிற இருவகைக் கர்மபந்தங்களினின்றும் விடுபட்டவனான அடியேன் இறையும் (சிறிது அளவும்) வருந்தமாட்டேன்; அன்றியே, எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவருக்கு ஒரு நன்மையும் செய்யேன் என்று திருவுள்ளம் பற்றியுள்ள பெரிய பெருமாள் என்றும் அந்வயிக்க அமையும்

பிடியைத்தொடரும் களிறென்ன *யானுன்பிறங்கியசீர்
அடியைத்தொடரும்படி நல்கவேண்டும் *அறுசமயச்
செடியைத்தொடரும் மருள்செறிந்தோர்சிதைந்தோட வந்துஇப்
படியைத்தொடரும் *இராமாநுசா! மிக்கபண்டிதனே! 63

அநிஷ்டமான கர்மஸம்பந்தமறுந்தபடியைச் சொன்னார் கீழே. இஷ்டப்ராப்தியான எம்பெருமானார் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்துக்கு அத்திருவடிகளில் அன்பு பூண்டொழுகும் படியான நிலையை அருளும்படி ஸ்வாமியையே வேண்டுகிறார். வேதபாஹ்யமான ஆறுசமயம் என்ற புதரில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி புத்தி கேடரான மூடர்கள் சிதைந்து ஓடும்படியாக வந்து அவதரித்தவரும் அடியோங்களை விஷயீகரிப்பதற்காகப் பின்தொடர்கின்றவரும்,நிரவதிக ஞானம் படைத்தவருமான ஸ்வாமியே! பிடியை (பெண் யானையை) அதன் மேலுள்ள காதலால் விடாமல் தொடரும் களிறு (ஆண்யானை) போல ஸௌந்தர்யாதி குணங்களால் பிரகாசிக்கும் தேவரீருடைய சரணாரவிந்தங்களில் அடியேனுக்கு என்றும் மாறாத பக்தியை தேவரீரே ப்ரஸாதிக்க வேண்டும்'

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் *ஆனந்தம்பாய்மதமாய்
விண்டிட எங்களிராமாநுசமுனிவேழம் *மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக்கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது *வாதியர்காள்! உங்கள்வாழ்வற்றதே. 64

"அறுசமயச் செடியைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோடவந்து" என்று பாஹ்யர்களைச் சிதைத்தற்காக எம்பெருமானார் எழுந்தருளியதைச் சொன்னார் கீழே. ப்ரதி பக்ஷிகளான பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நோக்கி உங்கள் வாழ்வு இனிப்போயிற்றென்கிறார். துர்வாதங்களைப் பண்ணும் புறச்சமயிகளே! எங்களுக்கு விதேயமாயிருக்கும் ராமாநுசனென்னும் மதயானையானது "பண்ணார்பாடல்" என்னும்படி நம்மாழ்வார் பாடி உபகரித்தருளின இன்புறும் செந்தமிழ்க்கவிகளான திருவாய்மொழியால் (அதை அநுஸந்திப்பதால்) விளைந்த ஆநந்தமாகிற மதம் ஒழுகா நிற்க, ஸத்யவாதியான வேதமென்கிற பெரிய தண்டத்தை (தடியை) ஏந்திக்கொண்டு உங்கள்பாடே வந்து கொண்டிருக்கிறது. இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்லை —என்கிறார். (ப்ரதிபக்ஷிகளாகிற கேட்டினின்றும் உலகம் பிழைத்தது என்கிறபடி)

வாழ்வற்றது தொல்லைவாதியர்க்கு *என்றும்மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம்தாரணிபெற்றது *தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்தகுணத்தினர்க்கு அந்
நாழற்றது *நம்மிராமாநுசன்தந்த ஞானத்திலே. 65

இப்படி எழுந்தருளின எம்பெருமானார் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை வெல்லும்படி அருளின ஞானத்தால் பலித்தவைகளைச் சொல்லுகிறார். நம் ஸ்வாமியான எம்பெருமானார் தம் உபதேசங்களாலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களாலும் உபகரித்தருளின ஞானத்தினால் நெடுங்காலம் துர்வாதம் பண்ணிவந்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுடைய வாழ்வு அற்றது (அவர்கள் மதம் அழிந்தது). பயிருடன் எழும் புற்பூண்டான களையை அகற்றவே, பயிர் ஓங்கி வளருமாப்போலே துர்வாதிகள் ஒழிய, வைதிகர்கள் குறையற்றவர்களாக ஆனார்கள். பாகவதர்கள் ஸஞ்சரிப்பதால் இப்பூவுலகம் வாழ்ச்சியடைந்தது; உண்மைத் தத்துவங்களைத் தெரிவிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ஸந்தேஹமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவையாயின. லோகத்தவரும் குற்றமற்ற நல்பினராயினர். இது ஒரு ஞான வைபவமிருந்தபடி என்! என்று ப்ரீதராகிறார்.

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு *நாடொறும்நைபவர்க்கு
வானம்கொடுப்பது மாதவன் *வல்வினையேன்மனத்தில்
ஈனம்கடிந்தவிராமாநுசன் தன்னையெய்தினர்க்குஅத்
தானம்கொடுப்பது *தன்தகவென்னும் சரண்கொடுத்தே. 66

எம்பெருமானாருபகரித்த ஞான வைபவத்தைக் கீழே அருளிச் செய்து இதில் அவருடைய மோக்ஷப்ரதான வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார். ச்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷம் கொடுப்பது, ஞானம் பக்திரூபமாகி அது கனிந்து (பழுத்து) அதனால் எப்போதும் நெஞ்சுருகி நிற்பவருக்கேயாம். மஹாபாபியான அடியேன் மனதிலுள்ள மாசையெல்லாம் போக்கிய எம்பெருமானார் தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு விண்ணாடு (பரமபதமான மோக்ஷம்) அளிப்பது தம்முடைய க்ருபையாலே. (மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் எம்பெருமானாரிட்ட வழக்காயிருக்கும்படி எம்பெருமானருள் இவரிடம் தேங்கியுள்ளமையால் உடையவரும் மோக்ஷமளிக்க வல்லவர் என்றபடி).

சரணமடைந்த தருமனுக்கா *பண்டுநூற்றுவரை
மரணமடைவித்த மாயவன் *தன்னை வணங்கவைத்த
கரணமிவை உமக்கன்றென்றிராமாநுசன் உயிர்கட்கு
அரணங்கமைத்திலனேல் *அரணார் மற்றிவ்வாருயிர்க்கே. 67

எம்பெருமானாருடைய ஞானப்ரதத்வ மோக்ஷப்ரதத்வ ஸாமர்த்யத்தை யருளிச் செய்தார் கீழே. எம்பெருமானை அடைவதற்கென்று தரப்பட்ட அவயவங்களை விஷயாந்தரங்களில் விஞக்காமல் தம் உபதேசமுகத்தால் நியமித்து நம்மை ரக்ஷித்திலரேல் இவ்வாத்மாவுக்கு வேறு யாரும் ரக்ஷகரில்லை என்கிறார்.

தன்னைப் புகலாகப்பற்றிய தருமனுக்காக, கௌரவர்கள் நூற்றுவரையும் "கொல்லாமாக் கோல் கொலை செய்து" என்கிறபடியே மரணமடையும்படி ஸங்கல்பம் பண்ணியருளின எம்பெருமான் தன்னைவணங்குவதற்கென்று இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய இந்த உடலைக் கொடுத்தான்; உங்களிஷ்டப்படி ஸுகமநுபவிப்பதற்கல்ல என்று எம்பெருமானார் உபதேசித்து நம்மைக்காக்கவே நாம் எம்பெருமானை வணங்கி வாழும்படியாயிற்று. இல்லையேல் நமக்குக் காப்பாராரினியே?

ஆரெனக்கின்று நிகர்சொல்லில் *மாயனன்றைவர் தெய்வத்
தேரினில் செப்பிய கீதையின்செம்மை *பொருள்தெரியப்
பாரினில் சொன்ன விராமாநுசனைப் பணியும் நல்லோர்
சீரினில் சென்றுபணிந்தது *என்ஆவியும் சிந்தையுமே. 68

"பார்த்தம் ரதிநம் ஆத்மாநம் ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார" என்கிறபடியே பார்த்தஸாரதியாய், தன்னடியார்க்கு அடிமைசெய்த ஆஸ்சர்யபூதனான எம்பெருமான் அன்று தெய்விகமான திருத்தேர்த்தட்டிலிருந்து அருளிச்செய்த மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தையின் சீரியபொருள்களை (அர்ஜுனனொருவனுக்காக அன்று சொல்லப்பட்டதை) இன்று உலகத்தவர் எல்லாருமறிந்து வாழும்படி உபதேசித்தருளிய எம்பெருமானாரை அடிபணியும் ஸத்துக்களுடைய கல்யாணகுணங்களில் என் ஆவியும் சிந்தையும் படிந்து விட்டன. எனக்கு ஒப்பவர் இவ்வுலகில் உண்டோ?

சிந்தையினோடுகரணங்கள் யாவும்சிதைந்து *முன்னாள்
அந்தமுற்றாழ்ந்ததுகண்டு *அவையென்தனக்கன்றருளால்
தந்த வரங்களும் தன்சரண்தந்திலன் தானதுதந்து*
எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடுத்தனின்றென்னையே. 69

எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பணிந்தவர் விஷயத்தில் தமக்குள்ள ப்ராவண்யத்தைச் சொன்னவர் எம்பெருமான் தமக்குப் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். ஸ்ருஷ்டி காலத்துக்கு முன்பு (ப்ரளய காலத்தில்), மனதும் மற்ற இந்திரியங்களும் அழிந்து அசித்தோடே ஒன்று என்னலாம்படி ஒன்றிக்கிடந்தபடி கண்டு, ஆத்மாவைப் பிரித்தெடுத்து உடலையும் இந்த்ரியங்களையும் தன்க்ருபையாலே தந்து உபகரித்த பெரியபெருமாளும் தன் திருவடிகளைக் காட்டித் தந்து வாழ்விக்கவில்லை; எம்பெருமானார் என்னை வாழ்விக்க என்று வந்து, "அரங்கன் செய்தாளிணையோடு ஆர்த்தான்" என்னும்படி அந்தத்திருவடிகளைத் தஞ்சமாகக் காட்டி வாழ்வித்தனர்.

என்னையும்பார்த்தென்னியல்வையும்பார்த்து *எண்ணில் பல்குணத்த
உன்னையும்பார்க்கில் அருள் செய்வதேநலம் *அன்றியென்பால்
பின்னையும்பார்க்கில்நலமுளதே உன்பெருங்கருணை
தன்னை என்பார்ப்பர்? *இராமாநுசா! உன்னைச்சார்ந்தவரே. 70

எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தை நினைந்து உருகினவர் ஸ்வாமிதிருமுகத்தைப் பார்த்து இதை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறார்: ஸ்வாமிந்! நன்மையேதுமில்லாமல் தீமையே உருவான என்னையும் என் இயல்பையும் நோக்கி, எண்ணுக்கு அடங்காத பல கல்யாண குணங்களுடைய தேவரீரையும் நோக்குமளவில், தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைக்கு அடியேனை விஷயமாக்குவதே நலம். இப்போதுபோல் எப்போதும் அடியேனை

நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ரக்ஷித்தருள வேண்டும். ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்னிடம் தகுதி என்னக்கூடிய நலன் ஒன்றுமே இல்லை. அருள்செய்ய என்பால் நலன் வேண்டினுல் (தேவை யிட்டால்) தேவரீருடைய அடியார்கள் தேவரீருடைய பெருங்கருணைக்கு இழுக்காக நினையார்களோ? "நின் சாயையழிவு கண்டாய்" என்றபடி.

சார்ந்ததென்சிந்தை உன்தாளிணைக்கீழ் *அன்புதான்மிகவும்
கூர்ந்தது அத்தாமரைத்தாள்களுக்கு *உன்தன்குணங்களுக்கே
தீர்ந்ததென்செய்கை முன்செய்வினை நீசெய்வினையதனல்
பேர்ந்தது *வண்மையிராமாநுசா! எம்பெருந்தகையே! 71

இவர் விண்ணப்பத்தைச் செவியுற்ற எம்பெருமானாரும் இசைந்து தம்முடைய விசேஷ கடாக்ஷத்தினுல் இவருடைய ஞானத்தைத் தம் விஷயத்திலேயூன்றும்படி மலர்த்தியருள, தாம்பெற்ற பேறுகளைப் பேசுகிறார் பரம ஔதார்ய குணம் படைத்தவராய் அதனல் எழுதிக்கொண்ட பெருந்தகையான ஸ்வாமின்! என்னுடைய நெஞ்சு தேவரீர் திருவடிகளில் பொருந்திவிட்டது; பரம போக்யமான அந்தத் திருவடிகளில் அடியேனுக்கு பக்தி பெருகாநின்றது; என்னுடைய வ்ருத்தி (கார்யங்கள்) தேவரீருடைய குணங்களுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தது; அடியேன் சேமித்து வைத்திருந்த பாபங்கள் எரிந்து போயின. எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை.

கைத்தனன் தீயசமயக்கலகரை *காசினிக்கே
உய்த்தனன் தூயமறைநெறிதன்னை *என்றுன்னியுள்ளம்
நெய்த்தவன்போடிருந்தேத்தும் நிறைபுகழோருடனே
வைத்தனனென்னை *இராமாநுசன்மிக்கவண்மைசெய்தே. 72

எம்பெருமானாரின் ஔதார்யத்தாலே தாம் பெற்ற பேறுகளைப் பேசி க்ருதார்த்தரானார் கீழ்; இன்னமும் தமக்குச் செய்கிற பேருதவிகளை நினைத்து உருகுகிறார்; துர்வாதிகளுடைய துஷ்டமதங்களை எல்லாம் அழித்து மறைநெறியை (வேதவர்க்கத்தை) நிலைநாட்டியருளினார் நம்ஸ்வாமி; இந்த வைபவத்தில் ஈடுபட்டு உள்ளம் கனிந்திருக்கும் மஹான்களோடே அடியேனும் ஒருவன் என்று எண்ணலாம்படி ஆக்கியருளினார். இது ஒரு மஹோபகாரம் [illegible]த்தபடியே! என்று உருகுகின்றார். அல்லது—அஸத்துக்கள் நடுவே கிடந்த என்னை அடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நடுவே வாழும்படி பண்ணியருளினார் என்னவுமாம்.

வண்மையினுலும் தன்மாதகவாலும் *மதிபுரையும்
தண்மையினுலும் இத்தாரணியோர்கட்கு *தான்சரணுய்
உண்மைநன்ஞான முரைத்த விராமாநுசனை யுன்னும்
திண்மையல்லாலெனக்கில்லை *மற்றோர்நிலை தேர்ந்திடிலே. 73

தம்முடைய ஔதார்யாதி கல்யாண குணங்களினாலே இவ்வுலகத்தவர்க்குத்தாமே ரக்ஷகராய் உண்மை நன்ஞானமளித்த எம்பெருமானாரைப்போற்றுவது தவிர்த்து வேறு தரிப்பு இல்லை என்கிறார். தம்முடைய பரம க்ருபையாலும் வள்ளல்தனமான ஔதார்யத்தாலும், சந்திரனையொத்த திருவுள்ளக்குளிர்ச்சியாலும் இப்பூவுலகத்தவர்களுக்கு ரக்ஷகராய் நல்லுபதேசங்களையருளிய எம்பெருமானாரை அநவரதமும் சிந்திப்பதில் உறுதியுள்ளவனுயிராநின்றேன்.

தேரார் மறையின்திறமென்று *மாயவன்தீயவரைக்
கூராழிகொண்டுகுறைப்பது *கொண்டலனையவண்மை
ஏரார்குணத்தெம்மிராமாநுசன் அவ்வெழில்மறையில்
சேராதவரைச்சிதைப்பது *அப்போதொருசிந்தைசெய்தே. 74

கீழே சொன்ன உண்மை நன்ஞானத்துக்கு விரோதிகளான வேதபாஹ்யர்களையும் குத்ருஷ்டிகளையும் அழியும்படி செய்த ப்ரகாரம் ஸர்வேச்வரனை விட ஆயாஸமின்றியே செய்தருளுவதே! என்று நைகிறார். தன்னுடைய சாஸனரூபமான வேதம் சொல்வது இது என்று நிரூபித்தறியாமல் (அதன்படி நடவாமல்) தவறான பொருள்கூறி துர்நடத்தையில் உழலும் குத்ருஷ்டிகளையும் வேதத்தைப்ரமாணமாகவே கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும் அழிக்க எம்பெருமான் கூரிய திருவாழியைக் காரியம் கொள்ளுகிறான். ஸமஸ்தகல்யாண குணங்களையுடையவரான—குறிப்பாக (பிறர்க்குதவித்தன்னையே யழித்துக்கொள்ளும்) மேகம்போன்ற ஔதார்ய குணமுடைய—எம்பெருமானுர் இந்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிரஸனம் பண்ணுவது அவர்களுடைய வாதங்களைத் தம் சிந்தனு ஸாமர்த்யத்தினால் களைந்தொழித்துவிடுவதினால்.

செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும் *திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி *நங்கண்முகப்பே
மொய்த்தலைத்துன்னைவிடே னென்றிருக்கிலும்நின்புகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து *இராமாநுசா! என்னைமுற்றுநின்றே. 75

தேவுமற்றறியேன் என்ற நிலை தமது என்கிறார். [வயல்களில் சங்குகளானவை அழகிய முத்துக்களை உண்டாக்குமிடம் திருவரங்கம்; இத்தன்மையதான திவ்யதேசத்துக்கு நாதன் ஸ்ரீரங்கநாதன் அந்த] எம்பெருமான் (ஸ்ரீரங்கநாதன்) கூரா ராழி வெண்சங்கேந்தி எதிரேவந்து தன்னைக் காட்டி, தன்னழகாலே தன்னிடம் ஈடுபடுத்திக்கொண்டு "உன்னை விடேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி; நின்றவிடத்தைவிட்டுப் பெயராமல் நின்றாலும், ஸ்வாமிந்! (எம்பெருமானுரே) தேவரீருடைய குணங்களே என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும்; பகவத் வைலக்ஷண்யம் கண்டு அதில் தோள் மாறக்கடவேன்.

**நின்றவண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும் *நிறைவேங்கடப்பொற்
குன்றமும்வைகுந்தநாடும் குலவியபாற்கடலும்*
உன்றனக்கெத்தனையின்பந்தரும், உன்னிணைமலர்த்தாள்
என்றனக்குமது *இராமாநுசா! இவையீந்தருளே. 76

பகவத் வைலக்ஷண்யத்தை நேரில் கண்டாலும் தேவரீரையொழிய வேறு அறியேன் (தெய்வமாகக் கொள்ளேன்) என்றதைக்கேட்ட எம்பெருமானுர் மிகவும் உகந்து இவருக்கு என் செய்வோம்? என்றுள்ளதாகக் கண்ட அமுதனுர், "ஸ்வாமீ எம்பெருமானுரே! அடியேனுக்கு வேறொன்றும் வேண்டா; தேவரீருடைய இணைமலர்த்தாள் (திருவடிகள்) களையே ப்ரஸாதித்தருளவேண்டும் என்று ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணி வேண்டிக் கொள்ளுகிறார். பெரும்புகழ் படைத்த திருவேங்கடமென்னும் திருமலை, ஸ்ரீவைகுண்டமான திருநாடு, அவன் விரும்பியுறையும் பாற்கடல் இவை தேவரீருக்கு எவ்வளவு இன்பம் தருமோ அவ்வளவு இன்பம் எனக்கு தேவரீருடைய திருவடிகள் பயக்கும். அவற்றையே ப்ரஸாதித்தருள வேண்டும் என்கிறார்.

ஈந்தனனீயாதவின்னருள்*எண்ணில்மறைக்குறும்பைப்
பாய்ந்தனன் அம்மறைப்பல்பொருளால் *இப்படியனைத்தும்
ஏய்ந்தனன்கீர்த்தியினுல் என்வினைகளை வேர்பறியக்
காய்ந்தனன் *வண்மையிராமாநுசற்கென் கருத்தினியே. 77

தாம் வேண்டியபடியே திருவடித்தாமரைகளைக் கொடுத்தருளப்பெற்று அவர் செய்த உபகாரங்களை நினைந்து இவையனைத்தும் செய்து இன்னும் செய்வதாக நினைத்தருளுவது ஏதோ? என்கிறார். இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்குமே உபகரியாதபடி விலக்ஷணமான அருளை அடியேன்பால் ஈரந்தார். எண்ணிறந்த வேத விரோதிகளை அம்மறையின் உட்பொருள் கொண்டே கண்டித்தார். பூமியெங்கும் தம்கீர்த்தி விளங்கும்படி வ்யாபித்தார். என் பாபங்

களை வேரோடு அறும்படி ஒழிக்கும் பரம உதாரரான எம் ஸ்வாமிக்கு இன்னும் என்செய்ய வேண்டுமெனத் திருவுள்ளமோ? (ஏய்ந்த வண் கீர்த்தியினால் என்றும் பாடமுண்டு. அப்படியாகில் ஸ்வாமியோடு ஸம்பந்தமுள்ளவனன்றோ இவன் என்று பாபங்கள் தாமே அகன்று போம் என்று பொருள்தேறும்).

கருத்தில்புகுந்துள்ளில்கள்ளம்கழற்றி *கருதரிய
வருத்தத்தினால் மிகவஞ்சித்து *நீ யிந்தமண்ணகத்தே
திருத்தித்திருமகள்கேள்வனுக்காக்கியபின் என்னெஞ்சில்
பொருத்தப்படாது *எம்மிராமாநுச! மற்றோர்பொய்ப்பொருளே. 78

இப்படி ஸ்வாமி பண்ணிய உபகாரங்களைச் சொல்லியபிறகு, தம்மைத் திருத்துகைக்காக அவர் பட்ட பாட்டையெல்லாம் சொல்லி, இப்படி அடியேனைத் திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்கடியனாக்கியபின் வேறு எதிலும் என்நெஞ்சு பொருந்ாதென்கிறார். தூர இருந்து திருத்தப்போகாதென்று என்நெஞ்சில் வந்து புகுந்து அதிலுள்ள மாசுகளைப்போக்கி, தரிசை விளைநிலமாக்குவார்போலே செய்காலாக்கி, தேவரீருக்கு உத்தேச்ய விஷயமான ச்ரிய:பதிக்கு அந்தரங்க கைங்கர்யத்துக்கும் தகுதியுள்ளவனாகத் திருத்திப்பணி கொண்டபின்னர் அடியேன் மனத்தில் தேவரீர் அறிவித்த உண்மைப் பொருளன்றி அதற்குப்புறம்பான பொய்ப் பொருள் ஒன்றும் நிலைபெறாது.

பொய்யைச்சுரக்கும் பொருளைத்துரந்து *இந்தப்பூதலத்தே
மெய்யைப்புரக்கும் இராமாநுசன்நிற்க *வேறுநம்மை
உய்யக்கொள்ளவல்லதெய்வமிங்கியாதென்று உலர்ந்து; அவமே
ஐயப்படாநிற்பர் *வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே 79

எம்பெருமானார் உண்மை நன்ஞானத்தைக் கொடுக்கையாலே பொய்நின்ற ஞானம் தமக்குப் பொருந்ாதென்றார் கீழே. உஜ்ஜீவநருசியுண்டாகப் பெற்றவர் இந்த ஞானத்தையிழந்து இவ்விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போருகிற படியைக் கண்டு வருந்துகிறார் இங்கு. இந்நிலவுலகில் பொய்யான அர்த்தங்களையே ப்ரசாரம் செய்யும் புறமதத்தவர்களைக் கண்டித்து ஸத்யத்தை ரக்ஷிக்கும் எம்பெருமானார் யாரொருவர் வருவார் என்று எதிர்நோக்கி இருக்கச் செய்தே, இவரைவிட்டுவிட்டு நம்மை வாழ்விக்க வல்ல தெய்வம் எது என்று நல்ல ஞானத்தைப் பெறாமல் (இழந்து) உழல்கின்றனரே! அந்தோ பரிதாபம்!

நல்லார்பரவுமிராமாநுசன் *திருநாமம்நம்ப
வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள்யவர் *அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலுமென்றுமெப்போதிலுமெத்தொழும்பும்
சொல்லால்மனத்தால் *கருமத்தினால்செய்வன் சோர்வின்றியே. 80

ஸ்வாமியை ஆச்ரயிக்காத ஸம்ஸாரிகள் நிலைகண்டு இழவுபட்டவர் இவ்விஷயமே உத்தேச்யம் என்றிருப்பாரை உத்தேச்யரென்றிருக்குமவர்க்கே ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி அடிமை செய்வேனென்கிறார். நல்லார் நவில் குருகூர்நகரான் என்னுமா போலே ஸத்துக்களெல்லாம் ப்ரேம பரவசராய்க் கொண்டாடும் எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தைத் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்கும் மஹான்களையே எப்போதும் சிந்தித்திருக்கும் ராமாநுசனடியார்களுக்கே அடியேன் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் எல்லாப் படியாலும் அயராமல் அடிமை செய்வேன்.

சோர்வின்றிஉன்தன் துணையடிக்கீழ் *தொண்டுபட்டவர்பால்
சார்வின்றிநின்றவெனக்கு *அரங்கன்செய்ய தாளிணைகள்
பேர்வின்றியின்று பெறுத்துமிராமாநுச! இனியுன்
சீரொன்றியகருணைக்கு *இல்லைமாறு தெரிவுறிலே. 81

எம்பெருமானாருடைய கருணைக்கு ஒப்பேயில்லை என்கிறார். சோர்வில்லாமல் தேவரீர் இணையடிகளுக்குப் பணிவிடை செய்யும் மஹான்கள் பக்கலில் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லாமல் இருந்த எனக்கு அவர்கள் திறத்து "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்" என்கிறபடியே, அடியேனைத்திருத்தி, பாகவத சேஷத்வத்தில் நிலையில்லாதவர்க்குத் தம்திருவடிகளைத் தராத ஸ்ரீரங்கநாதனின் செந்தாமரையடிகளை நான் என்றும் பிரியாதபடி என்தலைக்கு அணியாய் அடையும்படி செய்த ஸ்வாமிந்! ஆராய்ந்து பார்க்கில் தேவரீருடைய மேலான திருவருளுக்கு ஒப்பு ஏதுமில்லை.

தெரிவுற்றஞானம் செறியப்பெறாது *வெந்தீவினையால்
உருவற்றஞானத்து உழல்கின்றவென்னை *ஒருபொழுதில்
பொருவற்றகேள்வியனாக்கிநின்றான் என்ன புண்ணியனோ?
தெரிவுற்றகீர்த்தி *இராமாநுசனென்னும் சீர்முகிலே. 82

எம்பெருமானார் தமக்கருளிய உபதேச பரம்பரைகளை அநுஸந்தித்து உருகி என்ன தார்மிகரோ இந்த ஸ்வாமி! என்கிறார். இது நன்று, இது தீது என்ற பகுத்தறிய இல்லாமல் மிகக் கொடுவினை படைத்து, நின்றவாறில்லா நெஞ்சினையுடையேனாய் எங்கும் திரிந்து நின்ற என்னை ஒரு இமைப்பொழுதில் ஒப்பற்ற கேள்வியனாக்கி (பலநாள் கேட்டறிந்ததனால் பிறக்கும் தெளிவற்ற ஞானம் உள்ளவனாக்கி) யருளியவரும், பெரும்புகழ் படைத்தவரும், "குணந்திகழ் கொண்டல்" என்னும்படி பரம உதாரருமான எம்பெருமானார் என்ன புண்ணியனோ? (ஒப்பற்றதார்மிகர் என்றபடி).

சீர்கொண்டு பேரறம்செய்து *நல்வீடுசெறிதுமென்னும்
பார்கொண்டமேன்மையர் கூட்டனல்லேன் *உன்பதயுகமாம்
ஏர்கொண்டவீட்டை எளிதினிலெய்துவன் உன்னுடைய
கார்கொண்டவண்மை *இராமாநுசா! இதுகண்டுகொள்ளே. 83

நான் ப்ரபத்தி பண்ணி பரமபதம் பெறுவார் கோஷ்டியன் அல்லேன்; தேவரீர் திருவடிகளாகிற மோக்ஷத்தை தேவரீருடைய பரமக்ருபையாலே பெறுமவன் என்கிறார். சமம், தமம் முதலிய ஆத்மகுண பரிபூர்ணராய், உயர்ந்த தர்மமாகிற (அவனே கீதையிலுபதேசித்த) ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்து, நமக்கு பேறு ஸித்தம் என்றிருக்கும் பகவத்ப்ரபன்னருடைய திரளுக்குட்பட்டவனல்லேன். தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற மோக்ஷத்தை மேகத்தினும் அதிசயித்த தேவரீருடைய ஔதார்யத்தின் பலத்தினால் ச்ரமமின்றியே பெறுவேன். இது நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

கண்டுகொண்டேனெம்மிராமாநுசன்தன்னை *காண்டலுமே
தொண்டுகொண்டேனவன் தொண்டர்பொற்றாளில் *என்தொல்லைவெந்நோய்
விண்டுகொண்டேனவன் சீர்வெள்ளவாரியைவாய்மடுத்தின்று
உண்டு கொண்டேன் *இன்னமுற்றனவோதிலுலப்பில்லையே. 84

இனிமேலும் பெறவிருக்குமவை பலவுண்டாகிலும் இதுவரை பெற்றவைகளே எல்லையற்றவை என்கிறார். நம்மை உத்தரிப்பிக்க வந்தவதரித்தவர் என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை உள்ளபடி கண்டு கொண்டேன்; இப்படி அறிந்து, அவரோடு நின்றுவிடாமல் அவரடியார்களுடைய திருவடிகளில் அடிமைப்பட்டேன். இதனால் அநாதியாய்ச்சேர்ந்த என்கொடுவினைகள் களையப்பெற்றேன். அவருடைய கல்யாணகுணமாகிற கடலை என் வாயார அநுபவிக்கப் பெற்றேன். இன்னமும் நான் பெற்றவற்றைச் சொல்லப்புகில் அதற்கொரு முடிவேயிராது,

ஓதியவேதத்தினுட்பொருளாய் *அதனுச்சிமிக்க
சோதியைநாதனெனவறியாது உழல்கின்றதொண்டர்*
பேதைமைதீர்த்தவிராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
பாதமல்லாலென்தனுருயிர்க்கு *யாதொன்றும்பற்றில்லையே. 85

"கண்டுகொண்டேன்—அவன் சீர் வெள்ளவாரியை உண்டுகொண்டேன்" என்றும், "அவன் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டுகொண்டேன்" என்றும் கீழே சொன்னதில் ஸ்வாமிக்கு அநங்யார்ஹராயிருப்பார் திருவடிகளே தமக்குப்பரம உத்தேச்யமென்கிறார். "ச்ருதி சிரஸிவிதீப்தே" என்றும் "உளன்சுடர் மிகுசுருதியுள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தாங்கள் அதிகரித்த வேதத்தின் உச்சியில் சுடர்ச்சோதியாய் ப்ரகாசிக்கிக்கிறவனை வகுத்த ஸ்வாமி என்று அறியகில்லாமல் கண்டவிடத்தில் தொண்டு பட்டுமன்று திரிகின்றவர்களுடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கடித்த எம்பெருமானாரைத் தொழுகையே தமக்கு நிரூபகமாம்படியான பெருமையுடையவர்கள் திருவடிகள் தவிர என்னுத்மாவுக்கு வேறு புகலில்லை.

பற்று மனிசரைப்பற்றி அப்பற்றுவிடாதவரே
உற்றாரெனவுழன்று ஓடிநையேனினி *ஒள்ளியநூல்
கற்றார்பரவு மிராமாநுசனைக் கருதுமுள்ளம்
பெற்றார்யவர் *அவரெம்மைநின்றாளும் பெரியவரே. 86

"இராமாநுசனைத்தொழும் பெரியோர் பாதமல்லால் எந்தனுருயிர்க்கொன்றும் பற்றில்லை" என்றவர் இதற்கு முன்பு அப்ராப்தவிஷயங்களில் மண்டியிருப்பாரை பந்துக்களாக மதித்திருந்தமைக்கு வருந்தி இனி அது செய்பேன், எம்பெருமானாரை நெஞ்சிலே அநவரதமும் கொள்பவரே என்னையாள உரியவர் என்கிறார். சிறந்த சாஸ்த்ரஞானமுள்ள பெரியவர்களாலே கொண்டாடப்படுகிற உடையவரை எக்காலத்திலும் தம் திருவுள்ளத்திலே ப்ரேமத்துடன் வைத்துப்பூசிக்கு மஹாநுபாவர்களே என்னையாளும் பூஜ்யர்கள்.

பெரியவர்பேசிலும் பேதையர்பேசிலும் *தன்குணங்கட்கு
உரியசொல்லென்று முடையவனென்றென்று *உணர்வின்மிக்கோர்
தெரியும்வண்கீர்த்தி இராமாநுசன் மறைதேர்ந்துலகில்
புரியுநன்ஞானம் *பொருந்தாதவரைப்பொரும்கலியே. 87

சேதனருடைய ஞானவ்யவஸாயங்களை (அறிவு, உறுதி) க்குலைக்கும் கலிகாலத்திலே உமது உறுதி ஒருபடிப்பட நிற்குமோ? என்று கேட்டால், நிற்கும்; கலியின் ஆட்சிக்கு விஷயம் எம்பெருமானார் உபதேசங்களுக்குப்புறம்பானவர்களே என்கிறார். ஞானத்தில் குறைவில்லாத மஹான்கள் பேசினுலும், சிரிய ஞானத்தராகிய பேதையர் பேசினுலும்—"பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர், அவ்வளவே வாசமலர்த்துழாய் மாலையான் வடிவு" என்றாற்போல, கற்றுணர்ந்தவர் பேசினுலும், கல்லாத அற்பர் பேசினுலும் அவரவர் நிலைக்குத் தகுந்தபடி துதிக்கத்தகுந்தவர் ஸ்வாமி. அப்படி துதிக்கப்படும் எம்பெருமானார் உபதேசங்களை ஆதரியாவர்களே கலிதோஷத்தால் வருந்துவார்கள்.

கலிமிக்கசெந்நெல் கழனிக்குறையல் *கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்கபாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து *அதனுல்
வலிமிக்கசீயமிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று *இப்புவனத்தில் வந்தமைபோற்றுவனே. 88

எம்பெருமானார் உபகரித்த ஞானத்தில் அந்வயமில்லாதாரை (உபதேசத்தால் திருந்தாதவரை) கலி நலியுமென்றார் கீழே. அந்த ஞானத்தை உபகரிக்கைக்காக அவர் வந்து அவதரித்தபடியை எண்ணி, அதைப் போற்றக்கடவேன் என்கிறார். நிலவளம் மிக்கதாய் செந்நெல்

அதிகமாய் விளையும் வயல்களையுடைத்தான திருக்குறையலூருக்கு நாயகனான கலியன் "ஒலி கெழுபாடல்" என்று த்வநி மிகுந்ததாயும் சாஸ்த்ரமே வடிவெடுத்ததாகவும் பாடின திவ்ய ப்ரபந்தங்களை நன்றாக அநுபவித்து அதனால் திருவுள்ளம் பூரித்து, ப்ரதிபக்ஷி மதங்களை நிரஸனம்பண்ணும் வலிமையுள்ள சிங்கமாய் நிற்கும் எம்பெருமானார் வேதங்களுக்குத் தவறான பொருள்களை கற்பிக்கும் துர்வாதிகளான புலிகள் இவ்வுலகில் மலிந்தன என்று அவைகளை கண்டிப்பதற்காக வந்து அவதரித்தமையைப் போற்றக்கடவேன்.

போற்றரும்சீலத்திராமாநுச! *நின்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேல் அதுதாழ்வுஅதுதீரில் *உன்சீர்தனக்கோ
ரேற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலும் என்மனமேத்தியன்றி
ஆற்றகில்லாது *இதற்கென்னினைவாயென்றிட்டஞ்சுவனே. 89

"நாளுமென்புகழ்க்கோவுனசீலம்" என்னுமா போலே புகழ்ந்து தலைக்கட்ட வரிதான சீலகுணத்தையுடைய ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களை உணர்ந்து உலகமறியப் பேசவேணுகில், தாழ்ந்தவனான அடியேன் அப்படிச் செய்வதால் தேவரீருக்கு இழுக்காகா நிற்கும். அதை அடியேன் தவிர்ந்திருக்கையே தேவரீருக்கு ஏற்றமாகும்; இப்படி அறிந்திருக்க, தேவரீருடைய புகழைப் பேசாமல் அடியேனால் தரித்திருக்க இயலவில்லை. இவ்விஷயத்தில் தேவரீர் திருவுள்ளம் எப்படியோ என்று அஞ்சிநிற்கிறேன் என்கிறார்.

நினையார்பிறவியை நீக்கும்பிரானை *இந்நீணிலத்தில்
எனையாளவந்தவிராமாநுசனை *இருங்கவிகள்
புனையார் புனையும்பெரியவர்தாள்களில் பூந்தொடையல்
வனையார் *பிறப்பில்வருந்துவர் மாந்தர்மருள்சுரந்தே. 90

இவர் அஞ்சுவன் என்றவாறே ஸ்வாமியானவர் "அஞ்சற்க" என்று இவர்பயமெல்லாம் போம்படி குளிரக் கடாக்ஷிக்க, அதனால் பயமற்று, இவ்வுலகத்து மாந்தர் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஏதாவது ஒரு நலம் செய்து வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, ஞான சூன்யராயிருந்து வருந்துகின்றனரே என்று இன்னாதாகிறார்.

பிறவிக்கடலான ஸம்ஸாரத்தை ஒழிக்கும் மஹோபகாரகராய், இம்மாபெரும் பூமியில் அடியேனையாட்கொள்வதற்தே வந்து பிறந்த ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை நினையாதவர்களாயும், அவர்விஷயமான பாடல்களைப் பாடாதவராயும், பாடும் பாக்யசாலிகளைப் பூசியாமலும் (அவர்கள் திருவடிகளில் பூவிட்டுப்பணியாத) மனிதர்கள் ஞானசூன்யர்களாய் ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் கிடந்து துன்பப்படுகின்றனரே—அந்தோ! பரிதாபம்.

மருள்சுரந்து ஆகமவாதியர்கூறும் *அவப்பொருளாம்
இருள்சுரந்தெய்த்த வுலகிருள்நீங்க *தன்னீண்டியசீர்
அருள்சுரந்தெல்லாவுயிர்கட்கும்நாதன் அரங்கனென்னும்
பொருள்சுரந்தான் *எம்மிராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியனே. 91

இப்படி தமக்கு அவ்வருகாயிள்ளவராயிருந்தும் இவர்கள் உஜ்ஜீவனார்த்தமாக எம்பெருமானார் செய்தருளின முயற்சிகளை எண்ணி அவரைக் கொண்டாடுகிறார். சைவாகமங்களைப் ரமாணமாகக் கொண்டு துர்வாதம் பண்ணும் பாசுபதர்கள் கூற்றைக்கேட்டு, அஜ்ஞானமே அதிகரிக்கப்பெற்று. அவர்கள் சொல்லும் கீழ்த்தரமான அர்த்தங்களாகிற இருள் மேலிட்டு அதனால் கெட்டுப்போன உலகத்தவர்களுடைய அகவிருள் போகும்படி தம்பரமக்ருபையைப் பெருக்கி, ஸகலப்ராணிகளுக்கும்ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கநாதனே என்னும் சீரிய பொருளை வெளியிட்டு வாழ்வித்த ஸ்வாமி சிறந்த மஹாத்மாவாவர். (மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமாநுசன் பொருள் சுரந்தான் என்றும் அந்வயம் ஆகும்)

புண்ணியநோன்பு புரிந்துமிலேன் *அடிபோற்றிசெய்யும்
நுண்ணருங்கேள்வி நுவன்றுமிலேன் *செம்மைநூற்புலவர்க்
கெண்ணருங்கீர்த்தி யிராமாநுச! இன்றுநீ புகுந்தென்
கண்ணுள்ளும்நெஞ்சுள்ளும்* நின்றவிக்காரணம் கட்டுரையே. 92

சேதனர்கள் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் சிறிதாவது அநுகூலப்பட்டு வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, துக்கத்தையே அநுபவிக்கின்றனரே என்று வருந்தி, ஸ்வாமி இவர்களை வாழ்விக்க வென்று செய்யு முயற்சிகளைக் கொண்டாடினார் கீழிரண்டு பாசுரங்களில். இந்தப் பாசுரத்தில், நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மை யங்கீகரிக்கைக்கும்; அங்கீகரித்து தமக்கு அகத்திலும் புறத்திலும் இருந்து வாழ்விக்கும் காரணத்தை அவரையே கேட்கிறார்.

"இப்படி என்னை தேவரீர் வாழ்விக்கும் படிக்கீடாக நான் செய்த நல்தவம் ஒன்றுமில்லை; தேவரீருடைய பொன்னடிகளைப் போற்றுகைக்குறுப்பான விஷயங்களைக் காதால் கேட்டது மில்லை; கேட்கவேணும் என்று வாய்வெருவவுமில்லை; இப்படியிருக்க, ஸ்வாமி அடியேன் கண்ணுக்கும் மனதுக்கும், விஷயமாகும்படி இருக்கும் காரணத்தை அருளிச்செய்யவேணும்."

கட்டப்பொருளைமறைப்பொருளென்று *கயவர்சொல்லும்
பெட்டைக்கெடுக்கும் பிரானல்லனே? *என்பெருவினையைக்
கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னருளென்னும் மொள்வாளுருவி
வெட்டிக்களைந்த *இராமாநுசனென்னும் மெய்த்தவனே. 93

"இக்காரணம் கட்டுரையே" என்ற கேள்விக்கு ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமையாலே நிர்ஹேதுகமான அருள் என்று தெளிந்து அவ்வருளைப் போற்றுகிறார். அடியேன்பக்கல்வந்து கிட்டி, தம்முடைய க்ருபையாகிற தெளியக்கடைந்த வாளை தமது ஸங்கல்பமென்னும் உறை யிலிருந்து உருவி என்னுடைய (பலகாலம் சேர்த்து பெரியசுமையான) மஹாபாபங்களை, மீளவும் கிளராதபடி வாஸனையாகிற கிழங்குடன் கூட வெட்டிக்களைந்த ப்ரபந்நஜனகூடஸ்த [illegible] எம்பெருமானார், தவறான, கீழ்த்தரமான அர்த்தங்களை வேதத்தின் உண்மைப்பொருள் [illegible]ன்று சொல்லித்திரியும் குத்ருஷ்டிகளுடைய பிரட்டுப்பேச்சுகளை தாமாகவே கண்டித் தொழித்த பேருபகாரியன்றோ? என் பாபத்தைப் போக்கியது, குத்ருஷ்டி நிரஸனம் பண்ணி சேதனரைக்காத்தது இரண்டும் நிர்ஹேதுகமாகச் செய்தவை. அதுபோல் தான் என் மனதுள் புகுந்து வாழ்வித்ததும் என்றபடி.

தவம்தரும்செல்வும் தகவும்தரும் *சலியாப்பிறவிப்
பவம்தருந்தீவினைபாற்றித்தரும் *பரந்தாமமென்னும்
திவம்தரும் தீதிலிராமாநுசன் தன்னைச்சார்ந்தவர்கட்கு
உவந்தருந்தேன் *அவன்சீரன்றியானொன்றுமுள்மகிழ்ந்தே. 94

தம்மை நிர்ஹேதுகமாய் அங்கீகரித்துக் கர்மங்களைப் போக்கினபடியைக்கீழே சொல்லி, இங்கு, எம்பெருமானார் தம்மை ஆச்ரயித்தார்க்கு ப்ரபத்தி நிஷ்டை தொடங்கி பரமபதபர்யந் தம் கொடுத்தருளுவதால் அவர் கல்யாணகுணங்களன்றி வேறேதும் எனக்கு அநுபவ விஷய மாகாது என்கிறார். நல்தவமான ப்ரபத்திநிஷ்டையை தம்மை வந்தடைந்தவர்கட்கு எக்குற்றமுமற்றவரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அநுக்ரஹிப்பர்; மேலே, புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம் ருசிப்பதற்காக பக்தியாகிற செல்வத்தை யருள்வர்; ஸம்ஸாரத்தை மேலும் மேலும் தரும் தீவினைகளை, "பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினன்" என்கிறபடி தூளியாகப்

பறந்து போம்படி பண்ணுவர்; அதற்கும் மேலே விண்ணுட்டையும் அளிப்பர். இப்படி எல்லாம் தந்தாலும் நான் மநதில் ப்ரேமத்துடன் விரும்பி அருந்துவது கல்யாணகுணங்களா கிற ரஸத்தையே.

உண்ணின்றுயிர்களுக்கு உற்றனவேசெய்து* அவர்க்குஉயவே
பண்ணும்பரனும் பரிவிலனும்படி* பல்லுயிர்க்கும்
விண்ணின்தலைநின்று வீடளிப்பான் எம்மிராமாநுசன்
மண்ணின்தலத்துதித்து *உய் மறைநாலும் வளர்த்தனனே. 95

எம்பெருமானர், தம்மை ஆச்ரயித்தவரை உஜ்ஜீவிக்கும்படியைச் சொன்னர் கீழ்; இவருடைய ஞானசக்திகளை அநுஸந்தித்து, இவர் நம்போலியரல்லர்; நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் பரார்த்தமாக (பிறர் வாழவேணும் என்று) ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்தவதரித்தாராகவேணும் என்கிறர். அந்தர்யாமியாய் ஸகலஜீவராசிகளிலும் உட்புகுந்து அந்தந்த ஆத்மா கடைத் தேறும் வழிகளை வகுத்துத்தரும் எம்பெருமானுடைய ப்ரீதியும் இவருடையதற்கு ஒப்பாகாது என்னலாம்படி நமக்கெல்லலாம் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதற்காக விண்ணின் தலையான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் இந்த பூதலத்தில் வந்தவதரித்து, யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும் படி நான்கு வேதங்களையும் விளங்கச் செய்தருளினர் (உண்மைப்பொருளை விளங்கச்செய்தார்

வளரும்பிணிகொண்ட வல்வினையால் *மிக்கநல்வினையில்
கிளரும்துணிவு கிடைத்தறியாது *முடைத்தலையூன்
தளருமளவும் தரித்தும்விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளரெம்மிறைவர் *இராமாநுசன்தன்னை யுற்றவரே. 96

"மறை நாலும் வளர்த்தனன்" என்றவரை, ஸ்வாமிதாம் சேதனர் வாழும்படி வேதாந் தங்களில் சொல்லப்பட்ட பக்தி ப்ரபத்தி இரண்டையும் அருளிச் செய்ததில் உமக்கு எது அபிமதம்? என்ன, அநாதியான பாபம் தடையாகவுள்ளதால் என் நெஞ்சில் பக்தி பிறக்க வில்லை; ப்ரபத்திக்கு வேண்டிய ஸித்ததர்மமான அவன் நம்மை வாழ்விப்பான் என்ற திடமான நம்பிக்கை (மஹாவிச்வாஸம்) என்னிடமில்லை. இதனுல் ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவாறு தரித்திருந் தும், விஷயஸுகங்களில் விழுந்தும் அலையும் நான் எம்பெருமானரை விட்டு தேவுமற்றறியேன் என்று பற்றியிருக்குமவர்களின் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி அதுவே வாழ்விக்கும் என்று உள்ளேன் என்கிறர். மிக்கநல்வினை—ப்ரபத்தி, கிளரும் துணிவு—மஹாவிச்வாஸம்.

தன்னையுற்றுட்செய்யும் தன்மையினேர் *மன்னுதாமரைத்தாள்
தன்னையுற்றுட்செய்ய என்னையுற்றுனின்று *தன்தகவால்
தன்னையுற்றாரன்றித்தன்மையுற்றாரில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றாரை *இராமாநுசன்குணம் சாற்றிடுமே. 97

இப்படி எம்பெருமானர் தம்மளவன்றிக்கே, அங்குத்தைக்கு அநர்ஹராயிருப்பார் உத்தேச்யரென்றிருக்கை என்ற நிலையும் ஸ்வாமி க்ருபையாலே வந்ததென்கிறர். தம்மைப் பற்றி இருப்பார் உண்டாகிலும், தம்படியாரைப்போற்றும் தன்மையர் யாருமில்லை என்று திருவுள்ளம் பற்றி இன்று, தன்னை ஆச்ரயித்து அடிமை செய்யும் இயல்புள்ளவர்களுடைய இணைந்த திருவடித்தாமரைகளிலே நான் ஆட்செய்யும்படி எம்பெருமானர் தம்பரம க்ருபை யால் வாழ்வித்தருளினர்.

**இடுமே இனியசுவர்க்கத்தில் *இன்னும்நரகிலிட்டுச்
சுடுமே அவற்றைத்தொடர்தருதொல்லை *சுழல்பிறப்பில்
நடுமேஇனிநம்மிராமாநுசன் நம்மைநம்வசத்தே
விடுமே சரணமென்றல் *மனமே! நையல் மேவுதற்கே. 98

இப்படி எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தைப் பேசினவாறே இவர் திருவுள்ளமானது, "நம்கர்மாவைப் பார்த்தன்றோ எம்பெருமான் ஸ்வர்க்கிலோ நரகத்திலோ நம்மையிடுகிறான்? ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவரை துர்வாஸனை மேலிட்டு விபரீத நடத்தைகளில் செல்ல இடமுண்டே அப்படியானால் செய்வதென்?" என்று வருத்தப்பட, எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் என்று சொன்னவரை அவர் விட்டுக்கொடாராகையால் பேறு பற்றிய கலக்கம் வேண்டா என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் *தாழ்சடையோன்
சொற்கற்றசோம்பரும் சூனியவாதரும் *நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் *எம்மிராமாநுசமுனி போந்தபின்னே. 99

மனமே! நையல்—நீகரைய வேண்டா என்றார்; ஆயினும், ஞான வ்யவஸாயங்களைக் கெடுக்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் மலிந்த நாடாயுள்ளதே! என்ன, எம்பெருமானாரவதரித்தபின்பு அவர்கள் மாண்டொழிந்தனர்; அஞ்சவேண்டா என்கிறார். தர்க்க ஸாமர்த்யம் கொண்டு மதஸ்தாபனம் பண்ணும் சமணரும், அவர்களுடன் தோள் தீண்டிகளான சாக்கியரும் (பௌத்தர்), தன்னை லோகம் போற்றவேண்டும் என்று ஜடைதரித்து ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணித்திரியும் சிவன் கற்பித்த சைவாகமத்தைப் பின்பற்றும் தாமஸரான சைவரும், ப்ரமாணம் (வேதம் முதலியவை), ப்ரமேயம் (அவற்றில் சொல்லப்பட்ட தெய்வம்), ப்ரமாதா (அவற்றின் பொருளை உண்மையாக அறிந்து சொல்பவர்) இவை மூன்றையும் இல்லை செய்து சூன்யவாதம் பேசும் மாத்யமிகரும், வேதங்களை ப்ரமாணமாக் கொண்டு அதற்குத்தவறான அர்த்தங்களைக் கல்பித்து உலகத்தை வஞ்சிக்கும் குத்ருஷ்டிகளும் அழகிய கல்பக வ்ருக்ஷம் போல் பரம உதாரராய் விளங்கும் எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்ததும் மாண்டுபோயினர். ஸ்வாமியிடைய ஸ்ரீஸூக்திகளினால் அவர்கள் மதங்கள் நஷ்டங்களாயின என்றபடி.

போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு *உனதடிப்போதிலொண்சீ
ராந்தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திடவேண்டி *நின்பாலதுவே,
ஈந்திடவேண்டுமிராமாநுச! இதுவன்றி ஒன்றும்,
மாந்தகில்லாது *இனிமற்றொன்றுகாட்டிமயக்கிடலே. 100

இப்படித் தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசம் பண்ண, அதுவும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் படிகிறபடியைக்கண்டு அதனுடைய ஸ்வபாவத்தை ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்து, திருவடிகளையே நல்கவேண்டும்—வேறுகாட்டி மயங்கப்பண்ண வேண்டா என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். "ஸ்வாமிந்! அழகிய வண்டு போன்ற என் நெஞ்சம் தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் கல்யாணகுணங்களாகிற தேனைப் பருகிக்களித்து அங்கேயே நித்யவாஸம் பண்ணுவதாய் வந்தது. அது வேண்டிவந்ததைத் தரவேணும். வேறு எதைக்கொடுத்தாலும் ரஸிக்க மாட்டாது. வேறொன்றையும் காட்டி மயக்கமுறச் செய்யவேண்டா. ஸம்ஸாரத்திலே போகாமல் திருவடிகளிலேயே நிலைபெறச் செய்யவேணும்."

மயக்குமிருவினை வல்லியில்பூண்டு *மதிமயங்கித்
துயக்கும்பிறவியில் தோன்றியவென்னை *துயரகற்றி
உயக்கொண்டுநல்குமிராமாநுச! என்றதுன்னையுன்னி
நயக்குமவர்க்கு இதிழுக்கென்பர் *நல்லவரென்றுநைந்தே. 101

இப்படி எம்பெருமானாருடைய போக்யதையிலே நெஞ்சுவைத்தவாறே முன்பு தாம் பண்ணிய பாவநத்வா நுஸந்தானம் (பாபத்தைப்போக்கிக் குற்றமற்றவராக்குகையைப் பேசுகை) தவருகத் தோற்றவே, போக்யதையைப் பேசாமல் பாவநத்வத்தைப்பேசியது தவறு என்கிறார். ஸ்வாமிந்! (தேவரீருடைய திருமேனி ஸௌந்தர்யத்திலும் கருணை முதலிய கல்யாணகுணங்களிலும் ஈர்க்கப்பட்டு) தேவரீரையே சிந்தைக்கு விஷயமாக்கி கைங்கர்யம் செய்யும் மஹாத்மாக்கள், அடியேன் "அறிவுகேட்டை விளைவிக்குமதாய், புண்ய பாபரூபத்தாலே இருவகைப்பட்டுள்ள கர்மமாகிற கயிற்றால் கட்டுண்டு, புத்திக்கும் மனதுக்கும் கலக்கம் உண்டாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த என்னை கர்மபலனான துக்கங்களைப் போக்கி உய்விக்கும் நாதனே" என்று தேவரீருடைய பாவநத்வத்தைப் பேசியது இழுக்கு என்பர். பாவநத்வத்தைப் பற்றி புகழ்வதிலும் போக்யதையைப் புகழ்வதே அடுக்கும்.

நையும்மனமுன்குணங்களையுன்னி *என்நாவிருந்துஎம்
ஐயனிராமாநுசனென்றழைக்கும் *அருவினையேன்
கையும்தொழும் கண்கருதிடும் காணக்கடல்புடைசூழ்
வையமிதனில் *உன்வண்மை என்பாலென்வளர்ந்ததுவே? 102

இப்படி பாவநத்வா நுஸந்தானமும் அஸஹ்யமாம்படி பரமபோக்ய பூதரான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் தம்முடைய உட்புலன்களோடு வெளிப்புலன்களோடு வாசியின்றி அன்பு விஞ்சியிருக்கையைச் சொல்லி இந்த பூமிப் பரப்பெல்லாமிருக்க, தேவரீருடைய ஔதார்யம் என்பக்கல் பாய்வதற்குக் காரணம் யாதோ? என்று கேட்கிறார். அடியேனுடைய மனது ஸ்வாமியினுடைய கல்யாணகுணங்களை எண்ணியெண்ணி நைகிறது. என்நாவானது தேவரீருடைய நிருபாதிக பந்துத்வத்தையும் (எல்லாவிதமான உறவுமையும்) திருநாமங்களையும் சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றது. அநாதிகாலம் தகாத விஷயங்களை நமஸ்கரித்துப் போந்த என் கைகள்தேவரீருக்கு அஞ்சலி பண்ணுவதில் ஆழ்ந்தன. கண்ணும் இமைக்காமல் தேவரீரையே பார்த்துக்கொண்டிக்க ஆசையுற்றது. கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகின் பரப்பில் கோடிக் கணக்கில் பலர் இருக்க தேவரீருடைய ஔதார்யம் என்மீது பெருகியது என்ன காரணம் கொண்டு?

வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் *அன்றுவாளவுணன்
கிளர்ந்தபொன்னாகம் கிழித்தவன் *கீர்த்திப்பயிரெழுந்து
விளைந்திடும்சிந்தை இராமாநுசனென்தன் மெய்வினைநோய்
களைந்து நன்ஞானமளித்தனன் *கையில்கனியென்னவே. 103

இப்படி எல்லா கரணங்களும் தம் பக்கலிலே ப்ரவணமாகைக் குறுப்பாக எம்பெருமானார் தம்முடைய ஔதார்யத்தாலே தமக்கு உபகரித்த அம்சம், தம் கர்மத்தைக் கழித்து அழகிய ஞானத்தை விசதமாகத் தந்தருளியதே என்கிறார். அன்றொருகால் பெருங்கோபம் மேலிடப்பெற்று நரசிங்கமூர்த்தியாக உருவெடுத்து வாளேந்திய இரணியனது செருக்கினால் நெறித்திழிந்த மார்பைப்பிளந்த எம்பெருமானுடைய புகழ் என்னும் பயிர் வளர்ந்து ஓங்கும் திருவுள்ளத்தையுடைய எம்பெருமானார் என் உடலைப் பற்றியுள்ள கர்மவினையெல்லாம் ஒழித்து, உயர்ந்த ஞானத்தை கையில் கனிபோல் தந்தருளினன்.

கையில்கனியென்னக் கண்ணனைக்காட்டித்தரினும் *உன்தன்
மெய்யில்பிறங்கியசீரன்றி வேண்டிலன்யான் *நிரயத்
தொய்யில்கிடக்கிலும் சோதிவிண்சேரிலும்இவ்வருள்நீ
செய்யில்தரிப்பன் *இராமாநுசா! என்செழுங்கொண்டலே! 104

பகவத்விஷயம் கைபுகுந்தாலும், எம்பெருமானார் திருமேனியில் விளங்கும் ஸௌந்தர்யம் முதலான குணங்களை யொழிய வேறு எதுவும் வேண்டேன் என்கிறார். அழகிய மேகம் போன்று பரம உதாரராய் ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வாமிந்! அடியவர்க்கெளியனான ஸர்வேச்வரனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் காட்டித் தந்தாலும் தேவரீருடைய திவ்ய விக்ரஹத்தில் ப்ரகாசிக்கிற எழில் போன்ற குணங்களையன்றி வேண்டேன். ஸம்ஸாரமாகிற கடலில் அமிழ்ந்திருந்தாலும், அதிசய ஒளியுடன் விளங்கும் பரமபதத்தை அடைந்தாலும், தேவரீருடைய திருமேனி குணத்தையே அநுபவித்து இன்புறும்படி அருள்புரிந்தாலல்லது அடியேனுக்கு தரிப்பு ஏற்படாது.

செழுந்திரைப்பாற்கடல் கண்துயில்மாயன் *திருவடிக்கீழ்
விழுந்திருப்பார்நெஞ்சில் மேவுநன்ஞானி *நல்வேதியர்கள்
தொழுந்திருப்பாதனிராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
எழுந்திரைத்தாடுமிடம்* அடியேனுக்கிருப்பிடமே. 105

யாரும் ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம் (விடத்தக்கது), பரமபதம் உபாதேயம் (விரும்பத்தக்கது) என்பர்; நீரோ இரண்டையும் ஒரு படியாகச் சொல்லி நின்றீர்; உமக்கு இருக்கத்தக்க இடமாக நீர் அறுதியிட்டிருப்பது என்ன என்று சிலர் கேட்டாராக, பதில் சொல்லுகிறார். அழகிய அலைகள் படியும் திருபாற்கடலில் அவ்வலைகள் கால்வருடப் பள்ளி கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் குணங்களில் ஈடுபட்டு, ''ஜிதந்தே'' என்று சொல்லி அவன்காலிலே எக்காலமும் கலக்கமற்று விழுந்திருப்பவர்களும் தம் நெஞ்சில் எம்பெருமானாருடைய ஞான வைராக்ய குணங்களைப் போற்றுவர். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த மஹான்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளைத் தொழுது அதனால் வந்த பெருமகிழ்ச்சியால் இருந்த இடத்தில் இல்லாமல் ஆடியும் பெருங்குரலில் பாடியும் போதுபோக்கும் இடம் எனக்கு இருப்பிடமாகும்.

**இருப்பிடம்வைகுந்தம்வேங்கடம் *மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர்நல்லோர் *அவைதன்னொடும்வந்
திருப்பிடம்மாயனிராமாநுசன் மனத்துஇன்றவன்வந்
திருப்பிடம் *என்தனிதயத்துள்ளே தனக்கின்புறவே. 106

இப்படி இவர்க்குத் தம்பக்கலுண்டான அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தைக்கண்டு எம்பெருமானார் உகந்தருள, அத்தைக்கண்டு ப்ரீதராய் அருளிச் செய்கிறார். ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி இவைகளால் ஆச்சர்யமான பெருமையுடைய ஸர்வேச்வரன் உகந்து வர்த்திக்கும் இடங்கள் ஸ்ரீவைகுண்டம், திருவேங்கடமலை, திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்று சொல்வர்கள் நல்லவரான பெரியோர்கள். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அந்த உகந்தருளின இடங்களுடன் கூட எழுந்தருளியிருப்பது என் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே. இப்போது அந்த ஸ்வாமியும் ஆநந்தமாக எழுந்தருளியுள்ளது அடியேன் இதயத்துள்ளேயாகும்.

**இன்புற்ற சீலத்திராமாநுசா! *என்றுமெவ்விடத்தும்
என்புற்றநோயுடல்தோறும் பிறந்திறந்து *எண்ணரிய
துன்புற்றுவீயினும் சொல்லுவதொன்றுண்டு உன்தொண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கிஅங்காட்படுத்தே. 107

இப்படி எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானாரை நேரே நோக்கித் தமக்கு வேண்டியவற்றை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறார். மிகவும் தாழ்ந்தவனேயாகிலும் என் இதயத்துள்ளே புகுந்து அது தன்னைப் பெரும்பேறாக எண்ணி ஆநந்தமாக எழுந்தருளியுள்ள ஸௌசீல்யம் படைத்த ஸ்வாமின்! தேவரீரிடம் விண்ணப்பிப்பது ஒன்றுண்டு. அதேதென்னில்; தோற்புரையே போமதன்றியிலே அஸ்திகத்மாய் நின்று நலியக்கடவ (எலும்பிலே ஊறிக்கஷ்டம் விளைவிக்கக் கூடிய) நோய்களுக்கு இருப்பிடமான உடல்கள் கொண்டு பிறப்பதும் இறப்பதுமாய் எண்ணற்ற துன்பங்களை அநுபவித்து முடிந்து போனாலும், இன்றும், நாளையும், என்றும் தேவரீருக்கன்றி யாருக்குமாட்படாது தேவரீருடைய அடியார்கள் திறத்தே மாறாத அன்புடையவனாய் அவர்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் பண்ணுபவனாக க்ருபை செய்தருள வேண்டும். இதுவே அடியேன் வேண்டுவது.

**அங்கயல்பாய்வயல் தென்னரங்கன்*அணியாகமன்னும்
பங்கயமாமலர்ப்பாவையைப் போற்றுதும் *பத்தியெல்லாம்
தங்கியதென்னத்தழைத்துநெஞ்சே! நந்தலைமிசையே
பொங்கியகீர்த்தி *இராமாநுசனடிப்பூமன்னவே. 108

நிகமத்தில் (முடிக்கும்போது) ''இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ'' என்ற ப்ராப்யம் கைபுகுருகையும், அந்தப்ராப்யத்திலே நிலையான பூர்ண பக்தியும் இவருக்கு வேண்டுவன ஆகையாலே ''தேனமரும் பூமேல் திரு—நமக்கென்றும் சார்வு'' என்கிறபடியே யாவருக்கும் சார்வாய் அமைந்துள் பெரிய பிராட்டி யாரை ஆச்ரயிப்போம் என்கிறார். நெஞ்சே! பக்தி தத்வமானது மீதமில்லாமல் இவரிடமே குடிகொண்டுள்ளது என்று சொல்லும் படி பூர்ணராய் எங்கும்பரந்த புகழுடைய எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகள் என் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவே என்னும்படி எப்போதும் நம் தலையில் நித்யவாஸம் பண்ணுகைக் குறுப்பாக (நாம் செய்ய அடுப்பது இது) அழகிய வயல்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் உறையும் பெரிய பெருமாளுடைய திருமார்பில் இறையும் அகலகில்லேன் என்று நித்யவாஸம் பண்ணும் மலர்மகளான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை (ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை) ஆச்ரயிப்போமாக.

முதல்பாசுரமும் ஈற்றுப்பாசுரமும் ஒரே முறையில் அமைந்துள்ளன. அங்கே 'பூமன்னுமாது'; இங்கே 'பங்கயமாமலர்ப்பாவை'; அங்கே ''பொருந்திய'' மார்பன்; இங்கே 'அணியாக மன்னும்'; அங்கே இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம்மன்னிவாழ'; இங்கே 'தலைமிசையே இராமாநுசனடிப்பூமன்ன'; அங்கேயும் 'நெஞ்சே' என்று தொடங்கி இங்கேயும் நெஞ்சே' என்றுதிருவுள்ளத்தோடே கூடத்தலைக்கட்டுகிறார். இதனால் ப்ராப்யம் (அடைய வேண்யது) ஆசார்யசரணாரவிந்தம் என்றும் அதில் ஆத்மாவுள்ளவரை பிரியாவடிமை செய் திருக்கை யென்றும், இந்தப்ராப்யத்தில் ருசி வளருகைக்கும் அதை அடைவதற்கும் ப்ரார்த் திக்கவேண்டியது ஸகல ஸம்பத்தையுமருளும் பெரிய பிராட்டியாரையே என்றாராயிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

——o——